

serce

Haziran June Juin
Junio Juni Junio
2014 | 02

Bu evrensel bir gerçek: Hayatını ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsan da hiçbir zaman her şey istediğin gibi gitmeyecek. Hayat, bizden her zaman öndedir. Bu açığı kapatmak için ne yaparsak yapalım, ister uzaklaşmaya çalışalım ister görmezden gelelim, hayat bir şekilde yolunu bulup bizi engellerle yenilgiye sürükler. Planlar kurarken, neredeyse alay edencesine kurduğu tuzaklarla mahveder. Böylesine güçsüz, küçük hissettiğimiz zamanlarda kurtuluşumuzu bulabileceğimiz tek yer vardır: kitaplar. Bazen öyle kitaplar okursun ki içindekiler hayatını değiştirir, karşılaştığın her şeyden farklı bir yer sunar. Bazen, başka hayatlarda kendinden parçalar bulmanı sağlar. Bazen ise eşsiz karakterleriyle bizi derinden etkiler ve kalbimizde farklı, derin bir yer edinir. Bu kişilerle bazen öyle bir bağ kurulur ki onlarla ağlarız, onlarla güleriz. Bazen tatlı bir bitkinlik hissi bırakır, binlerce farklı hayat ve okunmaya değer karakterlerin hikayelerine tanık olmak...

Kitabın sonu ise tatlı acı bir tat bırakır. Her zaman tazelenme şansı olan bir deneyim olarak raflarımızda kalır. Hayatlarımızda bıraktığı izler, en karanlık çıkmazlarımızda bize yol gösteren bir ışık olarak kalır. Biz de bu ışığı Serçe'nin bu sayısına taşımaya, bu sayıyı bize farklı hayatlara kapı açan kurgusal karakterlere ayırmaya karar verdik. Renkli kişiliklerle dolu olan kurgusal karakterler, hayatın çözilemeyen gizemlerini barındırarak, kendilerini üzerinde düşünölmeye ve seilmeye değer hale getirirler. Hayatı farklı perspektiflerden anlamaya çalışmamızı sağlayarak bakış açımızı derinleştirir. Kendimizi keşfetme yolculuğunda bir rehber olarak görev yapar.

Benim için belki de sonlandırılması en zor yazı bu. Bir yıl boyunca öncelikli sorumluluğum yaptığım, hayatımda büyük bir yer açtığım, sevgi, özen ve istekle ilgilendiğim Serçe'ne veda etme zamanı. Serçe Ekibimize tüm destekleri için sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum. Özellikle desteğini ve anlayışını hiç bir zaman esirgemeyen, her sorunumla kendi sorunları gibi ilgilenen Elif ve Şükran hocalarıma sonsuz sevgilerimi iletiyorum.

Deniz Türkçapar '17
*Serçe Baş Editörü ve
Gazetecilik Kulübü Başkanı*

This issue you're holding is the fourth and largest issue of *Serçe* I've worked on. I can't choose the right words to describe how happy I am right now. We were one month away from the deadline and we had almost no submissions. I was afraid that we wouldn't be able to come up with a magazine this term. I told everyone to tell their friends and every teacher to encourage their students. In one single week, we had over 300 pages of submissions. This is a new record. In one week, our members worked as hard as they could bear to choose which ones should be in and which ones should be out. People who were not accepted, please don't feel bad, and understand that we had to cut some submissions. Write for us next year and challenge yourself. People who have writings inside this magazine, you should be proud of yourself. You were selected from 300 pages of writing. People who are reading this magazine, please enjoy this magazine, the best work from our students.

Uğur Alyanak
English Coordinator

SERÇE

Editör
Deniz Türkçapar

Danışmanlar
Elif Şahin
Şükran Özel

Katkıda Bulunanlar
Alara Turanlı
Ege Atilla
İdil Çelik
Cem Başak
Elif Ergün
Azat Şaşkal
Ada Atasoy
Dilara Karademir
Ceren Ebrem
Bengisu Küçükdemir
Oğulcan Halebak
İlkin Yapıcı
Güneş Deren Erbaş
Pelinsu Sağır
Ece Polat
Melis Yılmaz
Mine Müezzinoğlu
Şehriban Ünlü
Verda Seneor

Kapak ve
Kapak içi Fotoğraf
Efe Oral

Yayının Adı
Serçe, Sayı: 2, 2014

İmtiyaz Sahibi
Funda Cüceloğlu

Adres
Üsküdar Amerikan Lisesi
Vakıf Sokak No: 1
Üsküdar • İSTANBUL
Türkiye

Basım Yeri
Ömür Matbaacılık A.Ş.
Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:20
Haramidere • Beylikdüzü • İstanbul
Tel: 0212 422 76 00

English Coordinator
Uğur Alyanak

English Literary Magazine Club
Aslıhan Başak Akalın, Cem Yapar
Emir İlter, İrem Su Bulut
İren Azra Coşkun, Kerem Puntar
Melis Erdoğan, Mert Arslan
Mert Tavukçuoğlu, Miran Remzi Güler
Müge Kuşkon, Selin Yüksel
Semanur Acar, Tarkan Müftüoğlu
Uğur Alyanak, Umut Terbaş

English Literary Magazine Club Advisors
Allison Kifer
Donny Smith
Dyane Stillman
Neil Donnelly
Stephanie Margherio

French Advisor
Ayla Aziz

Thanks to the English Department for sponsoring the Spring 2014 Writing Contest, for encouraging students to submit work, and for assisting in distribution of the last issue
Peggy Elliott, *Department Head*
Gail Matheson, *Assistant Department Head*
Meara Heubach, *ESL Coordinator*
Ward Ryder, *Creative Writing Teacher*

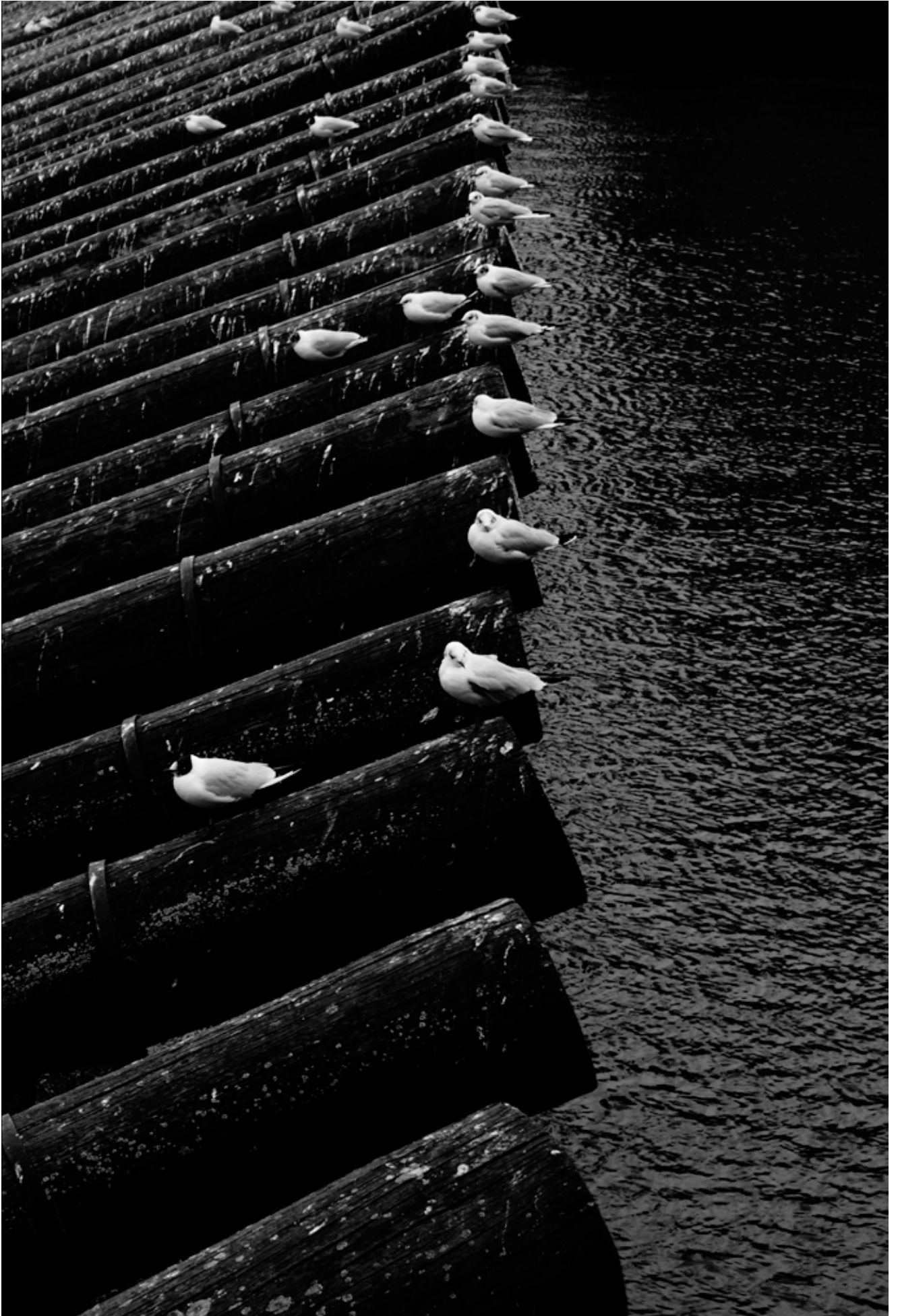
Thanks to the Library for sponsoring the Haiku Contest
Lesley Lee, *Head Librarian*
Kurulay Ateş, *Non-Fiction Librarian*
Melis Roberts, *Fiction Librarian*

Thanks to the Photography Club for providing photographs
Michael Wilkinson, *Assistant Dean and Advisor*
Paul McInerney, *Advisor*
Tayfun Turanlıgil, *President*

Thanks to the Art Department for providing photographs of campus artwork
Emine Köknel, *Teacher*

Thanks to the English Drama Club for assisting in distribution of the last issue
Dyane Stillman, *Advisor*

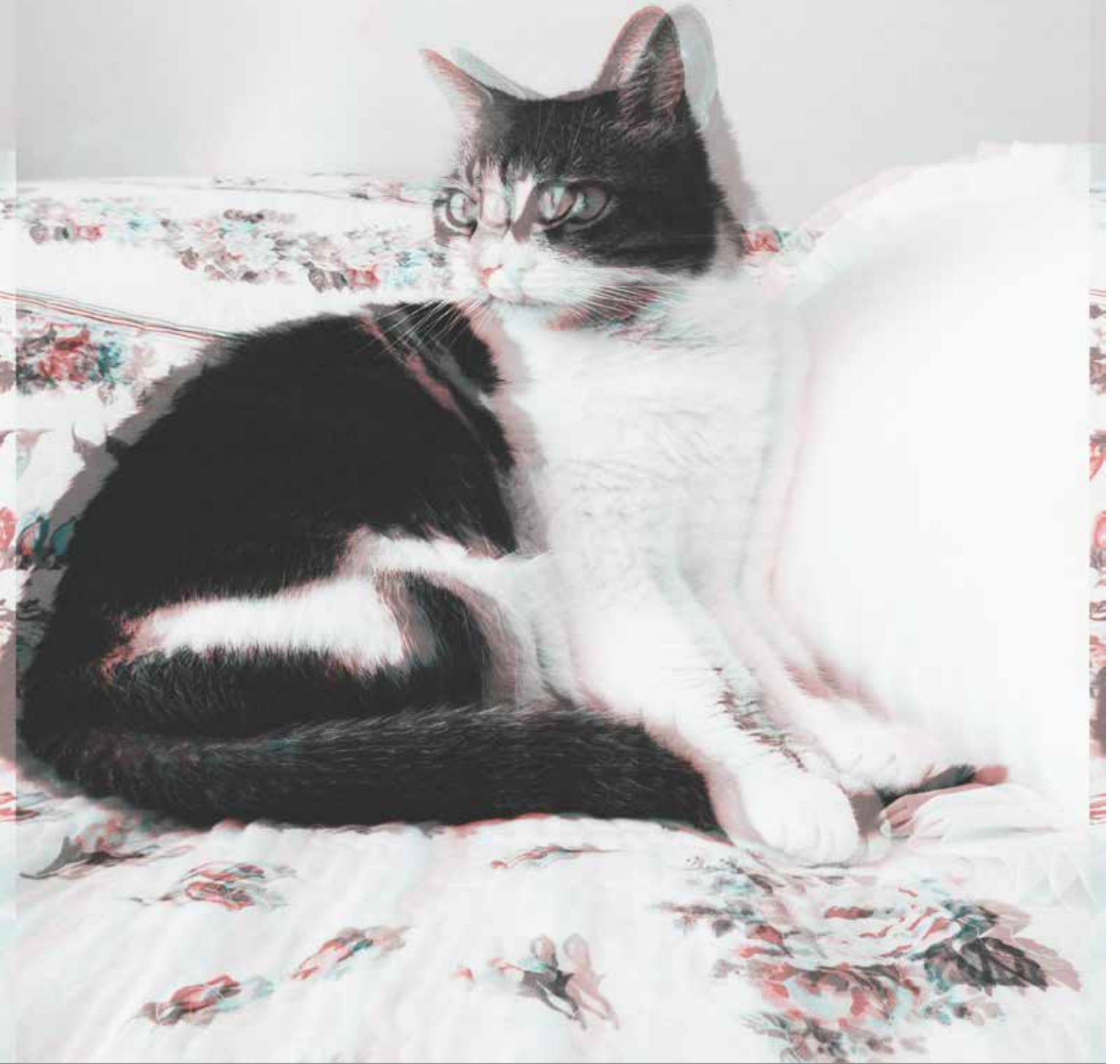
Thanks to Public Relations for assisting in distribution of the last issue and for coordinating layout
Esi Elmas

Emre ÖZTÜRK

ÖyküFiction	07	<i>Doğal Zehir</i>	48	<i>Untitled</i>	76
<i>Perili köşk</i>	08	Verda SENEOR	•	Mert KARA	•
Melis YILMAZ	•	<i>A Wild Childhood</i>	48	<i>All Three</i>	78
<i>Chess</i>	10	İdil ÇELİK	•	İlkin Deniz ÖZEN	•
Mert ARSLAN	•	<i>Precession / Devinim</i>	49	<i>The Solar System</i>	80
<i>To the Moon and Back</i>	16	Nezihe ATUN	•	Serra OKUMUŞ	•
Mina ÇUHADAR	•	<i>Losing My Prejudice</i>	50	<i>An Autumn Night</i>	80
<i>Hatıralarımın Eskicisi</i>	20	Seyide Seda PAYDOS	•	İrem Su BULUT	•
Azat ŞAŞKAL	•	<i>Confusion</i>	50	<i>Much</i>	81
<i>Gerçek</i>	22	Müge KUŞKON	•	Çağla Su İŞBİLEN	•
Melis YILMAZ	•	<i>College Athletes Should Be Paid</i>	51	<i>Haikus</i>	82
<i>Beş Yedi</i>	24	Can SARIÖZ	•	Emir ÖZMEN	82
İdil ÇELİK	•	<i>Saving Mr. Banks</i>	52	İlken Deniz ÖZEN	82
<i>Uyanmalıyım</i>	26	Cem BAŞAK	•	Semanur ACAR	84
Dilara KARADEMİR	•	<i>Gravity - Yer Çekimi</i>	53	İren Azra COŞKUN	84
<i>Dream Dance</i>	27	Ece POLAT	•	İpek GÜNEY	85
Ece HAKİM	•	<i>Orhan Kemal Umudun 100'ü</i>	54	Emirhan NUR	85
<i>It Seemed As Though the Rain Would Never Stop</i>	28	Ada ATASOY	•	<i>You Survived</i>	83
Elif ERGÜN	•	<i>Macera Şiiri</i>	56	Canberk HÜREL	•
<i>Key of the Box</i>	30	Pelinsu SAGIR	•	<i>The Girl with Cloudy Eyes</i>	86
Ece POLAT	•	<i>Requiem</i>	56	Işıl GÜLSEREN	•
<i>Prisoner 301</i>	32	<i>An Incomplete Piece</i>	•	<i>Broken Heart</i>	87
Bilge ALKAN	•	Cem YAPAR	•	Mina ŞİŞMANOĞLU	•
<i>The Underground People</i>	33	<i>Orhan Kemal'in Eserlerinde Umüt</i>	58	<i>Open the Door</i>	88
Emre Sadun ÖZGÜ	•	Güneş Deren ERBAŞ	•	İren Azra COŞKUN	•
<i>The Life of a Dog, Leo...</i>	34	<i>A Walk Around Eminönü İstanbul</i>	60	<i>Untitled</i>	90
Timur GORDON	•	Artun Dalyan	•	Ömer F. KAHRAMAN	•
Süperkahramanlar	35	ŞiirPoetry	68	<i>The River That Flows</i>	91
Superheroes	•	<i>The Rush</i>	70	İrem Su BULUT	•
<i>Kurguda Yaşamak</i>	36	Hande Başak OKTAY	•	<i>Shadows</i>	92
Şehriban ÜNLÜ	•	<i>A World</i>	71	Mert ARSLAN	•
<i>Ryan Hardy</i>	38	Melis ERDOĞAN	•	<i>Yazarım</i>	94
İlkin YAPICI	•	<i>A Thousand Words</i>	72	Ege ATILA	•
<i>Servili Raif Efendi</i>	40	Naz ONAT	•	<i>Su Perisi</i>	95
Ceren EBREM	•	<i>Free</i>	73	Alara TURANLI	•
MakaleEssays	41	Başak TUZCU	•	<i>Kayan Yıldızlar</i>	96
<i>Visiting İstanbul</i>	42	<i>You Can Do This</i>	74	Ece POLAT	•
Dilara AVGEN	•	Canberk HÜREL	•	<i>Karanlığa Doğru</i>	97
Mert ARSLANOĞLU	47			Ege ATILA	•
				<i>Dizelerdeki Ben</i>	98
				Elif ERGÜN	•

öyküfiction

Serra OKUMUŞ

Perili köşk

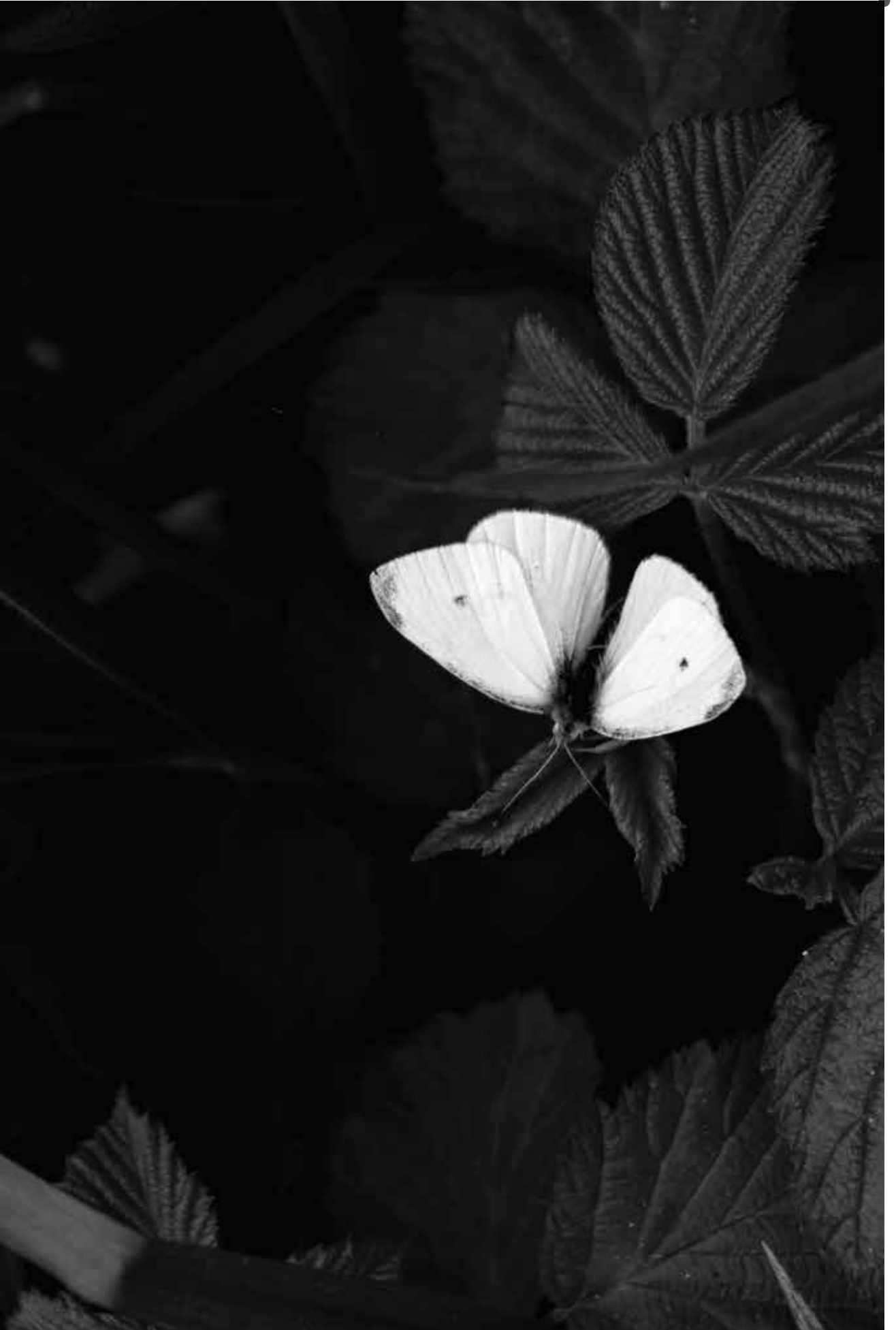
Yağmurlu ve sisli bir akşamda yürüyordu. Güneş yeni batmıştı. Yaydığı kızılık giderek kayboluyordu. O, şapkasını saçlarını kapatmak için çekiştirip duruyordu. Gür saçları, tokanın esaretinden kurtulmuştu. Bukle bukle yanaklarına inmiş, yağmurun suyuyla yanaklarına yapışmıştı. Yorgundu. Parmaklarının ucu sızlıyordu. Adımlarını giderek hızlandırdı. Ev demeye bile gücünün yetmediği tek göz odaya doğru koşuyordu. Yolu yarılammıştı ama çok ıslanmıştı. Soğuk, iliklerine kadar işlemişti. O sırada, istemsiz olarak ağladığını fark etti. Gözünden aşağıya süzülen ılık göz yaşı, onu ısıtan tek sıcaklıktı. Yüreğindeki buzlar çözülüyordu. Gökyüzü ağlıyordu, o ağlıyordu ve kızılık yerini sonsuz gibi gözüken bir karanlığa bırakıyordu. Sokak lambaları tek tük yanıyordu. Geçmişini düşündü, yıllar öncesini. Yirmili yaşlarda bir kızdı. 27 yaşındaydı sanırım. Bilmiyordu, saymıyordu. On sekizini doldurduğu gün evden kaçmıştı. O günden sonra geçen günleri, yılları saymayı bırakmıştı. Evden kaçtığı gün, iş yok, para yok, eğitimi ise yarım yamalak bir insandı. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu. O sırada, şu an çalıştığı terzinin yanına sığındı. İlk aylarda karın tokluğuna çalıştı, sonra bu evi buldu. Tek göz odayı... Aldığı parayla hem kirayı ödüyor, hem de karnını doyurmaya çalışıyordu. Yorgundu. Her geçen gün ondan güç alıyordu. O, hikayelerde okuduğumuz, romanlarda haline acıdığımız zavallı kahramanların hepsiydi. Bu hayatta akla hayale gelebilecek birçok kötülüğe genç yaşında göğüs germişti. Hiçbir zaman çocuk, genç ya da neşeli olamamıştı. Yüzünde her zaman donuk bir tebessüm vardı. Gözleri o kadar derindi ki, gerçek duygularını kimse bilemezdi. On sekiz yaşında evini terk ettiğinde, hayatı değişmişti. Şimdi ise, tekrar geriye dönmek istiyordu. O küçük kıızı bulmak, onu durdurmak ve geri döndürmek. Ama geçti, çok geçti ve geri dönmeye cesareti yoktu. Bu düşünceler eşliğinde evine koştu. İçini hiçbir zaman ısıtamayacak olan sobayı açmak için, tuzu her daim eksik olan bir tas çorba için, ve her gece yalnızlığın karabasan gibi üzerine çöktüğü sert yatağı için evine koştu.

Kapısının kilidini zar zor açtı, evine girdiğinde ise onu bir sürpriz bekliyordu. Karşısında duran kız kardeşinin ta kendisiydi. Uzun ve ince bir kızdı kardeşi. Kendisinin aksine sarı saçları vardı. Gençti, üniversiteye yeni başlamıştı. O, evi terk ettiğinde daha küçük bir çocuk olan kardeşi, şimdi çok güzel bir genç kızdı. Kardeşi bir süre ona gülümseyerek baktı. O da karşısında duran genç hanımı tanımaya çalıştı. Ardından gözleri parladı ve hasretle kardeşine sarıldı.. Birine sevgi göstermeyi ya da birinin ona sevgi göstermesini hatıralarının en derinine atmış olan genç kız için bu dakika mutlu günlerinin yansımasıydı. İlk kez, bu soğuk evde içinin ısındığını hissetti. Bir süre havadan sudan konuştular. Eve nasıl girebildiğini sordu, abla. Kardeşi ise kapıcıyı, ev sahibini anlattı. Yaşanan güzel günleri anlattı. Sesinde insanın bütün tasalarını unutturan bir neşe vardı. Tonu, melodisi bulbülleri kıskandıracak kadar narindi. Abla ve kardeştiler. Ancak benzer-

likleri siyah ve beyaz kadar azdı. Zaten, onlar da öyleydiler. Aynı çatıda şans ve keder yan yanaydı. Azim, ve yenilgi... İyi ve kötü... Ama doğru olan bu değildi. İkinin de kendince zorlukları vardı. İkinin de yürekleri el değmemiş elmaslar misali saftı. Onlar abla ve kardeşti, bütün zıtlıklara rağmen aynı kanı taşıyorlardı. Uzun sessizliklerden ve gereksiz sohbetlerden sonra, kardeş geliş sebebini açıkladı. 'Annem hasta, seni görmek istiyor.' Dedi. Sesi ilk kez kısılmıştı. Gülümsemesi azalmıştı. Hasta bir kadına duyduğu acıma duygusundan mı, yoksa geçmişte o küçük kızın yaptığı hatayı düzeltmek için mi bilinmez, abla eve dönmeyi kabul etti. Her zamanki gibi yüzünde donuk tebessümü vardı. Yaşadığı hiçbir şey onun canını acıtamaz ya da onu mutlu edemez gibi görünüyordu. Ancak, o da bir zamanlar insandı. Bir zamanlar o da hissedebiliyordu.

Eve vardığında annesinin durumunun sandığından daha kötü olduğunu anladı. Onu hiçbir zaman tam anlamıyla sevememişti. Ya da öfkesi sevgisine baskın gelmişti. Zaten bu nedenle evi terk etmemiş miydi? Babasını genç kızlığa adım attığı ilk yıllarda, 12-13 yaşında kaybetmişti. Trajik bir kazaydı ama yalnızca bir kazaydı. Annesi ise o günden sonra asla eskisi gibi olmamıştı. Hep güçsüz, hep hastaydı. O, kız kardeşine anne olmak zorunda kalmıştı. Hasta bir kadınla yıllarını geçirmek... Babasının ölümünün suçlusu ilan edilmek, kazanın bir numaralı zanlısı olarak yaşamak... En sonunda dayanamamış ve evini terk etmişti. Ancak, hayat onun hayal edebildiğinden bile daha acımasızdı. Kimsesizlik, hastalıklı bir anneden bile daha kırıcı, parçalayıcıydı. Annesine sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi baktı. Bir gün olsun ne güldü, ne ağladı. Bir kez bile şikayet etmedi. Annesi öldüğünde bile bir damla gözyaşını kimse görmedi. Oysa o çok ağladı. Gündüzleri taziyeleri kabul ederken yüzündeki donuk ifadeyi koruyan kız, geceleri yüreğinin en derinliklerinde kalan duygu kırıntılarıyla ağladı. İçini boşalttı. Günler geçti böyle. Taziyeler gün gün azaldı, ziyaretçiler bir gün gelmez oldu. O vakit, kız gitmesi gerektiğini anladı. Kardeşine bile haber vermeden, evini ikinci kez terk etti. Sonrasında onu arayan kardeşi, bir daha izine rastlayamadı. Kızın nereye gittiğini, ne iş yaptığını sonrasında kimse bilmedi. Kimi başka bir terzinin yamağı olduğunu söyledi, kimi bir aşçının yanında çırak olduğunu. Gerçek ise, kızla beraber sönüp gitti. Küçük kız kardeş ise, annesinin çılgınlıkları ve ablasının gözyaşlarıyla döşenmiş olan evde daha fazla yaşayamadı. O da ablası gibi sessizce sırta kadem bastı.

Bizim mahallenin perili köşkünün hikayesiydi bu. Ben çocukken anlatılırdı. Bizim sokağın iki sokak ötesinde, eski bir ev vardı. Yıllardır kimse yaşamamış, kimse yanına uğramamış. Onun için anlatılırdı. Mahalledeki bütün üzüntü, sıkıntı ve acı o evde yaşanan zorluklara bağlanırdı. O ev mahalledeki bütün gözyaşlarını toplayan evdi. Genç kızın hıçkırıklarının, annenin feryatlarının halen bile duyulduğu evdi orası. Hikaye gerçek miydi, bilinmezdi. Ancak herkes kendince ders çıkarırdı hikayeden. Biz çocuklar ise sadece korkardık. O evin yanından geçmeye, o eve girmeye korkardık. Sanki o evdeki bütün umutsuzlukların, gözyaşlarının, yirmili yaşlardaki o genç kızın acılarının bizim omuzlarımıza yükleneyeceğini düşünürdük. Bir lanet gibi peşimizi bırakmayacağına inanırdık. Hikayeyi dilden dile anlatır, her defasında değiştirirdik, ancak sonunu hep aynı bitirirdik. O günden sonra, o evi alan hiç kimse olmamış, derdik.

Emre ÖZTÜRK

Chess

White – Pawn g5 to g6.

Black – Bishop e7 to f6

White – Rook a1 to g1

Black – Bishop a3 to c5

White – King f2 to f1

Black – Queen h4 to f2: Check Mate

“Well played, Lord Therus, that pawn almost made it. Maybe next time ...” Lord Black slowly rose from the large, gold-embazoned chair. He put on his black top hat and gripped his simple scepter.

“Now now, Lord Black, would you not play another game?” It was not a question when it came from the advisor to the king and the second in command.

He sat back, taking off his hat and placing his scepter against the wall. “Why, of course, Lord Therus. I would love another game,” he said.

“Then let’s play, shall we?”

Therus bolted up in his bed in terror. His brown eyes were wide. It had been a simple dream, almost meaningless, yet it was more terrifying than the worst of nightmares. But Lord Black was dead, was he not? Therus was sitting on a soft bed in the Highrise Castle, so Lord Black must have been defeated. He had watched the traitor swing on the gallows with his own eyes. He was the regent now. He looked at the silhouette of the ceremonial scepter lying on the table at the other side of the room to make sure. Yes, he was the regent, and Lord Black was dead.

A man watched from the very back of the crowd, sitting at a desk in front of a bar, and slowly sipping from a foamy mug of ale. His short black hair moved slightly with the soft wind, a feeling he was unfamiliar with. His beard had significantly grown in one night. The collar of his black coat reached almost as high as his eyes. It had become dusty, but he could live with that. A black top hat was subtly hidden under the coat, somehow in a way that it did not make a bulge.

He waited for the drums to start beating, and they finally did as he was nearing the end of his ale. He savored the slightly sour taste. He’d definitely had better ones, but this one wasn’t bad either. The drums beat faster as a man was pushed up the stairs and onto the platform. The executioner placed the noose around the man’s neck and walked back to the lever. “Lord Hector Black, successor to Lord Wynas Black, lord of the Black Manor, former regent, you have been found guilty at trial for treason, murder, slander ...” The crier must have gone on for at least five minutes. Therus had worked hard to name every single crime this Lord Black had committed. “You have been sentenced to be hanged by the neck until death before the Red Fountain.” The executioner pulled the lever, and the trap doors below the traitor opened. A moment later, only a lifeless body was swinging below the platforms.

“Well played, child. But two can play this game. And your basic tricks are no match for me ...” the man muttered. He slowly rose from his seat, leaving a golden coin on the wooden table. Then, casually bringing his black top hat out of his coat and wiping the dust off it, the man placed the hat atop his head. And Lord Black slowly turned around, heading for the hay cart waiting for him on the wide street next to the bar. “So that’s how it feels to watch your own death.”

The long abandoned fortress looked deathly and haunting in the threateningly thick mist. The old capital of Illnea had once been majestic, but it was only a hollow citadel of ruins, now called the Marrowfort. It consisted of a single structure, with stone towers and walls surrounding a courtyard that connected with the castle. It was made of withered stone, almost completely white

and ghostly in the mist. The mist shrouded the valley between him and the fortress, forming a murky gray sea. The very tips of pine trees rose above the sea of mist where the hills rose around the valley. To the west, a grayish blue lake shone under the gloomy sky, behind the hills of the valley.

The fortress rose on a hill that stretched out into the giant lake, Myss, barely rising over the choking mist. The Northern Illnea Peninsula was a high place, making it possible to see the much lower Southern Illnea Peninsula, where the peaks of the towers of Highrise Castle rose over the mist across the Gulf of Myss. Across the lake, he could barely pick out another high hill, where another fortress rose: Bonefort.

He remembered reading about the great empire of Illnea before it had fallen in the Second War of the Frozen Front. Marrowfort, the old fortress before him, had been a magnificent citadel, a trade center that brought incredible amounts of income to the empire and an impassable landmark that no living creature had dared to besiege. But of course, the Servants of the Glacier were not living creatures ... It had once been called Cresthill, overlooking the city of Ethergarde and watching the choking point of Myss across its twin, Valorhill, now called Bonefort.

Now only Ethergarde remained still inhabited, and the other castles and cities of the once great empire were gone. New kingdoms had risen and fallen after that, but Ethergarde had withstood. Of course there was still a kingdom of Illnea, but it was weak, and only Ethergarde mattered. And it had almost been his ... Almost, how he hated that word! But it was not over yet. It would never be. Lord Black, the real king of Ethergarde, would not give up without taking his throne back.

Another dream, but it had been almost the same as the last one, and the one before, and so on. He had been playing chess with Lord Black, and he had lost ... again. Yet it was always the same piece that turned the flow of the game against him. The black bishop on the white squares. And each time, it ended the same. “Checkmate,” Lord Black

would mutter. The traitor would rise up and place his signature top hat on his head. But this time had been different. This time, Therus had not asked for another match. This time, the man had given him a sinister smile and faded into shadows.

“Outrageous!” he yelled at the captain of the guard. “How could you not see an assassin sneak into the castle under your nose?” Once again he looked at the young girl lying on her bed, a trail of blood leading down the corner of her lower lip and onto the soft pillow.

“No blades, nothing! Just a vial of poison. I did not even know there was something this potent and this subtle!” the captain begged, but there was no good in begging.

“No excuses, Captain,” Therus replied. “Take him out of my sight.” As the guards dragged the begging soldier away, he thought about what would become of the crown. There was no legal heir now, and he could definitely not allow the kingdom to fall under the command of a regency council. The newly appointed councilmen could not be trusted. They were inexperienced, they were not even nobles.

Yet he was still surprised when the council named him king the day after the death of the young princess. From a general of a single garrison to king in a week, that was something, even for the young general. At least, he could secure the future of the kingdom this way. The kingdom had grown rusty; it did not function as it used to, especially after the ascension of the nobleman known as Lord Black to the seat of councilman.

He knelt before the archbishop, looking down at the polished marbles of the throne room. “Rise, King Therus Gordion, guardian of Ethergarde and ruler of the kingdom. Rise, and lead our great kingdom to further greatness!” The old man’s voice was soothing, yet commanding. He kissed the large opal ring on the finger of the man and rose after feeling the weight of an object atop his head. But it was not just the weight of the golden crown. Suddenly, the weight of an entire kingdom, of villages, of thousands of people, was atop his head. And he would do his best to protect them.

It was not long before the garrison generals and the barons came to pledge their loyalty. For three hours he had sat upon the throne, listening to the generals’ oaths and reports. It was time for the Fourth Garrison, though it was uncertain who would walk in. He had been the former general, but now that he was king ...

The twin doors opened with a loud creak, and a figure much smaller than he expected entered. And again, the doors were closed, leaving only the king, four elite guards and the new general in the Royal Hall. Of course, he easily recognized his former lieutenant and best friend.

“Sethea!” he said as the general of the Fourth Garrison knelt before him. Just a few weeks ago she had been the greatest part of his trick to defeat Lord Black, just by not being there. So he could lie about her death and convince the traitor lord that his captive was not Sethea. During the assault, another soldier had agreed to act like she was Sethea, and her sacrifice would be forever remembered.

“You don’t need to kneel before me, Sethea.” He smiled.

“General Sethea, that is. Of the Fourth Garrison,” she responded with a smile of her own. “Congratulations, Therus. First you were general, and now you are king. You never cease to impress me,” Sethea said.

“Uh, I wish I could say the same about you, but no.” Therus laughed. “Still, you’ll make the youngest female ever to receive the title of an advisor.” At first she seemed speechless, but Therus knew that she had been expecting something like this.

He knew that they had a lot to talk about, but they were interrupted when the doors opened again—and only one could order such a thing while the king was still in a meeting. Two guards in white robes and shining plate breastplates atop their robes walked inside.

“All hail Archbishop Bretheran, Servant of the Gods and The Great God Xerthuul!” they announced at the same time as an old man clad in a white robe walked in.

The man had a warm, yet commanding figure. He had a short white beard that

matched his robe, and light brown eyes, almost as gold as the sacred symbol of the Gods emblazoned on his robe.

“Archbishop,” Sethea said, turning around and quickly kneeling.

“General Sethea, would you be kind enough to leave us alone with the king?”

She nodded and headed to the twin doors.

“Advisor Sethea that is, Archbishop,” Therus added as the doors were closed behind the young advisor. “I thought you would be leaving in the afternoon.”

For a split second, there was a sinister smile on the face of the old man, but soon it was replaced by the familiar warm smile.

“There was a change of plan. I received reports of attacks at the Southeastern Temple. I hoped you would be generous enough to provide the Holy Order with some troops to show your gratitude to the Gods for their blessing and do your duty as a king.” The Archbishop’s voice was soft, and he almost said that it would be his pleasure to give all of the army to the man. Then, he remembered the dream. The single black wooden figure, which had glided across the tiles and stopped right in the choke point. And it had been too late by then. Just a move later, the black queen had been standing before the white king for a checkmate.

“Strange ... I have not received such reports of hostile activity in the southeast.” Therus remarked, a bit ashamed that he was trying to test the Archbishop.

“Of course you haven’t, young king. The temples are bound directly to me and none other,” the man answered.

“Still, they are in my land, and if someone attacked the temples, they would have been seen by Illnea guards,” he said.

“Seems they were not.” The Archbishop was slowly losing his patience now, as his voice got harsher.

“How many do you need exactly?” Therus said finally. He wasn’t getting anywhere with this.

“Thirty thousand.”

His face might have been so shocked that the Archbishop almost laughed, but the man was good at hiding it. “That’s not a man count. That’s the distance to the temple, right?”

This time, the old man could not suppress a hearty laugh. “I’m afraid not, young prince.”

That was impossible. He didn’t even have that many men in all the garrisons combined. The Ethergarde Enforcers and the Silver Hills Watch combined would barely make that amount, and with the garrisons added, the kingdom had a total force of approximately seventy thousand, but just gathering half of it would cost more than he was willing to give, not counting the risks it would create considering the time the army would be away from the land. Illnea consisted of three regions, the first being the core, the second the Silver Hills that surrounded the Plains of Treaan and the Highrise Hill, and finally, the outer regions that were only bound to Illnea because there was no other kingdom there, only small towns with keeps ruled by barons; they were technically outside the borders. The temple was far to the east in one of the regions that belonged to Baron Lasther, who had been for years bound to Black Manor rather than the king. It would take at least a couple months for the army to return, and this would be fortunate, considering what kind of a force the Archbishop wanted to fight.

“Why do you need that many just for some skirmishes or raids on a temple? I would have thought a battalion of outriders would be enough,” he said.

“Who said anything about skirmishes and raids? The attackers were orcs, King Therus. Orcs from Howgthess.”

Orcs? There had not been any orcish raids for years. Still, it did not explain why the Archbishop needed such an army. Unless ... “You mean to march upon Garthet!”

The Archbishop nodded.

“I am sorry, Archbishop, but I cannot provide you with such an army. The treasury cannot take it right now, and I cannot risk sending half of my army for almost half a year,” he finally said. Even saying this had made him sweat and feel uneasy.

You did not simply refuse the will of the Archbishop. “Would you refuse the request of the Gods? It is your sacred duty to enforce the judgment of the Gods as you are bound to the Holy Order! It would not be a wise thing to refuse right after your coronation, Therus,” the old man said. And he was well aware of that. It would not make a good first impression, but as a king, he had to make hard decisions. The kingdom could not tolerate such a thing, nor would the enemies lurking in the shadows. They would not miss such an opportunity.

Still, he felt like choking. Even after the Archbishop had long left the hall, the sensation had remained. It was after hours when a guard had rushed up to him, panting. He had been sitting on the throne, reading the book his mother had used to read to him years

ago. He still couldn’t understand how it had been twenty years ago. Yet here he was, a completely changed man, the king of the nation. He remembered saying jokingly that he would become king one day to his mother. After a couple weeks, she had died because of an illness that could not be identified by the doctors. Only an alchemist had suggested that it wasn’t natural, but the doctors were convinced that it was a new disease to be solved like a puzzle. So they had taken her after her death to ... dissect her. As a result, there wasn’t even a grave so that he could go visit his mother.

“Milord, there is a mob in the Fountain Row yelling ... uh, ‘Death to the heathen.’ We tried to suppress them, but they do not scatter, and the Holy Order guards ordered us to stay away and said that we would be cursed if we interfered.” The guard seemed very uneasy as he talked, hesitating after almost every word.

“I was expecting such a thing. I had hoped he wouldn’t be this bold,” Therus muttered, then dismissed the guard.

There was an actual drawbridge on the east side of the city that lead to the castle, but the peasants would not dare to riot there, as it passed right through the castle ramparts, so they had gathered before the closest area to the castle, which could easily be seen from the windows of the Royal Hall. Also, there was a balcony overlooking the Fountain Row, where the kings would give speeches from time to time.

He stood there right now, waiting for the thunder to die down. It was how the people showed their anger, by gathering and yelling in the Fountain Row. Even though the balcony was far high in the rocky hill, it could easily be heard, and when the king spoke, the valley-like form of the row would carry his voice to the crowd. As he watched the crowd, a guard told him what had happened. Apparently, a lightning bolt out of nowhere had struck a building in the Lower Quarter, causing a fire that had died all by itself after burning down ten houses and causing fifteen deaths. And of course, the Archbishop had explained that it was the vengeance of the Gods because he, the king, had refused the request of the old man. Sometimes, it surprised even him how the people could be so easily fooled.

He knew these games. The houses had probably been set on fire, and his people were most likely killed, but of course only a couple corpses had been gathered because the others “had turned to ashes.” And the witnesses of this event of lightning were probably bribed to lie. However, he could be totally wrong, but then why hadn’t the Gods struck him but killed innocent people? If his Gods were trying to make him do something by killing innocents, then he didn’t want them. No, this was a trick; he was pretty sure about that, considering the dreams. The bishop had been his demise. Yet very much like the games, again he had nothing to do in return but yield. The game had been well set, and it was beyond the turning point. It awed him how easily things could change, and kings could fall. It had been so with Lord Black.

A king cannot rule without his people behind him. And people are gained through religion. They are so easy to manipulate, and yet they are so powerful. Perhaps he could suppress a riot, maybe

he could suppress any riot. But that meant spending important amounts of money and manpower. Even then production would decline, morale would be down. And perhaps he couldn't suppress a riot and would be hanged. He would rather do what the old man wanted than that.

It only dawned on him after two weeks that he had signed his death warrant. He summoned the alchemist who had inspected his mother and said that she had been poisoned. The man was in his eighties now, with a beard reaching his belt. He was hunched and slim, ribs almost showing on the dirty gray robe, as the robe was held close to his chest by a belt.

"You summoned me, my king?" the man said with a rusty voice.

"Yes, alchemist. I believe you remember me?" said Theron.

"Of course, Lord Gordion. Is it about your mother?" the alchemist asked.

"Yes ..." the king began. "You said that she had been poisoned when every other doctor said that it was a new kind of disease. I believe you had some sort of reason to believe so?" he said.

"I did, my king. But I cannot say it. Just believe me, she was poisoned."

The old, raspy voice somehow grasped at something within, and he knew the man was telling the truth. Yet he still needed proof, for his guts alone were not enough to make decisions that could affect the kingdom. "How can I believe you?" he asked.

"You did not, nor did your father when your mother died. I guess it's a thing in your family," the man had muttered the last sentence, almost like a whisper.

"What do you mean?" Therus asked.

"With all due respect, sir, you are too naive, as your father was. I know the game you are trying to play ... Forgive me, but you are not that great at it." The man was much more confident while insulting the king than many he had seen, and somehow he wasn't annoyed.

"You are a bold man, alchemist. Not many can dare to insult the king in his court," he said.

"I am eighty-seven years old, my king, death cannot scare me," the man answered.

"I see. But you still haven't answered my question. And even though you may be old, I can see you are not ready for death. No one is. That's why you can't tell me how you know that my mother was poisoned, isn't it? Well, I can promise you immunity," he offered.

The alchemist laughed. "You are so young, Your Highness. You may be king, but you have no experience. That is why you are naive. I have lived long enough, and deserve to rest." The man's voice was weaker for a short time, as if the alchemist was considering if death

was actually better than life.

"I can assure you, alchemist, no harm will come to you or anyone else. Just tell me."

The alchemist sighed. "Very well, but you cannot tell this to anyone," the man said, eyes scanning the Royal Hall.

"Guards! Dismissed!" Therus yelled, and the hall was empty except the king and the old man.

"You will not like what you hear, my king," the old man began. "I know your mother was poisoned, because I created the poison." The old man waited for it to sink in, but the king was completely silent. "It is a subtle, deadly and efficient poison, but it is easier to detect now than it was twenty years ago. I think you realize what I'm saying, Your Highness. The poison found in the chest used to frame you father was the same poison, as was the poison used to kill the princess." That seemed to surprise the king.

"You killed my mother, father, and the princess?" Therus yelled.

"No, I did not. I created the poison only. I believe you know who did the rest." The alchemist was staring at the marble floor now, as if he suddenly took interest in them.

"You sold the poison to Lord Black."

The man nodded.

"But if it was the same poison with the princess ... Lord Black was dead when the princess died!" He was slowly realizing that he had been played. Once more the dreams flashed before his eyes. Lord Black gently placing the bishop piece on a black tile, and then the checkmate ... "So Lord Black killed my mother. He knew that I would become king. Then he must have known that there would be a siege and thought it would be easier to win from the shadows as he is used to ... So if it all was his plan, what is the endgame?"

Sethea had not been made the advisor yet. After hearing about the call to arms, she had asked to lead the army and promised to return as fast as she could. Therus had been reluctant, but she had managed to convince him. She had wanted to feel the thrill of battle, the simplicity of it, before becoming advisor. Now she was sitting in the tent at the camp they had set on the riverbank. It had taken two weeks to reach the village and set up camp. Ten thousand tents scattered across the grass plains and a river slowly flowing downwards. The keep of Baron Lasther rose upon a rocky hill overlooking the delta, and a village was at the other side of the hill.

The baron watched the army from the walls of the keep, with a massive, hunched figure pacing next to him. The figure was clad in a rugged cloak and brown robe, muttering something to himself. When he talked, his voice was gruff and heavy. "The chieftain will have your head if your plan fails, baron," the figure spat, disgusted at the complicated system of titles very unfamiliar to him.

“That won’t be necessary, warlord. My lord will kill me before your chieftain can find where he put his axe,” the baron said.

The warlord grunted. “Same thing, baron. Let’s hope it works.”

The baron smiled, still looking down at the camp from the ramparts. “Oh, it is already working. You see, the river is a very slow flowing one. And the army needs to refresh their water supplies here. Wouldn’t be my first choice, I must say, especially if there is a group of men dripping poison into it at its source,” the baron laughed, and the warlord joined him, though in a low voice. If anyone outside the keep, or even someone from inside learned that he was an orc, the baron could lose authority. Not that he cared much, but Lord Black did.

The courier took two days on horseback to reach the campsite. The king had personally told him that it was urgent, but that was the case with every message that needed to be delivered. However, he was shocked to see the heart-breaking scene before him. Corpses were piled in many places, and more were being carried in carts. But the man carrying the corpses wore the tabards of the Lasther Hall. No one had survived?

A few minutes later he managed to get into the keep to speak with the baron. Baron Lasther was watching the piles as they were set ablaze one by one, thirty thousand corpses burning on the riverbank. “Baron Lasther ... uh, what happened?”

The baron did not answer for some time. “I don’t understand. They all seemed alright when they were setting up the camp. Lady Sethea told me that the army would be staying for a day before marching north and asked for supplies. And then, they all were all gone. The disease slaughtered them all before it was dawn. An entire army ... thirty thousand men ... all dead.” And there was no need for more words.

The courier left without a word, but a guard stopped him as he was walking down the steep path that led down to the village, saying that Lady Sethea’s corpse had been separated to be taken to Ethergarde and

that they would be glad if the courier did it. So an hour later, he was sitting on a hay cart, with the body of the young general lying at the back.

The courier had not known the general, but when he looked at the peacefully sleeping young woman, he felt like crying. She looked so calm, so comfortable, lying on some hay. He wondered if death was so peaceful, but he knew he would not want to learn. Yet, he felt like he would not have a choice. If he had been faster ... Then what? He could not have changed anything. He was just a simple pawn in an endless game of chess.

Lord Black had not had any trouble convincing the orcs of Marrowfort to rally under his banner. While most believed them to be simple-minded brutes, they were much more intelligent. However, they had basic interests and a basic system. Each warrior wanted all the common loot it gathered in the raid and two picks from the more valuable loot as his payment, and that was all. So offering much more loot and a lot of land, Lord Black was able to convince the three major orcish clans of Myss Region to join him on his conquest of Illnea. He stood at the ramparts of the fort, over the gates with the three chieftains. Below the gates and across the wide stone bridge, more than a hundred thousand orc warriors roared and struck their weapons on their shields. “War! War! War!”

“What are we waiting for?” one of the chieftains grunted.

“Nothing really, but I want to make sure the army is completely ready, and Therus is completely broken before we march,” Lord Black answered.

“Should we send the vultures to Maw of Gorth?” another asked.

“Not yet ... we need to take Ethergarde first,” he answered.

“Fine then. Let’s get it done.”

The chieftain of the White Skull clan walked to the edge of the ramparts surrounding the keep, raising his muscular, brown arms. Two axes glinted under the

skylight in his grasp. “Warriors of White Skull!” he cried, and a cheer thundered in the crown as thousands of orcs with white skulls painted on their faces raised their weapons. “Boar riders of Shadow Hill!” More warriors roared, most mounted on giant mountain boars. “Berserkers of Bloodaxe!” The warriors of the last clan thundered, these ones with bare chests marked with blood red tattoos and carrying massive axes. “We haven’t killed any humans in a long time, and I know you hunger for human blood. I say it is time we do!” the chieftain yelled, and the army roared in agreement, shaking even the stars in their thrones up in the night sky.

Perhaps the king himself had not found the courage to say so, but everyone in the city knew how he had felt for Sethea. But the darkness over the city, the lone cries in the otherwise utter silence, were not only for the death of one woman. The storm clouds had gathered to join the city in its sorrow, its grief. And he knew ... It was all his fault. He could feel the thirty thousand souls’ weight upon his shoulders, their weight crushing him, their cries maddening him. If only he had been more cautious.

Therushad ordered the entire castle to be emptied, and everyone had left. The massive stone structure, which had once awed him, seemed hollow and desolate now. Shadows crept in every single corner, as the flames of the candles and braziers were put out. Only a few rays of sunlight seeped inside from the window. And he sat on the throne, looking at the crown in his hands, gleaming bright. What a lie ... he thought. All the golden light reflecting upon its surface, all the glory ... it all was a lie. There was no crown, no king. It was only a game of chess, where the winner left the shadows to claim the glory, only to be taken down by others.

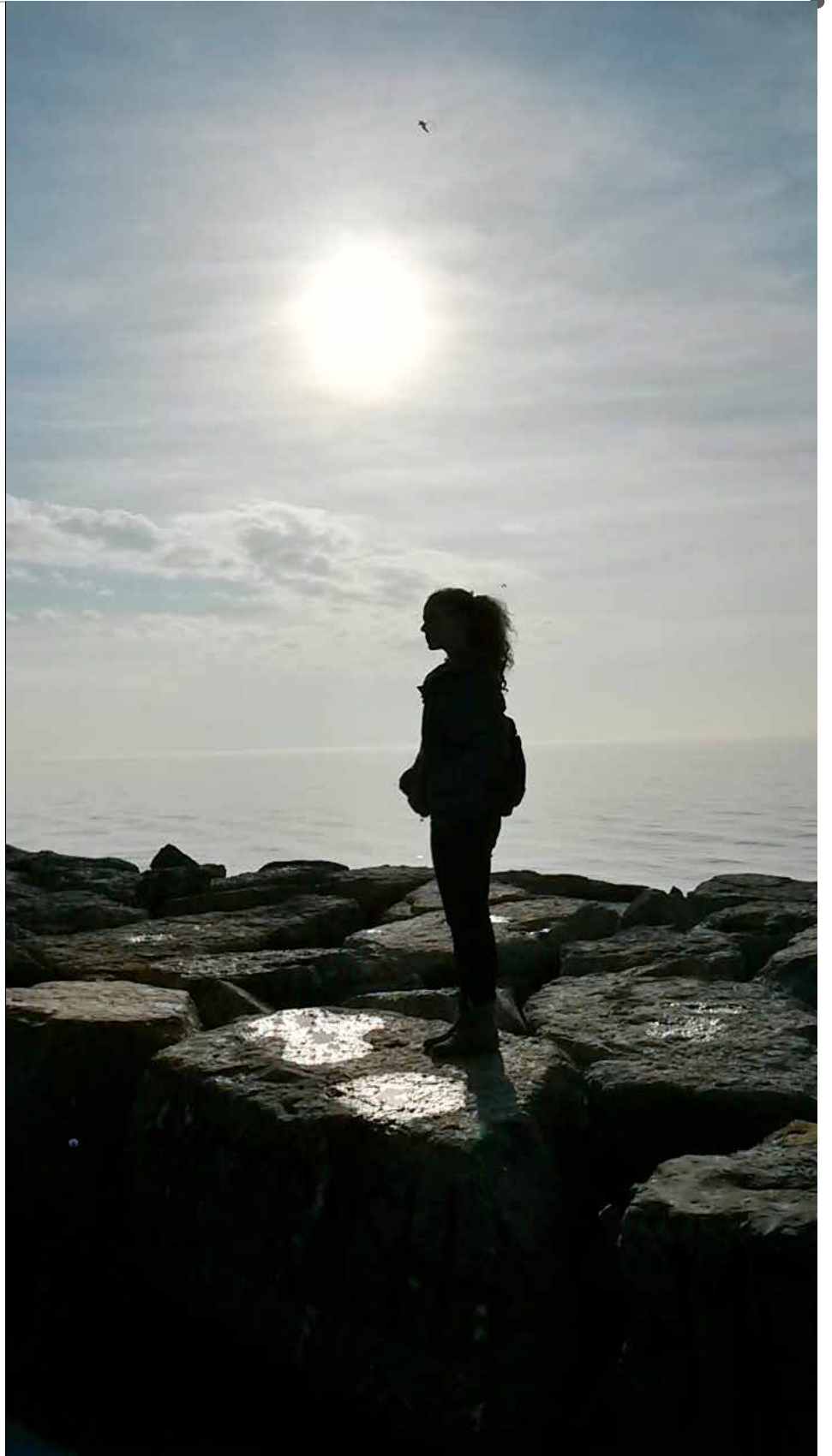
With a broken scream, he threw the crown across the hall. The metal object skittered across the marble, before coming to a stop before the windows. All his dreams ... everything had been a lie. The alchemist was right. He had been so naive ... But he saw it now, the reality, the darkness, the evil, once the veil over his eyes had been burned. He had thought that he could create the perfect kingdom, bring peace and prosperity. But there was nothing called

peace, called prosperity. War and death were eternal. But peace ... Peace was a lie that he had made himself believe to be true. He had fought with Quwegnians, with southern orcish raiders and bandits, yet nothing had made him realize this but Lord Black.

He looked at Sethea, lying peacefully on a bed before the windows. The crown had stopped just next to it. Perhaps there was peace, within death, he thought with a tear sliding down his cheek, hesitating at the corner of his lips, and then dripping onto the marble. A drop of crimson tear followed, and another ... The feeling of failure, of grief ripped his heart apart. He had failed his people, his promise. Maybe he shouldn't have attacked the city after Lord Black's ascension to the throne. Then thirty thousand men would be alive. Sethea would be alive. "Well played, Lord Black," he whispered, dropping the bloodied dagger in his hands. The metal clanged when it touched the marble, echoing in the Royal Hall. A crimson pool had formed beneath his feet, and the same crimson painted the dagger.

Just before the throne, a short table had a chessboard on it. The pieces were out of position, marking that it was not the beginning. And in the center, the white king stood, black king blocking one side, and the bishop blocking the other. The white queen was all that stood between the black rook and the white king. Therus moved the rook to capture the white queen, and it was one move away from a checkmate. Then, with a single flick of his finger, he put the white king down. Another drop of blood fell upon the white king, and the eyes of the king went dull.

The outer city walls had been breached a few hours ago. A figure with a black top hat leaned on his scepter in the graveyard, looking at the Highrise Castle. The graveyard was on a hill at the other side of the Fountain Row. Three orc chieftains stood behind him, looking at the boulevard to see how the battle went. But there was no real battle, it was a slaughter. Screams and cries echoed in every street, and the chieftains seemed to take joy in it. Lord Black only stared at the castle, eyes fixed on the magnificent structure—though it was no longer magnificent, it was dark and forsaken now. "Checkmate," Lord Black whispered.

Defne YAPICI

Yavuz MEYVECİ

To the Moon and Back

When I first met her, I was standing at her door with a chocolate cake in my hand. I was pretty nervous because, you know, sometimes it's kind of weird to talk with someone that you don't know at all. I rang the bell, and it immediately opened. There was a girl in front of me who had an angelic face. She had the most beautiful blue eyes I had ever seen and they were like windows to her soul. Her light blonde hair resembled waves of gold. For one second, I thought I forgot how to talk.

"Hey, I'm Destiny. My mom made this cake for you." I handed her the cake, but she was looking blankly at me. "Oh, it's not that bad. Don't worry. It's our tradition to give chocolate cakes to our new neighbors. So what is your name?" She was still not responding, and I was starting to get annoyed at her. "Are you mute or something?"

After she heard my last sentence, she took a little notebook out of her pocket. She started to write something that I couldn't read completely. She lifted the notebook for me to see it. There were three big letters on the white page. YES. Oh my god. I wanted to curl up and die.

"Ohh ... I WAS JUST KIDDING. SORRY FOR THAT." I was talking slowly and loudly for her to understand me well.

She opened a clear page and wrote something new. She was smiling widely while she lifted the notebook again. "I am mute, not deaf."

I burst into tears. This girl had something that I hadn't seen before in anyone. Maybe it was because her sense of humor or maybe just the gleam in her eyes. It didn't matter. I wasn't ready to let her go yet.

"Do you want to do something together? I mean, if you want we can. Also, what did you say your name was?" I was pretty sure that she hadn't told me her name but it was an old trick that I had known for a long time.

The girl was smiling again with her white teeth. "Have I ever said it?" was all that was written.

No way. I hadn't seen anyone before who didn't get caught by this trick. Yes, we definitely had to be friends. The more I talked, the more I started to like her.

"Let me guess then. Angie? Or no, wait ... You look kinda like a Clara, with your hair and all your stuff. It's Clara, isn't it?" I said, and new letters began to appear in her notebook.

She chuckled at my comments. Her laugh was as beautiful as herself. It was the first sound that I had ever heard from her. I wanted her to do it again.

"Sorry to disappoint you. It's Hope."

"Okay. Let me ask you again, Hope. Do you want to do something with me? If you want, we could go to Starbucks, and if we do, don't forget to take a new notebook with you. It'll be out of paper soon."

After I finished my last sentence, I noticed that something changed in her eyes. She was looking at me blankly again. Like there was a curtain between us which was blocking her real feelings and thoughts from me. Her eyes weren't shimmering like sapphires anymore. They were cold, and she wrote again without taking her eyes from mine.

"I don't want to be friends."

I didn't give up. I couldn't. Maybe it sounds silly because, let's be honest, I had known her for maximum five minutes, and I was officially begging her to be friends with me, but sometimes it doesn't matter for how many minutes or years you had known someone. The only thing that matters is the connection between each other. The connection that you can't ignore ... Like I couldn't ...

So I said what I thought would make the most sense. "Yeah, but maybe I want to be."

"You don't know me." She was undeterred, and so was I.

"That's the point. I want to," I said. She was being ridiculous. You can't know someone, if the other person doesn't let you. Actually, maybe you can ... but stalking wasn't an option for me at that time.

While I was thinking deeply, she had already turned her back to me. Without even one second, the door was closed in my face. I still didn't know what I had done that made her that angry. Before I decided to just go away, I realized that she was holding a paper through the window. "It isn't your choice only!" was written there. What wasn't my choice only? Becoming friends with her? Maybe she was

really crazy, and I wondered whether she spoke with ghosts or had some supernatural powers. Or maybe I was the one who was being ridiculous. Probably she was just a normal teenage girl who had some boyfriend problems and argued with her mom all the time.

It was the first day of my sophomore year when I got a really good idea. I was organizing my locker and there were some girls next to me who were talking without stopping. The kind of girls who only talk about boys and only care about their popularity ... Oh, forgive me. I forgot to mention shopping. How can people speak about shopping for hours and hours? Believe me, they could. I was going to tell them to be quiet when I heard a familiar name. HOPE.

"Girls, can you believe this? There is a mute girl in our school. It's so ... so disgusting. I wonder if she has even got a tongue. I was in th ..." Probably it was the head of the girls who was speaking. Her voice was squeaky. I wondered whether this was her real voice or not. Presumably, it wasn't.

I got close to hear her better. I didn't know why, but I was curious about what she might say about Hope.

"... and I saw Hope and her mother signing to each other. I really pity her mom," she continued but I wasn't hearing her anymore. It was the moment that I cottoned onto an idea. "Hey, you! Are you listening to us?" She was gaping with astonishment, and her dropped mouth made me chuckle.

"Isn't it obvious enough? I hadn't expected to thank you before, but now I should. You gave me a perfect idea, so thank you," I said. Her bewildered expression made me chuckle again. Her face was turning a hot red shade.

"Who cares, Diamond? Take it easy." The tall girl next to her spoke. Diamond? Really? Her name was Diamond? This was the most ridiculous name that I had ever heard. Are her parents jewelers or something?

"You should certainly listen to your friend, Diamond." I emphasized her name while speaking. "By the way, the part where you said you wondered if she had a tongue ... I have seen her tongue." I winked at her and walked away.

That day when I went home, I did the silliest research on YouTube. "How to learn sign language." I really searched this, and you wouldn't believe me if I said how many videos were about this topic. I tried to learn it quickly because I was eager to show my new ability to Hope. Now we'd be able to speak without paper. Like normal friends do ... It took me two weeks to finally sign as properly as I could. Unfortunately, it wasn't as easy as I thought it'd be, because I swear some signs were fabricated by blind people. At least I assumed so. If they weren't, then there was really no explanation why square is showed by making your hand a ball.

It was the big day for me. I was going to speak with Hope for the first time in a long period. Or sign. Whatever. I didn't know why I was so excited but my heartbeat was faster in a noticeable way. I was afraid someone would hear it all day, but no one seemed to notice. I waited for school to finish because it wouldn't be private enough during school for us to speak. Hope was the kind of girl who didn't like to get much attention, so I waited. Waiting seemed easy compared with my long weeks of practicing sign language, but NO. Waiting is always much more grueling than people give it credit for.

After I rang her bell twice, I began to sweat. Maybe it was a little silly for me to be so eager to be friends with her, but again, no ... If friendship is the case, nothing is in vain. While I was brooding on, the door opened.

"Are you sure you don't want to be my friend?" I signed. I was sure that I was kinda looking cracked with my thirty-two teeth smile.

"How did you learn to sign?" she signed back. Her face was like a storyboard reflecting her emotions one by one. Confusion, happiness, anger, astonishment, pride, and confusion again.

"May I come inside? We have to catch up with many things. I don't know anything about you. Well, except your name obviously." I turned back to speaking with her, not because I didn't know how to sign all these sentences—which I didn't—but mostly because I had showed her that I could understand sign language already.

"I guess so. Come on. My room is upstairs." Her signing was surprisingly easy for me to understand. I wasn't expecting her to give up so easily, but I wasn't in a state to judge this fact either.

Her room was ... well pink. I mean, really pink. Pink bed, pink sheets, pink curtains, pink cupboard ... The only thing that wasn't pink was the blue pear chair.

"Umm ... so you like pink, right?" I asked. The answer was clear, but I was excited for a reason I didn't know. I didn't know what to talk about. She shook her head and mouthed no. "So why is your room so ... pinky?" I asked again. I was not certain whether pinky was a real word or not.

"My favorite color is actually blue," she signed and continued. "Imagine my whole room blue. Then I probably wouldn't appreciate it, so instead I placed only one outstanding piece in my room. In that way, it never loses its value." Wow. This girl found a way to amaze me again.

"You're a genius, aren't you? Okay, I am continuing with my questions then. What is your favorite food?" I was getting more comfortable.

"Of course, peanut butter." Her answer made me laugh. She lau-

ghed and mouthed—What?—

“That’s not a food, Hope. Say something real,” I said. She made a face but started to think anyway.

“Okay, then cheeseburgers.” Her food choice was great, and I was already planning to take her to the burger house behind our school.

“Favorite song?”

“Baby,” she signed without even thinking. “Baby”? “Baby” by Justin Bieber? Kidding me.

“Oh my god. I changed my mind. I don’t want to be friends with you anymore. Tell me it was a joke.” I was making fun, but it’d be much better if she wasn’t serious.

She laughed for the third time, and I considered it a victory. “It used to be. I don’t have a favorite song.”

“Oh, I don’t either. I think we are friends now. You know, it is enough for me to know your favorite food and color. It can express many things about you.” I held my hand out for her to shake. After she had looked at my hand for one second, she shook it with a smile on her face.

After that day everything changed for both of us. We started to eat our lunch together, sometimes even our dinner. We danced, cooked, went ice skating, did sleepovers and homework together. Our lives weren’t as quiet as before. We weren’t lonely anymore.

I carried a strange happiness with me all the time after we became friends. Until one day. It was the ninth of November. One year had passed since we had met. I saw her crying under a big willow. There were books all over. I came up silently as if I was scared to frighten her.

“Whatever it is, it isn’t worth it,” I whispered while sitting next to her. I made my best you-can-tell-me-everything-and-I-will-understand look.

“I’m going to die, Des,” she signed with big teardrops on her cheeks. I took a deep breath.

“I know, Butterfly. I’m going to die too.” I was relieved that it was something that I figured it out a long time ago. I had moments too when I didn’t want to do anything because I knew I was going to die in the end.

“No, Des. I’m dying. I have cancer.”

I had heard some people say that their heart stopped beating when they heard bad news but I hadn’t believed them. It didn’t sound possible. However, now, not only my heart stopped beating, for me, the world stopped turning.

There are also some times when you don’t feel well. You feel broken, hurt, devastated ... but you also know the fact that there are more broken people than you. The people who have to face much more hassle and much more difficulties. Hope was the one who was going to die but honestly I was thinking of myself. What would I do, if she really died in a short period of time?

I held her tight under that willow and murmured that things would be okay. That we would be okay ... If you asked me if I believed anything that I had said, my answer would be no. After some time, I didn’t know what to say anymore, so we sat there in silence. Once again, it amazed me how words can be inadequate sometimes, and silence can express everything.

I went with her to chemotherapy twice a week. It was hard for me to see her breaking into pieces one by one. To see her face get paler and paler with time, to realize how many pounds she lost and how weak actually she was ... Unfortunately, we started to argue more and more. They were little arguments but it could be easily seen that there was more depth and meaning in them.

“Butterfly, don’t forget to take your coat. You’ll get sick. It is cold outside,” I said. I was worried that she might get ill and feel worse. Worse than she actually feels. She stepped outside in only a t-shirt.

“Stop acting like you are my mom. You don’t need to feel like I am your responsibility,” she signed and her face started to turn a shade of red.

Her mom? What’s that got to do with it? “You know it doesn’t have any connection with feeling like your mom. I’m serious. Just get your coat, Butterfly.”

“Stop it, Des! I am not your porcelain doll. Stop acting like I’m going to break any minute. I don’t ...” She was signing quickly and I couldn’t keep up with her speedy movements. She was angry because she couldn’t yell at me. She was angry because she was mute, because she had cancer. “... Go alone. I’m not coming with you.” The teardrops were streaming from both of our faces.

“I’m not going anywhere without you, Hope.” I started to calm down because I knew it wasn’t fair to be the one who was angry.

“Do you ... Do you want to stay and watch TV?” she gave up and asked with a regretful expression on her face.

“I would like to watch TV with you. I’m sorry, I shouldn’t be so strict with you,” I apologized and took a step.

“No, it was my fault. Just don’t let us have another argument. Okay?”

“Okay. I love you to the moon and back, Butterfly.” I hugged her.

“I love you to the moon and back, Des,” she wrote on my back with her fingers.

She started to cry more and more often. When I saw her at school, under her eyes was always purple, and her eyes were bloodshot. I acted like I didn't notice but it was hard to not notice. One day, I found her crying in her bed. The blanket was surrounding her head.

"What is it, Butterfly?" I whispered.

"It is stupid," she signed. She grabbed the blanket tighter.

"Maybe, but I'll understand, promise." I was doing everything to make her feel comfortable.

She let the blanket fall. Her bald head was exposed. There were no signs of her beautiful blonde hair.

"Are you crying because ... because of this? It's just hair, Hope. It'll grow again," I said with my most intimate voice.

"I said it was stupid." She looked really upset. Her eyes drifted to my long auburn hair. The envy in her eyes helped me make my decision. I stood up and went to her bathroom. The bathroom that I knew too well ... I found the razor and started to cut my hair. The weird thing is I didn't feel any remorse. I only felt ease. She came behind me. She looked confused. When I finished my work, she was still looking at me with confusion in her eyes. Then her eyes started to twinkle. "You look ridiculous."

"So do you," I said and we started to laugh together. Our laughter filled the little bathroom. We extended our arms around each other's shoulder and looked in the mirror. I didn't see two bald girls in the mirror. I only saw two broad smiles and two warm hearts.

"To the moon and back," I whispered.

"To the moon and back," she answered.

The next two months we were as happy as we could ever be. I spent almost every day with her and started to go home less and less. My mom understood the situation though. To be honest, I was secretly waiting for the bad news. Hope was acting like everything was all right, but I wasn't naive. I knew her condition wasn't good.

I was reading a book when my mom showed up at my door with a pitiful expression on her face. I understood that it was related to Hope, so I got dressed quickly. I didn't ask any questions because I didn't want to know the truth. I didn't want to know how bad her condition was. She drove me to the hospital. Luckily, the doctors let me visit her.

"Hey, Butterfly," I said with a fake smile on my face. I needed to stay strong for her.

"Hey, Des." She didn't know what to say, like me. It was senseless to say nothing when you have tons to say. I sat on the edge of the bed

and held her hand.

"When I first saw you, I thought you were an angel. That God sent you to save my soul ..." My voice cracked, and I knew I was going to lose it.

"I didn't save you, Des. I was the one who was saved." She was also trying to hold back her tears.

"Let me finish. You were different than any of the girls I had ever known. At least different than Diamond." She laughed with a low voice. "You made me ..."

"Don't finish, Des. I don't want this to be a goodbye for us. For once let it go. Just lay down next to me." It made me feel better to know that she was also afraid that this was the end. I lay down next to her like she said. "Are you mute or something?" I said with a low voice.

She nodded. Memories were too overwhelming for both of us. "Ohh ... I WAS JUST KIDDING. SORRY FOR THAT," I was mimicking my old reaction.

"I am mute, not deaf." Although this time she signed, instead of writing. I held her pinky and finally lost it. I was shaking uncontrollably with my sobs. I always thought she was the weak one but no ... I was wrong, like I was in many things. She was the strong one. She was the one who was keeping both of us on our feet.

Hours past and it felt like days. I squeezed her pinky and said, "To the moon and back." She didn't answer back. I turned my face towards her and repeated but this time with more power. "To the moon and back, Butterfly." Then I realized that her pinky was much colder than mine, and the life glint in her eyes was gone. I shook her little body and yelled at her, "To the moon and back." The unspoken answer made me terrified. I squeezed her with all my power and kissed her cheek. At last, I cried myself to sleep. When I woke up, I realized there was a letter on the nightstand that I hadn't noticed earlier. I held my breath.

Dear Des,

I know you are not ready to let me go yet, but I am proud to say I'm ready. I want you to know that I love you and that you taught me how to love. I was lost in the dark, and you led the way for me with your light. I was scared, I was lonely and I didn't want to live anymore. You were the reason for me to breathe and stay in the world longer. I always thought that I was deprived of the power of words. You taught me that I was wrong. That words mean nothing if you aren't the one who is attributing a meaning to them of your own ... that "I love you" means nothing if you aren't feeling it ... If you are reading this letter, this means my time is up. I already miss you, Des, and I will miss you every single day.

To the moon and back..

Hatıralarımın Eskicisi

Babamın belli ki bana yazmış olduğu notun son kısmını neredeyse bir nefeste okudum.

“...yüzünden evladiyla en içten duygularını bile paylaşamayacak kadar ruhsuz bir adam oldum. Onun için sana ait her şeyi dolabında bıraktım, Ada'da. Özür dilerim. Baban.”

Babamın bana yazdığı notun varlığından hiç haberim olmamıştı, olsa bile ölümünden on yıl sonra odasındaki çekmecelerin birinde bulmayı beklemiyordum. Babam böyle bir adam değildi. Bu, kesinlikle babamın hayata teslim oluşunun işaretiydi.

Her şey annemin ölümüyle değişmişti. Çünkü zamansızdı. Hiç kimse haber etmemişti öleceğini. Bir hoşçakal bile diyemeden göçmüştü bu dünyadan annem. Babam, annemin ölümünden sonra çabucak endişelenen, her şeyden korkan bir adama dönüşmüştü. Öyle ki, evde eski ve özellikle annemi hatırlatacak ne varsa ortadan kaldırmış, geçmişten kendini soyutlamaya çalışmıştı. Özellikle onun elime geçen bu son notu tek kelimeyle “ödleklik”ti.

Babam bir süre sonra eve uğramayı kesti, kendini Kınalıada'daki yazlığımızda daha iyi hissettiğini söylüyordu. Bir keresinde onu görmek için adaya geleceğimi söylemiştim. Vapura yetişmek için aceleyle hazırlanırken kapı çalmış, babam çıka gelmişti. Üzerinde ada havası ve acemi bir gülümsemeyle, senden önce ben geldim, demişti. Apaçık sahte bir gülüştü ve beni adadaki evimizden uzak tutuyordu. O artık her şeye uzak kalmıştı. Uçsuz bucaksız çölde ancak gözlerimi kısıtığımında nokta gibi görebildiğim o adam babamdı benim.

Vapura biniyorum, açıkta bir yer bulup oturuyorum.

Peki, adadaki o evde ne vardı babam için bu kadar önemli olan? Kendi yalnızlığını yaşadığı sessiz sakin bir ortam belki de.

Yalnızca kendisi ve göstermek istemediği duygularıyla baş başa kaldığı yer.

Kaptan vapurun burnunu hafifçe kırınca görünüyor Kınalıada. Kambur bir adama benziyor. Taşdığı yapı yığıntısından çökmüş, üzerinde yaşattığı onca hayattan, güzelliklerden, hatıralardan yorulmuş. Ve babamdan... Şu an bana yabancı bir sözcük gibi geliyor ismi. Ama beynime kazınmış.

Sokağımı hatırlıyorum, upuzun ve dar. Yerinden çıkmış kaldırım taşları, çoktan budanması gereken ağaçlar, gelişigüzel bağlanmış bisikletler ve yer yer at pislikleri. Sahi ne hale geldi sokağım, anılarımın sahibi? Bir dostumun mısralarını mırıldanıyorum şimdi:

Küreden bir oyuğa yerini bırakıyordu sokak, ona eriyordu, akıyordu

-ondan doğmuştu.

Gri tonlarıyla duruyordu, pek sessiz

Sıradan bir İstanbul sokağıydı.

Ve ben onu izledim, içinden kuşlar çıkarana dek

ne biliyorsam çıkarıyordum, bir öz bulmak için,

belki seni.

Sokak erimişti aradıklarımda.

Neden koyu renkleriyle binalara dayanmıştı? Binalar arasında bir okyanustu, sonsuz bir gri.

Denizde bulduklarımı içine attım.

Ben attıkça o çıkarıyordu, koydukça eksiliyordu.

Hep bu anı bekledim.

Samimi bir ziyaret öncesi soyunan o sokak.

Misafirleri göremeden bitmek bir sahilde, bir manzara.

Ne gördüysem onda gördüm.

Sokak bekledi, öz bekledi, çamaşır iplerinden sallanan çocuk bekledi, en çok da o bekledi,

kapıcı bekledi kapısı bu okyanusa erimişti.

Ben de bekledim yalnız bırakamadım onları, bir avuç kabukla bekledim. Kırana dek, kırdıktan sonra.

Kırık kabuk benim saatim olmuştu.

Taktım

Bekledim

Sokağımı, geçmiş günlerimi özledim baba, merak ediyorum, neler bıraktın bana?

Vapurdan iniyorum. İkiz evler duruyor hala. Nereye baksam tanıdık bir yüz. Ben yaşlarda bir adam geçiyor yanımdan, küçük bir kız çocuğunun elinden tutmuş. Bir anlığına bakışıyoruz. Sokağımızdaki oyun arkadaşlarımızdan biri belki. Beraber saklandığımız, sobelendiğimiz. Kim bilir? Geçip gidiyor yanımdan bütün ihtimalleriyle.

Yokuş değişmemiş, bıraktığım gibi. Hala dik, hala yorucu. Yanınızdan geçtiğim yollar, evler bir selamınızı eksik etmezsiniz bir zamanlar. Ben çocukken “sen”dik, şimdi niye “siz” olduk? Köşede oturduğum bank, yolumu aydınlatan lamba niye eskisi gibi bakmıyorsunuz bana? Usulca devam ediyorum yoluma.

Birkaç adım daha. Ha gayret. Evet, 30 yıl geriye gidiyorum zamanda, şimdi her şey yabancı bana. Bu benim sokağım, başkasının değil, benim. Burada kimse benim gibi koşmadı, kimse benim gibi gol atıp benim gibi sevinmedi, düşüp kalkmadı burada. Çocukluğumdan kalma bir alışkanlıkla kafamı yukarı kaldırıp balkonumuza bakıyorum. Sanki annem geleceğimi bilmiş, sevinçle el sallayacak bana.

Evime giriyorum.

Anlayamıyorum, burası yazlığımız değil. Sanki, başka bir zamandan. Her yer düzenli ve gösterişsiz. Raflarda annemin fotoğrafları... Babam kışlık evimizden anneme ait eşyaları buraya taşımış meğer, hepsi burada. Demek babam kaybolmamış kendi içinde, hep yaşatmış sevdiği kadını ve ailesini. Duvara asılı bir çerçeve dikkatimi çekiyor, alıyorum elime. Fotoğrafta, hemen şu yanımdaki masada oturmuşuz, annem, babam ve ben, arkamızı duvara vermişiz. Önümüzde meyve tabakları. Ben pek küçüğüm, aralarına sıkışmışım. Bir elimde bıçak ötekinde çatal sivri uçları yukarı bakacak şekilde sertçe tutuyorum. Sağımda babam, solumda annem. İkisini de omzumun üzerine alıvermişim. Hepimiz gülüyor gibiyiz, sevinçliyiz. Benim ve babamın gözleri kapalı çıkmış, ağızlarımız ise açık. Annem ise tedirginlikle elimdeki tehlikeli aletlere bakıyor, ama o da unutmamış ağzına bir gülümseme kondurmayı. Hiç olmadığımız kadar mutluymuşuz. Hatırlıyorum, babam söz vermişti her yıl aynı tarihte aynı konumda fotoğraf çekileceğimizi. Niye insan bazı şeylerin değerini yıllar sonra anlamak zorunda?

Babamın bana vasiyet ettiği dolaba doğru hareket ediyorum. İçimden “Babam beni şaşırttı, çok farklıymış” demeden edemiyorum. Yıllardır görmemişim odamı. Minik masamın üzerinde hala eski oyuncaklarım, çizdiğim resimler var. Yatağımı sanki annem

kapatmış. Onlara uzunca bakmaya vakit ayırmadan dolabımı açıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Belki biraz hayal kırıklığı, belki de şaşkınlık, ama sadece bir zarf var koca dolapta. Üzerinde “Özür dilerim...” yazılı. Eğilip alıyorum. İçinden iki fotoğraf çıkıyor. İkisi de siyah beyaz. Elime aldığım ilk fotoğraf, mutfaktan. Anneme bulaşıkta yıkamakta yardım ediyorum. İkimizin de elleri köpüklü, bir tencereyi tutmuşuz. Annem bu sefer gülüyor ve ikimiz de objektife bakıyoruz. Keşke diyorum, şimdi de bu kadar kolay olsa kirlenmek. Seni sevdiğinden emin olduğunun kolları altında elbet temizleneceğini bilmek. Asıl ben özür dilerim baba, bu anları unutmak ne büyük saflık.

İstemeye istemeye öteki fotoğrafa geçiyorum. Babam beni bir kez daha şaşırtıyor, meğer bütün gün aklımı çelen şeye cevap bulmuş, kanıtlamış. Fotoğraf sokaktan, arkadaşlarımla maç yaparken. O anı ve şimdiyi kıyaslamak için balkona çıkıyorum. Fotoğrafta sokakta top peşinde koşan çocuklar ve çantasıyla işten eve dönen bir adam var. Evimizin önünde ise son derece güzel ahşap bir evin ilk iki katı görünüyor. Kafamı fotoğraftan kaldırdığımda ise ahşap evi bulamıyorum. Onun yerine iplerinden upuzun çamaşırlar sarkan dört katlı bir apartman karşılıyor beni. Sokakta ise ne oynayan çocuklar ne de işten dönen bir adam var. Yalnızca bir eskici var koskoca sokakta, bağıyor. El arabasının üzerindeki birkaç parça hurdayla geçip gidiyor sokağımızdan.

Fotoğrafa bir kez daha bakıyorum. Onca arkadaşımın arasından bir tek ben bakmışım makinaya. Bacaklarım ve kollarım çok zayıf. Suratımda kocaman bir gülümseme, gözlerim kısılmış, ellerimi ise sevinçten nereye koyacağımı bilememiş garip bir biçimde göğsümde birleştirmişim. Babamı tam burada, bulduğum yerde, fotoğrafı çekerken hayal ediyorum. Sabahtan kalma pijaması, kirli sakallarıyla eğilmiş gülere beni arıyor. Belki orali olmamışım bana bağırmış bakmam için, keşke hatırlasam. Arka planda dünya kendi halinde devam ediyor. Herkesin gözü topta, herkes hareket halinde. Çantalı adam önüne bakıyor. Ben ise koruduğum kale dahil her şeyi bırakmış sadece babama bakıyorum. Belli ki o an dünya durmuş bizim için. Sadece ikimiz farkındayız bu sırrın. Muzipçe gülümsüyoruz, çünkü o an sadece biz varız. Ve sadece ikimiz farkındayız aramızdaki sevginin kopmaz olduğunun. Oysa şimdi...

Eskicinin yavaşça sokağımızı terk edip, yokuştan aşağı inişini izliyorum. Sonra balkonun duvarına yaslanıp yere oturuyorum. Gözlerim yaşlı, hafifçe kapanıyor. Eskicinin kalın sesinin şiddeti giderek azalıyor:

“Eskici! ... Eskiler alırım! ... Eskici! ...”

Peki ya sen hatıralarımın eskicisi? Asıl sen nerelerdesin?

Şiir, Enver Ali Akova'ya aittir. (Bu öykü için kaleme alınmıştır.)

Gerçek

Gaat kaçtı bilmiyordu. Akşamüzeri olduğu belliydi ancak. Güneş, son nefesini veriyordu. Beyaz mermerleri göz alıcı bir alev kaplamıştı. Gökyüzünde yangınlar vardı. Mavilik silik ve cansızdı. Güneş, vedasını bütün görkemiyle yapıyordu. Bir süre güneşe baktı öylece. Canı sıkkın olduğunda hep buraya gelirdi. Eski bir sokaktı burası. Çıkamaz sokaktı. Adı Umut Sokağı... Dar bir yerdı aslında. Taşlarından kimisi kopmuştu. Duvarları da taşandı. Ardında bir kilise... Çanı her gün çalardı. Aşağıdan, pazardan gelen çığlıkları duydu. Pazarcıların ekmek parasıydı derdi... İssiz bir yerdı aslen. Tabii ya, çıkamaz bir sokağın kaç ziyaretçisi olur ki? Ev sahibi kuşkusuz koca çınardı. Bir de bir çift lamba... Birinin ampulü kopmuş, öbürü ise direniyor inatla yıllara. Taş duvarlarının arasında sarmaşıklar... Onlara verdiğinde sırtını, karşısında güneşi görebilirdi kilise çanının ardından.

Oturup bu manzarayı seyrederdi üzgün olduğunda hep. Konuşmadan, düşünmeden öylece seyrederdi. Üzüntülerini, acılarını da batırırdı o güneşle beraber. Kimi zaman da çınarın tepesine çıkardı. Nefes kesici manzarayı seyrederdi. O zaman sokak da, kilise de, hatta güneş de onun altında kalırdı. Bu ona tarifi imkânsız bir mutluluk verirdi. Ancak o gün, sıradan bir üzüntü yoktu içinde. Ne güneşin batışı, ne bu sokağın taş duvarları ne de koca çınarın heybeti yerine getirebiliyordu neşesini. Sıkıntıları, bu dar sokağa bile girebilmişti. Güneş dahi onları batıramıyordu. Gücü de yoktu zaten. Çınarın altına oturdu. Başına usulca bir yaprağın düşüşünü izledi. Gözünden içinde kabaran üzüntünün ilk gözyaşı düştü sokağın soğuk zeminine. Kalbindeki kırıklıklarla dolu bir gözyaşıydı bu. Seller yaratan yağmurlar kadar güçlüydü etkisi. En azından kalbi bir kuş kadar korunmasız olan bu kızın kırılan kanadının belgesiydi. Daha önce de üzülmüştü. Ağlamıştı da. Mesela, annesi ile kavga ettiğinde, babası onu azarladığında, arkadaşları ona küstüğünde... Ama bu seferki ilk kez hissettiği bir

şeydi. Kendini öylesine suçluyordu ki... Kendi kendine konuşmaya başladı: 'Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.' dedi. Ağzından bir hıçkırık çıktı: 'Her şey benim yüzümden mahvoldu işte. Her şey ve ben... Yalnızlık fermanımı ben yazdım. Üstelik şimdi aynaya bakacak yüzüm de yok.' Derin bir nefes aldı. 'Şimdi ne olacak?' dedi içinden. Kollarını kovuşturdu. Ağacın pütürlü gövdesine yasladı başını. Yorgunluğa teslim olmak üzereyken bir ses duydu. Yankı gibiydi daha çok. Ne kadın, ne erkekti. Hatta insan mı, o da şüpheliydi. Sanki konuşan taşlardı. Bu duvarlar, kırık sokak lambasıydı... Ya da hepsinden gelmişti bu ses. 'Neden ağlıyorsun?' diye bir soruydu bu. Korktu birden. 'Deliriyor muyum?' diye düşündü kısa bir süre, sonra ise etrafına bakındı. Kim vardı orada? 'Kimsiniz?' diye bağırdı. Sesi duvarlara çarparak yankılandı, ancak rüzgârın hınzır kahkahaları dışında cevap veren olmadı. Boğuk ses soruyu yineledi. 'Neden ağlıyorsun?' Kız tam koşarak kaçacaktı oradan ki eski taş duvarlarda bir parıltı gördü. Yerlerdeki taşlar sanki canlanıyordu. Sokaktaki her canlı ve cansız sonsuzluk uykusundan uyanıyordu sanki. Minik bir kıpırtı oldu. Ardından sokak yine eski haline döndü. Sadece altında oturduğu çınar titredi usulca. Kızın başına tekrar yapraklar düştü. 'Neden ağlıyorsun çocuk?' diye üçüncü kez sordu sorusunu ses. Bu sefer daha sıcaktı, daha anaçtı. 'Anlat' dedi. 'Anlat bu yaşlı taşlara, dilsiziz belki ama kulaksız değiliz. Anlat evlat. Bu çınara, sönmüş lambalara...' Ses bir süre yankılandı. Her taşı tek tek gezdi sokaktaki ve en son kıza geri döndü. Kız kalbindeki korku ile unuttuğu çocukluğunun hayal gücü arasında kaldı. Gözyaşlarını bir türlü durduramazken, içindeki yaramaz bir tebessüm etti. Yerine oturdu yeniden. 'Belki de deliriyorum' diye düşündü. Ancak bunu pek umursamıyordu. O konuşmak istiyordu, ses ise dinlemek. Tutamadı içindekileri daha fazla ve dillendirdi hikâyesini sanki ölmüş gibiduransokağa. 'Olmuyor işte. Hayatımda hep dahalar vardı etrafımda. Ben hep o dahaların arasında olmaya çalıştım. Onlara karşın 'en' olmaya çalıştım. En güzel, en başarılı, en popüler. Ama biliyor musun, en çok özendiğim en mutlu olmaktı. Kimi zaman sorun yoktur aslen. En azından öyle gözükür ancak ben bu en olma uğrunda, içimdeki eksiklikleri hep yamadım, kapattım. Onlara elimdeki malzemelerle yama yaptım. Gözyaşı kullandım kimi zaman. Hatta yalan dahi söyledim. Öyle başkasına değil, kendime. Her şey yolunda giderken bir gün, bir gün dayanamadım işte. Bütün yamalardan arındım..patladım ben. Yokuş aşağı sürüklenmeye başladım. Önce arkadaşlar, sonra ailem, sonra ise kendimle kavga ettim. O denli ağır sözler ettim ki. Sevgileri nefrete dönüştü gizli gizli. Kimisi ise bunu gizlemeye bile gerek duymadı. Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Haklıydı çünkü ben...ben her şeyi mahvetmişim. Şimdi enlerin en bahtsızıyım. Ya da babamın dediği gibi en bencili, en nankörü... Sen ne dersin?' dedi. Ağlıyordu. Çok pişmandı. Hiç bu denli pişman olmamıştı yaptıklarından söylediklerinden. O insanları kırmıştı. Her kırıldığı kalp ile birlikte kendi kalbi de kırılmıştı. Şimdi ise bin parçalı bir kalple o insanların acısını hissediyordu yüreciğinde. Taşlardan, lambalardan, sokaktan bir süre ses gelmedi. Sonra boğuk ses yine duyuldu. 'Ne en bahtsız, ne de en bencil, en nankör' dedi. Kız devamını bekliyordu. Oysa sokak çoktan susmuştu. 'Daha açık ol lütfen' dedi kız. Artık ağlamayı kesmişti. Pür dikkat sokağı dinliyordu. Sokak sakın bir sesle başladı konuşmasına yeniden: 'Kaç yüzyıllık bir sokağım bilemezsin. Burada ne çok kişi öldü, hastalandı, yaralandı, ne gamlı hayat hikâyeleri dalga dalga yayıldı bilemezsin.' dedi. Kız 'Haklısın. Onların yanında benimki bencillik. Ben en bencil insanım bu dünyadaki.' dedi. Ağlaması yeniden

başladı. Kendi hesaplaşmasının içinden çıkamıyordu. Sokaktan kahkahaya benzer bir ses duyuldu: 'Sabırlı ol çocuk. Sözlerimi sonu gelmeden yorumlama, yanılırsın.' dedi. 'EN!' diye bağırdı. Sesindeki en belirgin duygu öfkeydi: 'Bu insanoğlunun en derdini anlamıyorum. Her zaman kendilerini bir en sıfatı buluyorlar. Öyle ki tüm dünyayı benliklerinden aşağıda tutmak onlara haz veriyor. Oysa çocuk en diye bir şey yoktur. İnan bana.' dedi. Kız bu sefer ağzına gelen soruları yuttu. Sabırla sokağın devam etmesini bekledi: 'Asıl olan bir şeyin eni olmak değil, bir şey olabilmektir.' dedi sokak. 'İnan bana ancak kendin olabilirsen bir şeyin eni olabilirsin. En kendin olursun. Onun dışında evrensel duyguların hiçbirinin sahibi yoktur. İnan bana onlar tek insanın üstlenemeyeceği kadar ağırdır.' dedi. Yılların eskittiği taşlardı konuşan. 'Ben hiç en görmedim.' dedi yüzyılların sesi kıza. Kız sustu. Sokak da sustu. Bir süre sessizlik hakim oldu. Sonunda kız dayanamadı: 'O zaman benim üzüntüm bana. Abartıyorum onu, öyle mi?' dedi. Şaşkınlık, huzursuzluk hatta buram buram sitem kokuyordu lafları. Yıllardır bahtsızlık da olsa bir şeyin eni olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise şüpheye düşmüştü. Bu, varlığını üzerine kurduğu gerçekliği sorgulamasına yol açıyordu. Bundan korktu.

Sitemi de bundandı. Sokak tekrar güldü: 'Hayır, hayır' dedi. 'Sizin bir diğer hatanız ise tek doğrunuzun, tek gerçeğinizin olması.' dedi. Kız anlamamıştı. 'Tek doğru, tek gerçek?' diye sordu. Sokak devam etti. 'Acı da, doğru da bir terazi ile ölçülemez. İki gerçeklik vardır her zaman en az. Çünkü acı ve duygular sizin tanıdığınız boyuta ait değildir. Soyutturlar. Soyut kavramların gerçekliği de soyuttur. Bu nedenle birden çok gerçeklik vardır yavrum. Sizin bildiğiniz gerçeklik herkesin durumunu aynı terazide tartmaktır. O vakit senin acın elbet hafif gelecektir. Ancak bilmediğiniz diğer gerçek ise acıyı kendi terazinde tartmaktır. Bu sefer şüphesiz ki 'en' sözcüğünü üstlenebilecek bir acı olacaktır senin acın. Çünkü bu sefer terazin kendi kalbindir, insanlığınki değil.' dedi. Kız sözcükleri teker teker geçirdi zihninden. Tarttı, anlamaya çalıştı. İstemsiz olarak bir soru döküldü dudaklarından: 'Peki hangisi gerçek?' dedi. Soru eski taş duvarlara çarptı. Sokağın bütün taşlarına değdi. Kıza geri döndü usulca ancak cevap veren olmadı. Artık ağlamayan kız sırtını sarmaşıklı duvara yasladı. Ayağa kalktı usulca. Başını kaldırıp kilise çanının ardından batan güneşi izledi. Onun yaydığı sahte alevlere daldı. 'Gerçek' diye mırıldandı. Aklında tek bir soru vardı: Gerçek neydi?

Defne YAPICI

Beş Yedi

BÖLÜM 1

Bir laboratuvar da doğdum. Büyük ve ihtiştamlı bir laboratuvar da. Benim dışımda yirmi dokuz bebek daha vardı. Ailemiz ve kendimiz hakkında çok az şey biliyoruz ama bildiğimiz çok önemli bir şey var ki o da biz henüz gerçekleşmemiş bir savaşın silahlarıyız. Ben on altı yaşındayım. Adım Beş. Burada doğan herkesin adı bir numaradır, tıpkı fare denekler gibi. Numara ne kadar düşerse yaşı o kadar büyür. On altı yaş bu laboratuvar için oldukça fazla. En büyüğümüz Bir tam on sekiz yaşında. Şimdi hikâyemi baştan anlatacağım.

Annem, evsiz bir kadınmış ve bana sekiz aylık hamileymiş. Adını bilmeyi çok isterdim ama ne yazık ki bilmiyorum. Sadece çok uzun siyah saçları ve benim gözlerim gibi mavi gözleri olduğunu biliyorum. Kendi boyuma bakınca o da çok uzun değildir diye düşünüyorum. Bir gün aç ve kirli bir şekilde etrafta yiyecek bir şey ararken annemi gören yaşlı bir adam, Doktor James, annemden bebeğini alıp onu iyi bir şekilde büyütebileceğini söylemiş. Aslında anneme beni verdiği için ilk başlarda çok kızırıyordum ama o sadece beni sokaktan uzak tutmak istemiş. Hem yaşlı bir adamdan ne zarar gelebilir ki. Ama bu yaşlı, kambur ve kırmızı yanaklı, hafif pamuk şekeri andıran adam benim doktorum James. Başıma ne geldiyse sebebi odur. Kesinlikle pamuk şekeri gibi görünse de içinde tam bir şeytandır. Doktor James uzun boylu, hafif beyaz saçlı ve kibar konuşmaya çalışmış yaşlı huysuzun tekidir. Tüm ilaçlarımı o yazdı ve o geliştirdi. Hayatım boyunca dışarı çıkmama hiç izin vermedi. Güneşi ilk kez beş yaşında tuvaletin havalandırmasına yetişebildiğim zaman hissettim. Hala da güneş ile buluştuğum tek nokta o havalandırma. Beyaz dışında bir odada olmayı her

şeyden çok isterdim. Bulunduğumuz bina tamamen beyazdan oluşur. Her odası aslında küçük bir laboratuvar. Yani aslında odam yok kendime özel bir laboratuvarım var. Doktor James'in ilaçlarını almaya ilk kez iki yaşındayken başlamışım. O günden beri bir seruma bağlı yaşıyorum. Her gün saat beşte doktor gelir ve beni muayene eder. Üzerimde yeni ürettiği zırvaları dener ve gider. Aslında bu ilaçların etkilerini hiç bilmiyorum. Doktor bana onlardan hiç bahsetmez.

- Tak, tak, tak!

- Beş, orda mısın? Konuşmamız lazım!

Bu fısıldayan Yedi. Otuz kişi arasından en sevdiğimdir. Benim siyah saçlarımın aksine onun sarı, parlak ve upuzun saçları var. Yemyeşil gözleri her zaman ıslıl ıslıl tıpkı bir çocuğunki gibi masum bakar. Benden birkaç santim uzun ancak on beş yaşında.

- Gel, tek başımayım!

- Söyleyeceklerime inanamayacaksınız!

- Anlat da inanıp inanmayacağıma ben karar vereyim sersem.

- Reçetemi okudum.

Ah! Reçete. Size ondan bahsetmeyi unuttum. Her denegin bir reçetesi vardır. Bir efsaneye göre herkesin reçetesinde kendi ilacının onu neye dönüştürdüğü yazar. Tabii gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Ben hiç kendi reçetemi okumaya cesaret edemedim. Eğer onu okurken yakalanırsak doktor kim bilir ne kadar kızar.

- Ne yazıyordu?

- Deneyim tamamlanmış. Doktor James bana son ilacı verdiği anda dönüşümüm bitecek. Son ilaçtan sonra kas yapımın, boyumun, kilomun, zekâmın ve hatta rengimin değişmesi bekleniyormuş. Ah Beş umarım mor olmam çünkü o renk bana hiç yakışmıyor! Ben daha çok yeşil giyen bir tipim.

- Senin rengin değişecek ve yorumun mor olmak istemiyorum yeşil olayım mı! İnanamıyorum. Bundan sonra insan olmayacaksın Yedi. Belki o kadar güçlü olursun ki James'i donundan laboratuvar çatısına asıp kaçaşsın!

- Beş! Umarım uyumuyorsundur.

- Yedi saklan!!! Bu doktor!

İşte Doktor James geldi. Saatin beş olduğunu baştan fark etmeliydim. Yedi yakalan saydı kim bilir ona neler yapardı. Gerçi şimdi de dolabımın içinde pek iyi bir konumda değil.

- Tatlım bugün sana güzel bir haberim var. Bundan sonra kimse ilaç almayacak. Bitti.

- Ama doktor ben kendimde hiçbir değişiklik göremiyorum"

- Değişmenizi istediğim zaman son kez hepinize ilacınızı içireceğim ama şu anda savaşın çıkmasına birkaç ay var gibi gözüküyor. O zamana kadar bekleyeceksiniz.

Demek sadece Yedi değil herkesin deneyi bitti. Keşke son ilacı alıp kaçabilmenin bir yolu olsa. Acaba ilaçları nerede saklıyor. Bu arada Doktorun bahsettiği savaş Üçüncü Dünya Savaşı. Başta söylediğim gibi biz de savaşta kullanılacak silahlarız.

- Hoşçakal tatlım! İyi dinlen!

- Yedi çık dışarı James gitti! Bir fikrim var. İlaçları çalmalıyız ve içmeliyiz. Yeterince güç toplarsak belki bu lanet yerden çıkıp dışarıyı görebiliriz.

- Beş o ilacı alırsan artık insan olmayacaksın. Dışarıdaki insanların bize ne tepki vereceğini bilmiyoruz. Ya bizi öldürürlerse. Ya bir hapse kapatılırsa. Ya da o ilacı içince artık kendimiz olmazsak. Sonuçları bilmeden hareket edemeyiz.

- En azından gerçek dünyayı görüp ölü-rüz. Bir ay ya da iki ay sonra zaten ilaçları içeceğiz. Şimdi yapsak ne farkeder. Ah Yedi ben denizi, gökyüzünü ve diğer her şeyi çok merak ediyorum. Lütfen bulalım şu ilaçları.

- Emin misin?

- Tamamen. Yemekte görüşürüz. Odana git. Doktor seni yerinde bulsun.

Buradan çıkmalıyım. Koşu bandında değil çimenlerde koşmak istiyorum. Savaş alanında insan öldürmek istemiyorum. Hatta belki annemi bulurum. Ona son kez veda

eder ve beni bırakmasına rağmen onu affettiğimi söylerim. Adını bilseydim bulmam çok daha kolay olurdu. 30 denegi de ikna etmem gerekecek ama onların da James'e bayıldığını hiç zannetmiyorum.

BÖLÜM 2

Uyanır uyanmaz işe başladım. Herkese mektup yazdım ve onları isyan ile ilgili bilgilendirdim. İnanamayacaksınız ama fikrimi herkes onayladı. Tek yapmamız gereken James'in gizli odasını bulmak. Şu anda 30 kişi birden o odayı arıyoruz. Benimse çok iyi bir planım var. James bana saat beşte gelip on dakika kalıyor. Herkeste on dakika kaldığına göre Bir'in odasından beşi elli geçe çıkıyor. Tam o saatte odamdan çıkıp doktoru takip edeceğim ve odasını bulacağım. Yanıma yardımcım olarak Yedi'yi almaya karar verdim.

SON

Şanslıyız ki doktor tam tahmin ettiğim saatte Bir'in odasını terk etti. Kendi laboratuvarına gidene kadar onu takip ettik ama her şey bu kadar basit bitmedi. James bizi gördü ve görür görmez bana saldırdı. Ama o domuz beni yumruklarken Yedi'yi gözden kaçırmıştı. Yedi kendi ilacını buldu. İçmeden önce gözlerimin içine derin bir şekilde o parlak, çocuk gözleriyle baktı. O an onun için o kadar endişelendim ki James'in yumruklarını hissetmiyordum bile. Keşke onun yerine ilacı ben alabilsem ama çok geç. Yedi ilacı içti. Yedi'nin dönüştüğü şey karşısında James'in bile dizleri çözülmüştü. Yedi ta-

mamen yeşildi tıpkı bir kertenkele gibi. Sert ve güçlü bir derisi vardı. Belli ki askerlerin yeşil olması en iyi karardı. Boyu en az iki metre olmuştu. Kasları bana yunan tanrılarını hatırlattı. Aslında korkunç bir görünüşü yoktu. Yani yüzü çok da değişmemişti. Daha çok koruyucu ve sıradışı gözüküyordu. Yüzüne baktım. Tek istediğim şey bu korkunç ilacın beynine bir etkisi olmamasıydı. Ben yüzüne bakarken Yedi bir anda gülümsemeye başladı. Hatta kakhaha atıyordu. James kaçmak istedi ama o uzun yeşil bacaklardan kim kaçabilirdi ki. Belli ki Yedi'nin zihni yerindeydi. Benim ilaç almama gerek bile kalmadan Yedi doktoru etkisiz hale getirdi. Artık hepimiz özgürdük ve bunların hepsini Yedi'ye borçluyuz. İlk başlarda Yedi'nin görünüşünün dış dünyaya uygun olmadığını düşünmüştüm. İnsanlar ona zarar verecek ya da ondan korkacaklar diye endişelendim. Yanılmışım. Yedi neredeyse bütün uzaylı ve süper kahraman filmlerinde oyunculuk yaptı. O artık ünlü bir mutant. Tıpkı şu çizgi filmlerdeki Hulk gibi iyi bir kariyeri oldu ve insanlar onu kabullendi. Aslında o da bir kahramandı çünkü bizi özgür bırakınca Amerika'nın gizli silahları da haliyle kayboldu. Bu sayede savaş başlamadan sona erdi.

Bense annemi buldum. Adı Gabrielle. Bazen keşke benim ismim de bu kadar güzel olsa diyorum. Onun ismini birçok kez hayal ettim. Ama beklediğimden de melek gibi bir isim çıktı. Tabii ki artık sokaklarda yaşamıyoruz. Mahkeme kararıyla bizi kaçırın örgüt otuzumuza birden yüklüce para ödedi ve ödemeye devam ediyor. Dışarıda olmak, güneşin altında, çimlerin üstünde yürümek... Başka ne isteyebilirim ki! İstedğim her şeye sahibim.

Defne YAPICI

ÜAA Photography Club

Uyanmalıyım

Kimse yazmamıştır; bir sokak ki evlerden, insanlardan, çiçeklerden, kaldırım taşlarından, çöplerden oluşmasın; içinden yollar geçmesin, yollar kesişmesin... Kimse bahsetmemiştir bir sokaktan ki ruhtan ibaret olsun, siyah saçlardan olsun, kumral olsun, kahverengi olsun, en iyisi kesilsin yerlere dökülsün, yeşersin... Kimse bahsetmemiştir bir sokaktan ki onu sadece içinden geçenler anlayabilsin, görmeyenler anlatabilsin, gözükmesin, haritada çizilemesin, yeri tarif edilemesin, sarhoşları aylak olmasın, kedileri aç olmasın... Kimse bahsetmemiştir bir sokaktan ki onu üstüne düşen saç tellerinden atlatsın ne kadar çok o kadar aylak ne kadar az o kadar medeni diğerleri canı ve fani. Fani, bu sokak ve bu şehir kadar... Gizemli tesiri döküldüyse kana, karıştıysa kırmızıya. Beyazdır. Şeffaftır artık o. Geriye kalan sadece sokaktır, saç telleridir. Anlamsız ve kifayetsizdir feleği. Gibi gibidir, çünkü gerçeğe inanmak güçtür. Varlığı saç tellerinden anlaşılan daha ne kadar inanmak ister ki. Güç benim verdiğim yetkide anlarındır. Sokağın verdiği ölçüde benimdir.

Balkonların altında is birikmiştir. Tuğlaların arasından su sızar. Duvarlar yer yer dökülmek ister. Çerçeveler camları tutmak ister, camlar yağmur damlalarını. Kırmızı duvara yapıştırılmış HOTEL yazısının L harfi yerini alçıya bırakmıştır. Evlerde sesinden anlaşılan tek şey kibrit kutusudur. Sokakları paralel zannedenler kaybolur, kaybolmak isteyenler nereye saparlarsa sapsınlar en son kendilerini ya yabancıların sıcak çayını yudumlarken bulur ya da çökerler bir sahafın eşiğine bildikleri kayboluşu izlerler.

Eski mezar taşları kenara çekilmiş şehri izler.

Yavaşça ve sakince kaplanır tüm şehir sebeplerle. İnsanların hızı suratı gökyüzünün şekli hep sebeplerle bürünmüştür. Noksanlık eksiktir. Çingeneler kuşları simitçiler balıkları doyurmakla yükümlüdür.

İstanbul dilencilerin sükûnetiyle doludur. Çocukların gözleri kirin içinden parıldar. Sesler tok. Tablalar boş. Ve gökyüzü selamsız sabahsız açar kapar...

Yerler yapış yapış. Yaşlılar çok konuşur. Belki düşünecek kolları bitmiştir ya da bu yalana tutulmuş giderler.

Köpekler taksicilere havlar, dolmuşlara havlar, motorlara havlar küçük çocuklar korkar.

Ve bazı küçük çocuklar çöplerin üstünde oturur bu şehirde. Tahtlarını oraya kurmuşlardır sanki. Ellerinde bir dal parçası, elleri ağızlarında incelerler insanların hızını. Onlar kaldırımdan, annesi ve kendisi onların yanından. Yarışır gibi olur annesi

onlar ile oysa onlardaki telaş, annesinin gücün tükenişi. Gücün içine doğar, siyah is kokularının arasından yeşerir yeşil gözleri, elleri ne güzel de kararmıştır şimdi. Denize karşı, otobüslerle arka-kaşa, martıları tanımadan, yolun kenarından gelip geçerken büyür. Sonra. Sonra insanlarla yarışmaz o da. Gücün içinde kıvrılır uyur geceleri. Geceleri soğuk. Geceleri aç. Geceleri belli belirsiz karanlık sokakların içinde... Dolunayı hep kaçıran sokaklar. Çocuk bakar.

Sokaklar der sonra. Sonra artık. Sokaklar araba dolu. Berbat.

Bir adam gelir. Yakar, tüttürür sigarasını. Sokaklar der sonra. Sokaklar artık. Arabalar çok hızlı. Sigara yarım kalır. Berbat.

Bir dede ve çocuk geçer. Koca apartmanların arasında kalan dar sokaklardan. Sokaklar der sonra. Sokaklar çok rüzgârlı. Berbat.

Bir yaşlı teyze gelir durur. Biraz anlar biraz kafa sallayıp gülümser. Elindeki bastonuna bakar teyze. Sokaklar der sonra. Sokaklar çok uzun. Sokaklar çok yorucu. Berbat.

Bir kadın elinde torbalar. Yokuş yukarı çıkar. Sokaklar diyemez. Çok sıcak der. Berbat.

Sokaklar aynı. Ve bir çocuğun yapboz parçaları yine yerlere saçılır aynı sokakta.

Ve eğer bu şehir rüya görüyorsa eminim ki şimdi, her sabah kalktığında ne gördüğünü unutuyor. O yüzdendir ki rüyasını, içinde yaşayanlardan başka kimse bilmez.

Ve kuşlar nereye uçarsa çocuklar o yöne koşar tüm doğada. Bu şehirde kuşlar rüzgâra göğüs geremez, insanların rüzgârın üstüne yürümekten başka bir çaresi yoktur.

Çocuklar rüzgâr kovalamaca oynar evlerin kapatmadığı dar sokaklarda. Ah o küçük çocuklar, ayak seslerinden tanırım ve dünyaya kaldıkları o küçük parmaklarından.

Ve bir gün bir çocuk bir ceylanla karşı karşıya gelirse, hep fısıldar akan dereye doğru, heyecan içinde. Gözleri bir mucize bekler, ancak öyle anlayabilirler gerçek olduğunu anın.

Ve ay her gece denize yansır, üstünden o kadar gemiler geçer o denizin, ayın yansıması hep sabit kalır. Bir dereye sokarım elimi, yansımasının tam ortasına, ay suya tâbi olur.

Şehir, kendisi belirler ayın hangi sokağa düşeceğini.

Uykum açılmadan yatmalıyım şimdi. Adımlarım hızlı, güneş gözümde, rüzgâr üşütüyor, öksürtüyor, bağrım soğuk. Bir yaprak daha düşüyor kek kokuları arasından, apartmanın ilk katı satılık. Uykum açılmadan yatmalıyım şimdi. Ada vapurları çalışmıyor, odamdayım. Düşmemek için yalpalıyorum, adımlarım hızlı koşuyorum. Merdivenleri çıkıyorum. Ellerim pis, başım düşmüş kirin içine. Doğmamış gibi yatıyorum şimdi.

Sabahın olduğu vakitte uyanmalıyım.

Dream Dance

That was the last scene of “my” movie. A beautiful bride was dancing with her father, while she was saying, “There is a strong and magical love between daughters and fathers. Every father is the first and infinite love of his daughter. And every daughter grows up with the dream of the moment when she dances with her father on her wedding night. I am living my dream, right now.” The end.

I hadn’t been one of these daughters. I had never dreamed of that beautiful moment, that beautiful dance. I wanted to dream it but I couldn’t. They didn’t let me dream it. Then I learned that even if I could dream it, that dream wouldn’t change anything anyway. That dream wouldn’t make my father walk. That dream wouldn’t give his legs back to him. That dream would be only a fairy tale for me. That dream would remain only as a dream. At least, I thought it would. However, now I wish I had dreamed it. I wish I hadn’t believed others who said people can’t dance without legs, who said half bodies can’t be completed. I wish I had been strong enough to defend my dreams and hold them. Unfortunately, I was not.

I was 7 years old when I first faced cruel reality and lost my childhood, my beliefs, and my dreams about the future. That was the week before Father’s Day. Our teacher asked everyone what they would do for their fathers on Father’s Day. Most of the class said they would go out and spend the whole day with their father. Some of them said they would go to an amusement park, some of them said they would go to dinner. It was my turn to tell what I was going to do. Truly, I hadn’t thought of it yet, but at that moment what my heart whispered to me was that I would be lying on the bed next to my father and feeling his breath, his heart-beat, his whole existence right next to me. Then, when he woke up, I would dance with him as the beautiful actress did in the movie. With all my childish excitement, I told them I would dance with him. I told them he would hold me in his arms and spin me around. I told them we wouldn’t need music, we wouldn’t need the right place or time. I told them we would need only each other. As I was saying these sentences, I felt them in the depth of my heart. I saw the eyes of the other girls shining with the magic of this beautiful dream. When I finished my sentence, lost in dreams, one of my friend made me face reality. He said, “You can’t dance with him, people can’t walk without legs.” I was frozen. In my dreams he was the man who he had been a month ago. He was my father, with his head, with his arms, with his legs. I was frozen with the sudden perception of reality, cruelty. As I looked at that boy with blank eyes as if I couldn’t understand what he had said, the whole class started to laugh without being aware of what they were doing. Although they were not aware of what they are doing, I knew what they were doing. They were ruining my dreams, my hopes, more importantly my love towards my father. I was upset. I was destroyed. Everything lost its magic. My dream, my dance lost its

magic. After school, I went to the hospital. I saw one of the doctors in front of the room where my father was lying on a bed without his legs. I was on the verge of tears. I told him, “I want to see my father. I want to dance with him.” The doctor looked in my eyes, which were red because of whole day crying, and he said, “It’s impossible.”

After that day, whenever I saw a girl walking with her father, I didn’t do anything but envy her. After that day, whenever I saw a father running after his daughter to catch her, I didn’t do anything but imitate her. I ran away from my father and waited for him to catch me, but he didn’t, he couldn’t. I played hide and seek with him. I hid myself, my soul, my emotions and waited for him to find them, but he didn’t, he couldn’t. Then, I gave up. I gave up on all the dreams that I’ve ever had actually. I lost the magical and strong love between me as a daughter and him as a father. I forgot to make the daughter-father dance a part of my wedding. I forgot to make him a part of my life. Until yesterday.

Yesterday, I saw him lying on his bed, breathing with difficulty, fighting to stay alive, to stay with me. I saw him, his body, as weak as an old man’s body and as thin as a child’s. I saw him, his old and tired face, his lost smile and his closed eyes. I saw his incomplete legs, and I perceived that although he was incomplete for others, he had never felt incomplete. I perceived that he was strong enough not to listen to others, not to believe what they believed. He was strong, stronger than me. I perceived his strength right at that moment because I had never seen him before as weak and helpless like this. My eyes filled with tears. I let them slide down my cheeks. I let them take a part of my pain, my broken heart, my destroyed dreams, and slide down with them. These tears were the tears of a seven-year-old girl whose first love had been stolen, whose wedding dance had been stolen, whose years had been stolen. My heart hurt when I thought about the wasted years with hidden souls, hidden emotions. I thought that this was maybe my last chance to take a step toward my father after years. I approached my father. I looked at his old and tired but lovely face closely. I touched his hand. With this soft touch, he opened his eyes, barely, and looked at me. There was no surprise in his eyes. In contrast there was a look in his eyes as if he had been expecting to see me. He smiled at me. I smiled at him. Then I hugged him. He was too tired to lift his arms to hug back, but I felt his happiness. I held him in my arms strongly and lifted his old child body. He put his head on my shoulder without questioning what I was doing. Slowly, I started to dance with him. My legs completed his half body. His heart completed my half dreams, half emotions. I could hear his heart-beat. It was getting slower and slower. His breathing was becoming weaker and weaker. I could hear his old voice, saying, “I love you, my dear daughter.” I felt his last breath, his last heart-beat, and his last tear. I said, “I love you, Dad, my dear, lovely Dad. You are my first love and you will be forever.” I am sure he heard it. And I am sure he was happy to complete his life in my arms, with a complete body. Yes, I am living my dream, right now.

*2nd place winner (tie), ÜAA English Department
Writing Contest, spring 2014*

It Seemed As Though the Rain Would Never Stop

It seemed as though the rain would never stop. I was at home, sitting near the window, drinking my coffee, watching the rain, thinking...

It wasn't hot inside either. It was so silent, not a single sound except the rain and me breathing. I was alone. Don't get me wrong, I love being alone, thinking. It was a good day actually. My favorite things came together. Rain, cold weather, winter, being alone, silence, and my book next to me ... I wasn't reading it yet. I wanted to think.

That old smell came to my nose. Our old house used to smell like that. I inhaled and I felt it in my lungs. I was happy in those times. Then the sound of her shoes came to my ears. I could hear again each step that she took. The bell rang, I opened the door. That woman in yellow ... She sucked out all of my happiness. It happened a long time ago. It's just a memory. The rain didn't stop. I came back to reality. The smell was gone. I sighed.

I put my coffee down and went out. It was raining so heavily that I got wet in that second. My tears and the rain were mixed. I was watching the rain. Suddenly, I heard the car. The man inside looked as if he had lost his mind. The car hit me. It didn't hurt that much. Just for a second maybe. Then it was like I fell asleep ... But it isn't real. It's just a crazy thing that I made in my head. I was still at home, sitting, never outside ...

I started to think about that night, when my mum and dad were fighting. I was trying to sleep but they were very loud. I got curious and went to look at what was happening. I was afraid and sad. My vi-

sion got bad. It was because of my tears. They seemed to be hurting each other. I ran back to my bed quietly but quickly. I wondered why they were fighting. They fought the whole night I guess. When I awoke it was over. My mum used to prepare us breakfast every morning. I liked to wake up with that smell but that morning I didn't. I heard a man crying. It was my dad. He saw me too. He tried to smile and stop crying. He couldn't do it that much but he didn't fail either.

I asked him, "Dad, what's wrong?"

"Nothing. Nothing, my dear."

"Dad, where is Mum?"

He was pushing himself so hard not to cry that it looked as if he was about to explode right there. His face was red and his beard was wet.

"She ... she ... she is gone for now, but she'll be back. Don't worry, honey, everything's fine."

He didn't let me say anything. He hugged me. It was the last time we hugged. Then I heard footsteps and the bell rang. As I said, I opened the door. That woman in yellow ...

Suddenly I heard a cat. It looked very hungry and desperate. The rain was so heavy. The cat was very wet. I was awake again because of it. Then I saw its eyes. Green and deep ... Making you feel safe and precious. Making you want to trust it and rely on it. Reminding you that you're not alone and it will stand by you. Making you feel like you're someone. It reminded me of a kid because of its eyes. He left me. After making me feel all those great things. Everything was a lie. I was so naive and young that I believed him. His eyes made me. I thought that I'd never see them again. I hate them. Immediately I stopped feeling sorry. I started to feel some crazy feelings. I wanted to hurt it. I didn't. Instead, I saw it in my house staring, preparing to attack me. It did. I shrieked. It broke the silence. Then I realized. The cat was still outside. It hadn't been inside before either. It had never attacked me. It was just a little trick my brain played on me. The cat was gone. Back to the story again.

The woman in yellow smiled at me. "Come on, we need to go," she said.

I asked her, "Why and where?" I heard my dad yelling.

The woman got serious. "Come, we must go NOW!!!"

"Dad?"

"He isn't coming with us."

Then I saw the police cars. They arrested him. I couldn't say anything because I couldn't understand anything. My dad was arrested. Mum was gone and I didn't know where ...

I felt my tears streaming down my face. It was even as strong as the rain outside. Thinking about those memories was really painful.

I saw my father. He was standing in the rain smiling and waving at me. I dropped the cup in my hand. I ran outside in spite of the rain and hugged him. Then I was sitting by the window again. It was all a dream again. Let's go back—but a year after that day.

I was in an orphanage. That woman took me there. I had no siblings, no friends, no one but me ...

There was a kid. The one I told you about before. We were friends at first. He was my only escape from the situation that I was in. Suddenly the only color that I had in my life turned to gray too. He started to bully me, physically too, not only mentally. In fact, "they" were bullying, but he was like the leader of that group. I never learned why. When I was 15, I ran away. I starved for a few years. I had almost no money. I was a waitress in a little cafe. They weren't paying me well. I decided to write a book with my last money. It was a big risk to take, but I succeeded. I became a famous author and I started to earn a lot of money.

I learned the facts a few years ago. My mum was murdered. Because of the big fight they had, everyone thought that she had been killed by my dad. Then he got arrested. The neighbors called the police when they saw her in blood. While I was sleeping, the fight got even bigger and they came to see what was happening. Actually it wasn't my dad—but only I and the real murderer know the truth. Who is the real murderer? It was that kid in the orphanage. He was a psychopath. After that event, his parents understood it, but not because he killed her. They didn't know that. They saw other evidence. They became afraid and sent him to the orphanage. The last thing that he had done that made his parents afraid occurred two weeks after my dad's arrest. They had gone on a boat trip with three other families. On the second day, the kid pushed a woman and made her fall from the boat. Then he took the control of the boat and drove it into the rocks. I heard that he was sent to a mental hospital after I ran away from the orphanage.

I took my coat and went for a walk. My tears and the rain were mixed. I end up next to a cliff. I didn't commit suicide. I just enjoyed the beautiful view. Then suddenly my foot slipped and I fell. This time I wasn't sitting by the window again. This time, it was real. It was dark. That's all I can remember. I felt teardrops on my cheeks. It was weird because I knew that these weren't mine. I tried to open my eyes, but I couldn't. I couldn't move either. I could only think, feel, and hear. I realized that it was a man. I wondered where I was but just for a second or two. I knew that I was in a hospital. I'm not the type of a person that will question it—I mean, come on, I fell from a cliff. Where could I be? I knew that I wasn't dead. Days passed. That man was my dad. I wanted to wake up and see him again. He was talking to me. I could hear him. He was begging me not to give up. I was begging for that too, but I could only do that in my head. One day I heard him talking to the doctor. The doctor said that the chances were too low for me to wake up. I don't know what my dad's response was. I dozed off. It was not under my control. I was dozing off very often. I would have shivered with the fear of being killed if I could have. I wished that I could because then I could wake up. It would mean that. Then I started to talk inside my head. "Don't give up, Daddy. This can't be the ending. You're here with me after all these years and I can't let you go again. I need to see you. I need to talk to you. Do

you remember the times that we had together? I really miss you and those times. You were telling me that I would become a beautiful woman like my mother. Now I have finally grown up. Wouldn't you want to see me? Please don't give up." Then I heard the doctor going to the plugs. "No. No. No! This can't be happening. I'm strong enough to stay alive. Please let me live. I promise I will wake up. I'm trying. I really am. Dad, say something. He will kill me." I pushed myself so hard. I saw the lights on me and then my dad. He was crying again. His head was buried in his arms. The doctor didn't notice me either. "Hey people, I woke up!" I thought. I still couldn't speak. The doctor reached for the plug. "Stop!" Yes, I did it. I talked and stopped him.

I started to live with my father. It wasn't the same of course, but at least I was happy. One day a letter came. I was shocked when I saw it. It was from that kid from the orphanage. He was saying that he wanted go to dinner with me. He was saying other things too. For example he apologized for all the things that he had done. Also he was saying that now he was a normal person after therapy. I doubted it, but there was a feeling inside me telling me to go. I went to the dinner. He looked very different but in a good way. Also he was very polite, smart, thoughtful, mature, and logical. He was like a totally new person. It was the night that changed everything. He had done so many bad things, it's true, but it had not been under his control. It was not his fault. We fell in love that night and got married four years later. Now I have two daughters and a son.

As you can see I had very difficult times in my life but I wouldn't have been able to become a successful writer without my experiences. There are no shortcuts for a wonderful life. Everything has a price, but it's worth it. If I hadn't experienced all of those things, maybe I wouldn't have married him and couldn't have had my children. We can say that there's good in every bad. So if you ever think that your life sucks sometimes, don't give up. You may feel like you're the most desperate person in the world and nothing will get any better, but that's not true. Everything will change at some point and you will be happy. You'll never know what tomorrow will bring. It seemed as though the rain would never stop but it did.

Defne YAPICI

Key of the Box

They told me it was going to be okay when I applied for this school. Three months later my father died. Mom sent me to Scainel Public School. It was in Atlanta. I was a child when this decision was made, so they didn't ask me anything about it.

I just left without saying goodbye to my friends.

Today is my sixteenth birthday. "Make a wish Sarah!" my mom shouts from behind the camera. I don't know what to wish. As a family we always have believed in wishes. I don't want to waste it or rush it. So I just blow like keeping the biggest secret of life to me.

Claps, whistles, music and cake ... Chocolate flavored, multiple-colored sprinkles on top, crunchy caramelized popcorn inside ... My favorites are always this precise, like I always want everything to be special.

Chuck comes to me and whispers while everybody eats their cake, "You knew that Rosy wasn't eager to come, cousin, right?"

"Yeah, I am fine with it. Her mother probably knows what happened between us," I reply dryly.

"I'm not sure, how can she have any kind of information about it?" Chuck asks, shocked. It's better to change the subject.

"Actually, I was hoping to go to Josh's place tonight, you know?" Embarrassed, I look at Chuck.

Chuck makes a girly giggle. "Yeah, I know how you love him so much, like a whale running after fish. You have pretty unusual similes between animals and human beings."

I laugh and go to my room hoping that my mom won't notice when we are gone.

As expected, she knocks on the door and sits on my bed in light speed. She waits for me as I put on my t-shirt. "Sarah, it is YOUR birthday. Where do you think you are going?" she asks with a pretty loud noise making me jump an inch.

"There is a party at Josh's place, Mom. Other people can also celebrate my birthday, I am not hopeless with him or any of them."

Wrong, I hate them. But the boredom in this house never does overcome the hate for Josh and his super-mean-alienating friends.

"Then, what do you want me to do? Ask everybody to leave?" her voice quivers.

"Not exactly, I want you to tell them that the party is over."

As we get closer to Josh's house, I sink more and more into Chuck's very comfy car seat. I hear music beats in my ears. Pow, one, pow, two, pow, three ... I don't know how I stayed like that, thinking and talking about nothing, but when Chuck gets out of the car, I barely notice that we have arrived.

I sit still in the car, motionless, holding the key-shaped necklace that my dad once gave me, as long as Mom tells. Chuck opens the door, maybe sick of waiting. "Are you okay, Sarah? You have been in real deep thoughts. It's your birthday and I would really get it if you don't want to be here ..."

He shouldn't feel any guilt, so I interrupt, "No! No, Chuck I am fine, really. It is just that I feel nauseous, maybe because of the cake."

Liar, I feel neither nauseous nor fine. These days I am just in discord with my own thoughts.

We pass some friends of Josh who are dancing and we go up the porch, reaching the door's knocker. I am not a psychopath, but there is some kind of a sixth sense in me shouting not to enter this big new fancy house. I believe in risks as the possibilities and dangers of life but also the meaning of it that needs to be taken. I hesitate first but manage finally to knock on the door.

Josh's friend Barrel opens the door. "Sarah! Happy birthday, love! We all were waiting for you to come ... ugh and Chuck of course ... Hey man." He grins insincerely.

Chuck gets closer to him. "No need to pretend like there is no drama crap, Barrel. Just ignore my temporary existence and let Sarah enjoy the party." Barrel makes a wry smile and nods, he hugs me then leaves.

I wonder how Chuck got this mature to overblow Barrel's meanness and ignore it. A few minutes later I find him getting me a drink from the kitchen, so I just sit on a couch and watch everybody dancing, talking and enjoying. Chuck brings me my favorite: Apple Coke. He knows I don't drink alcohol at occasions like parties.

"So do you want to dance?" he asks shyly, his head looking to the floor.

I shrug. "Maybe later, Chuck, but right now I want to enjoy my drink. Thank you." He nods. I know that I didn't satisfy him with my answer. He just knows me so well that I won't ever miss a single dance.

At the stairway I see Rosy and Josh coming downstairs holding hands. Unlike most girls, I don't want to throw out, I don't want to shout or yell or just leave the place. I want to stay where I sit and enjoy the ugly view the best I can.

So I sit still.

While watching the crowd, I see two adults, woman and man. They dance too weird in their black business suits. The woman is dancing too straight and motionless in her tight skirt and very long high heels that it nearly can be called dancing. The man is at least as awkward as her. His tie is too tight so that it looks like it is choking him and he is dancing simply like he is about to pee his pants. Check to the fact that they do not

belong here at all. Here begins the legitimacy of my sixth sense.

As my thoughts keep going to get worrisome, I see Josh sitting next to me. Chuck looks at me with judging looks as if he expects me to do something.

“Hey, Sarah, how is it going?” Josh wraps his arm around my shoulder. I shiver as he tightens his arm.

“Yeah, nothing actually. Home was boring with all the family members,” I reply, emotionless.

“I guess your presents were unsatisfying.”

“I don’t know, they were okay for me. What do you think, Chuck ...?” I turn to Chuck but Josh interrupts him before he can even open his mouth.

“Then, you will like my gift! Come, it is in the dining room.” He holds my hand and takes me to the dining room before I can say anything to Chuck or check where Rosy is, to know whether she is aware that Josh is with me.

When we get to the dining room, he opens the cabinet, searching for the gift, finding it and showing it to me in his hands with a beautiful excited smile on his face.

No, this is not good. He is not this good.

I don’t say anything, neither does he. He just hands me the box and waits for me to open it.

I am too slow for an excited girl opening a gift received from her crush. Probably, Josh realizes my unsureness about the gift too since his face goes all down.

“What are you waiting for, Sarah?” he asks demanding.

I look around before I open the box. The two adults are next to the door behind me, as they do not expect me to see them from the very little edge of the mirror. Maybe they are some neighborhood people inspecting the house to decide whether they should call the police or not. But no, Josh can see them, I am sure of it.

It’s no good, no good.

“Sarah ...”

I open the box.

A shining silver heart is in the middle of the wooden box. I take the heart out. There is a keyhole on its other side. But if there is a keyhole, there is supposed to be a key for it. I don’t understand or maybe just don’t want to.

Josh looks at me steadily as he expects a reaction from me. I feel like I have to say something, but I can’t.

“Did you recognize the heart?” he asks without any muscle moving

on his face.

“My jaw is dropped open. I am sorry for not showing my excitement.”

“That is no big deal, Sarah. Tell me if you just recognized it.”

“Yes, it is the keyhole for my ...”

The man and woman appear in my vision, Josh holds me tight by my arms. Enemy. My anger flares as I try to escape from his arms. I start to kick Josh from the back. A burst of screams comes from my throat like I had been forbidden from speaking for years, but the punch of a strong fist appears in my face. Tears of anger and pain taste like blood as I fall down.

Closing my eyes seems like the best thing in the world right now.

I feel a touch of pain on my feet. Then, my hands and all over my body. My head hurts like never before. I force my eyes open. Bright light on me makes me blink. More pain in my head. Although it hurts too much to open my eyes, I do it.

I can’t see where I am, all I can see are two figures in my vision: The woman and man from the party. Great, I have been kidnapped.

“Hello, Sarah. I am Kelly and this is Mark. We are not here to hurt you but to protect the citizens,” says the woman, Kelly, with some fake sincerity.

I crack a smile. “What are you, CIA?”

“Actually, we are. Do you want us to get directly into the case? You have the right to ask so,” she says with her eyes fully focused on me pretty seriously.

“Yes, please do tell me what is so important involving me that you can interrupt my birthday fun.”

“It’s about your father.”

I blink. I blink again. I try to swallow the bad taste in my mouth. Warm tears occupy my eyes slowly.

“What ...” I pause trying to gain my voice back again. “What about ... him?”

Kelly gives a look at Mark that because of the pain I can’t figure out.

Mark rises from his chair and walks towards me. He gets closer and closer.

“Your father, Sarah, has been found in Japan. He is currently working for one of the best known mafias.”

4th place winner, ÜAA English Department Writing Contest, spring 2014

play a guitar before. The song ends and the light suddenly goes off.

In a split second, they are on again but this time I am in a living room surrounded by elderly people all sitting at a Thanksgiving table. I'm the youngest of all—probably five or six years old—looking curiously at their grave faces and wondering what they are doing thanking the air for the meal. I become a clown with an amusing red nose and make people laugh at my jokes. I become a children's midnight storybook and observe little kids' excited faces as their father reads me out loud. I become an astronaut and walk across the moon as I enjoy the view of Earth. I become a lost tourist in the streets of Istanbul and try to find my way without any clue about the language or the city. I transform into many people and become many things but most importantly for the first time in a long while, I become free.

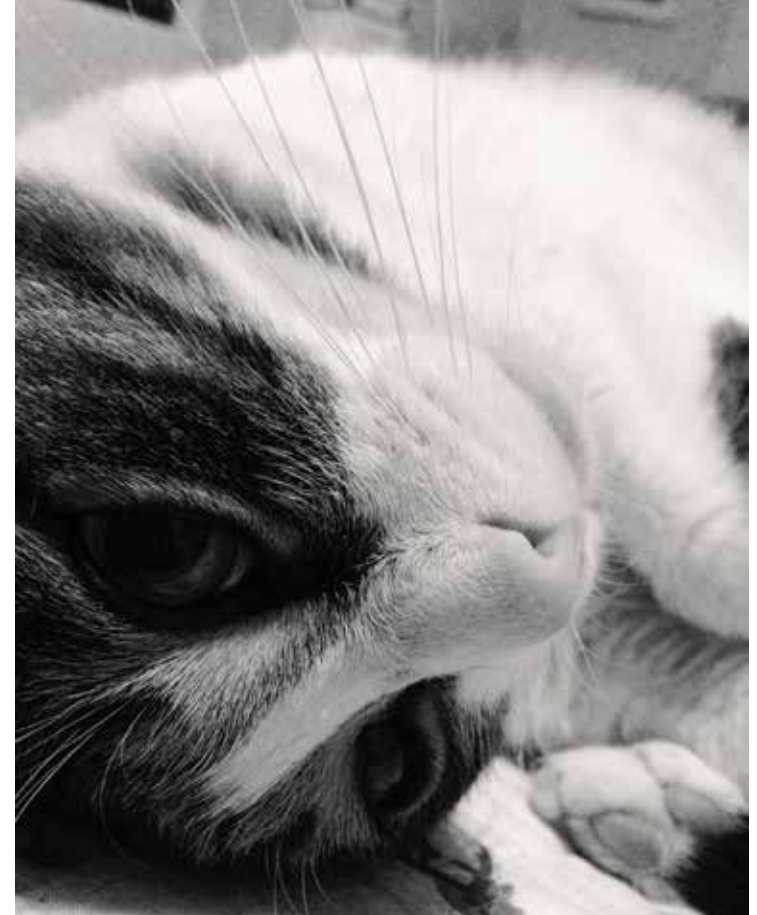
I wake up. I'm in my old rotten cell, Prisoner 301 again. But this time I smile. It's my birthday. A vivid flame, even brighter than the hope in my eyes, hits the imaginary pink-blue candles of my imaginary birthday cake. I take a deep breath. I blow out all the candles and I wish to be free.

2nd place winner (tie), ÜAA English Department
Writing Contest, spring 2014

Serra OKUMUŞ

ÜAA Photography Club

Prisoner 301

Once again, I wake up with the rhythmical sound of water dripping from the wet ceiling. Even the dim light coming from the old light bulb catches my shrunken pupils. I peek through bars of my cell which are made of broken dreams and untold promises. I can hear the chewing sound of my cellmates, rats, from somewhere close. I wonder what they found this time—something hard. Perhaps my sunken heart. I gasp as the darkness whispers to my ears, “It’s a brand new day. Rise and shine Prisoner 301.”

Prisoner 301. What a harsh thing to be called! But I guess it has become a part of me since I forgot my real name a long time ago. As you can see I’m in great pain. No, not the physical pain, like on my back, from lying on a flat stone floor. The inner pain, which makes you feel like you’re choking under gallons of water and getting jabbed by hundreds of pointed needles at the same time. Or the pain that occurs in your stomach as if you’ve been starving for an eternity. A pain that takes your breath away and you know it won’t be gone until your only true desire in the whole world actualizes: freedom. The word is such a stranger to me right now almost as if even calling its name is going to be banned from my dry lips. Just thinking about freedom is enough to get me high with pleasure and drunk from lust. Suddenly I strip out of these sinful thoughts of mine. I have something else on my complicated mind.

I quickly grab the white pebble standing by the wall and draw a dull, wide door on the wall. I reach for the doorknob and open the door, fully aware of the mysteries behind it. I step into an empty whiteness and I begin to fall. As I enjoy the funny feeling inside of me caused by my long lasting fall, I begin to transform. My pale skin turns to green and my legs disappear. A moment later; I’m just a simple maple leaf, being dragged by an autumn wind to faraway cities. I can clearly see all the trees, hills and rivers under me which form a color revelry to my eyes. As I continue flying the wind hurls me into a river and my whole body gets wet. I start to sink. For a moment I think that I will choke. But strangely I don’t. Now my green pigments transform again to gray scales and I can see the fins appearing on my sides. I’m a fish with two protruding eyes and a lithe tail. I laugh at my own empty funny looks and bubbles rise from my mouth to the surface of the river, where the sun rays break in. There are green mosses dancing rhythmically with the waves and other fish between them, probably on their way to find food. I blink for a moment and I transform again—this time to a rock star. All the water in the river is withdrawn in a second, the fish turn to fans and multiply. Now, they are screaming like crazy for me to sing while I watch them with great shock as I stand on a grand stage. Before I realize it, I am singing and playing an expensive guitar, though I am sure I’ve never known how to

The Underground People

St was dark in the night again. The sun had set once again and people were inside their houses. Although it was not that late, people didn't usually go out in these times in this area. People found it creepy. It was seen as the time for the underground people. People were scared. And again, one of them was running. His hood over his head, wearing baggy jeans and sprinting. It was hard to differentiate these people from one another, mostly because they always went out in the dark and there was no way to see their faces. Most of these underground people they saw were actually kids, probably aged around sixteen by looking at their height. He was running with his backpack full of stuff. People always wondered what they had stolen again. The owners of the stores couldn't do much about them. If they tried to chase him, they would run out of energy before the kids would. If they tried to call the cops, they'd be long gone. The cops could wait and bait the kids but they simply didn't care enough. They thought it would be worthless to waste their time on catching kids who had probably stolen something worth not more than two dollars. The same thing was happening again. The owner of the store couldn't yell anymore nor chase the kid anymore, breathing heavily because of his tiredness. But he had had enough of it. He wasn't going to have his stuff stolen again. He didn't even know what exactly had been stolen, as the kids were usually in and out of the store in an instant. He got into his old car, trying to make the engine work. He knew the kid might be long gone, once again. But he had had enough of it. Finally he made the engine work, and instantly he drove. He had learnt by now which route the kids took. He didn't know the whole route and he certainly didn't know where it ended, but he knew the start of it. He knew enough to predict where he could go. And so he drove as fast as he could. He had

no worries of crashing into another car since nobody was out of their home. He turned the corner and there the kid was, still running. He started to catch up with the kid; however, it was impossible for the kid to not to hear the sound of the madly driven car. He had to make a choice and he had to make it quick. He continued to run but the car was going to catch up to him eventually. He couldn't cross the road to reach his destination, he'd be crushed by the car. So he turned left, went between two buildings and climbed the fence between the buildings. He fell into some bushes. The leaves and the branches scratched his face but it wasn't the kind of pain that he couldn't handle. But he couldn't come out of the bushes. If he did, the owner might see him. He couldn't try to reach his destination from another way simply because he was too tired now and he couldn't take the risk of being caught when he was this tired. He had to spend the night in these bushes and he knew that. Tired and starving in the cold night. He tried to bring all parts of his body together and used his backpack as a pillow. He tried to sleep. It was morning again. He knew that he should run to his people as fast as he could now because people were going to start to come out. The underground people were afraid of the normal people as much as the normal people were afraid of them. So he ran, trying to cover his face as much as he could with his hood. He got into an abandoned building and went down the stairs. He saw his people there, trying to warm themselves up with the old blankets they have. The kid said that he was sorry with tears running down his cheeks. He opened his backpack and gave them the half loaf of bread he stole and some torn old sweaters he had taken from several places. He couldn't eat anything as he had let down all of his people and made them starve through the cold night. He just crawled down in a corner and tried to sleep.

Kaan YILMAZTÜRK

ÜAA Photography Club

The Life of a Dog, Leo...

42 Days Old

I looked at his eyes, for the first time in my life. He was only 42 days old, full of joy, excitement, and a bright future. You could see the innocence in his eyes combined with the bright shine of the reflection of the light. It was this purely black marble, perfectly rounded and glossed and even a bit like a mirror made of black obsidian. He had a smile formed of tiny dog teeth that were so white it was hard to call them teeth. They were pearls. After seeing his smile, you would be able to feel your blood get warmer in your veins. His wet tiny dark nose with two tiny dents was sniffing all around the place trying to identify where he was. He had a head which was the size of a baseball and contained so much cuteness it couldn't fit in him. He had wonderful short golden fur, positioned in such a way that it looked and felt like silk. Petting him was like moving your hand in liquefied cotton, so soft it would make you sleepy. He turned his head towards me gently, and immediately I saw his mignon white whiskers and fluffy snow-like moustache. It looked like he was a 42 day old wise man because of the whiteness. He was playing with his brother and throwing paws at him. Paws that are so adorable that it was like an accidental brush stroke of black prettiness on his fur. The movement when he was wagging his tail was so delicate that one could think he was trying to fly with his tail. He had a fluffy layer of skin towards his throat that was soon to become a mane. As he yawned, his tender cheeks moved backwards as if they were a swing and he revealed his pearls again. His eyes started shrinking in his doughy face skin and a glimpse of a smile appeared on the surface of his face. The stretch of his short and compassionate legs were sliding on the floor like a skier was skiing across slippery ice. After the occurrence of this pleasant event, a piercing but kind sound of a squeak came out of his throat, the sound of peace and sleepiness. I had chosen the right dog.

Six Months Old

We had come from the vet, me and Leo. All of his childhood shots were done and the vet had let him have his first walk, his first challenge with nature and the environment around him. He was smiling even before we went out, as if he was able to sense the mood and understand what was going on. When I grabbed his collar and connected the leash, an immediate excitement appeared in his face. He got up from the floor with his front legs first and then his back legs slowly following the others. When he got up his eyes focused on the window and you could see the shine of hope in him. As he walked, he was sensing a thousand different unfamiliar scents at once and trying to get to know each and every single one of them; exploring the beauty of mother nature. It was as if a blind person was seeing the world for the first time, trying to catch and understand all of it. The delicate smell of flowers mixed with the smell of freshly cut grass was as good as new-bought bones for him. He was thirsty, thirsty for sniffing, and exploring the world around him. Once he smelled the marking of a dog, he understood what to do and

started marking his own territory. Finding locations to mark was so exciting for him that he wagged his tail off. As his charmingly sharp eyes met the elegant, colorful wings of the stunning butterfly gliding in the air, a shock of thrill hit him. He was now familiar with the outside world.

One Year Old

The day had come where he was now a fully grown dog. His body was the size of an eight year old. He had a graceful look, so confident that it could do anything. Now he was one year old. He had two portions of juicy red meat that made his mouth water. Even before I had opened the meat, the smell had caused him to drool out of his mouth. As the meat got closer, his eyes started glowing like the lonesome stars in the sky that are trying to get attention. When he started to run towards the meat, everything was different, at least from the running he had done six months ago. His feet touched the ground as if he was the king of that area, so confident that any other living species in that spot would fear him. Also his posture had gotten more mature and the eagerness to reach the goal was more obvious in his eyes. As he started eating the lip-smacking food from the plate, he could feel the grease sliding through his mouth. When the smooth texture of the meat met his tongue you could see the enjoyment of it in his eyes, but then again, he wasn't a puppy anymore, he was a dog who had reached maturity.

Three Years Old

Now he is three years old and has a rock solid vision of the world and his conception abilities are off the chart. With only a glimpse at the bush, he can clearly understand that a cat has recently been there. He is aware of everything around him and some of this is caused by the wisdom getting older brings. When I was leaving to go to summer camp a few months ago, he had known it for a while. He understood it when he saw my suitcase in my room. Even before that, he understood it from the mood in the air. His eyes always looked at me like I was betraying him, the whole time I was getting ready for the summer. Deep down all he wanted was to come and be a friend to me but he knew with the experience he'd gained that that would have no effect on me. His usual cheerful, energetic spirit had been replaced with a rising fear of me leaving and a depressive mood that made everybody sad. There wasn't a shine in his eyes anymore. Neither was there that confidence in him. Instead there were his cautious and aware actions, making sure of every step he took.

Eight Years Old

At the age of eight, he will be a middle aged dog who has lost his will of living. I will still be there for him but nothing will be able to stop the depression in his eyes. His fur will be shorter and whiter, like a shoe that has been worn out. The pale look on his face will cover all of his body and his legs will be just like when they were when he was a puppy, because they will be weak like then. He will have the same look on his face every day, the look of boredom. He will be able to smell, but the divine and scented smell of the flowers will smell like water to him. He will contain his wisdom, but won't be as aware as he used to be. He will still be my puppy, but with senses that have lost their shine.

Dedicated to my friend, brother, and puppy, Leo

1st place winner, ÜAA English Department Writing Contest, spring 2014

Sü-per-
kah-ra-
ma-n-
lar-
Su-per-
hero-
es...

Kurguda Yaşamak

J.K. Rowling'in Weasley ailesi! Siz hep sahip olmak istediğim aile.

Tom Shulman'ın Bay Keating'i! Sen herkesin sınıfa girdiğinde görmek istediği edebiyat öğretmeni.

Harper Lee'nin Atticus Finch'i! Sen yurduma en gerekli hukuk savunucusu.

Marvel'ın süper kahramanları! Siz, iyilerin dostu kötülerin düşmanı, hep var olmasını düşlediğim.

Ahmet Ümit'in baş komiser Nevzatı! Sen işini hakkıyla yapanların temsilcisi.

J.K. Rowling'in Severus Snape'i! Sen hepimizin hayatında istediği 'kötü' adam.

J.R.R.'nin Gandalf'ı! Sen herkesin ihtiyacı olan bilge insan.

A.A. Milne'nin Christopher Robin'i! Sen her yerde görmek istediğimiz gerçek hayvansever.

J.D. Salinger'ın Phoebe Caulfield'i! Sen kardeşim olmasını istediğim kişi.

Khaled Hosseini'nin Hasan'ı! Sen gerçek dost hepimize.

Stephen Chbosky'nin Patrick'i! Sen mutsuzken bizi güldürmeyi bilen en iyi arkadaş.

Okuduğum kitaplardaki bütün karakterler! Siz dönüştüklerim, dönüşmek istediklerim.

Siz yazarlar! Beyinlerinde dolaşmak istediğim insanlar.

İçinde yaşadığım tüm kurgular, siz benim kurgusal gerçekğim.

Yaşadığımız hayatların sınırları vardır. Doğası gereği insan bu sınırların dışına çıkmayı hayal etmeden yaşayamaz. Düşlerimiz en karanlık zamanlarda bir umut ışığı olur bizlere. Ya da düşlerimizi yaşayanlar. Gerçekle ulaşamadığımız bu ışığa kurgu yoluyla ulaşmaya çalışırız. Kurgusal karakterlerin yaşamlarından kendimize pay biçmeye başlarız. Onların başarılarıyla mutlu olur, sıkıntılarıyla üzülmürüz. Biz ki çevremizde yaşanan onca sıkıntıya aldırış etmeyen insanlar, okuduğumuz kitabın karakterinin

başına bir şey geldiğinde kimi zaman bir ah çeker kimi zaman da gözyaşlarımıza hâkim olamayız. Oysa bilmiyor muyuz bu olayın sadece bir kurgudan ibaret olduğunu? O halde bizi bu denli etkileyen ne?

Ben insanların birden fazla karakteri olduğuna inanırım. Ortaya çıkardıkları veya çıkartmadıkları fakat ruhlarının derinliklerinde bir yerlerde her zaman var olan, ortaya çıkmayı bekleyen... Kurgu denen kavram da hayatın ta kendisidir. Bu yüzdendir ki her okuduğumuz, izlediğimiz kurgusal karakterde kendimizden bir parça buluruz. Bizi bize anlatan. Ya hayalini kurduğumuzdur kurgu ya da gerçekimiz. İnsan ile kurgu arasındaki bütünleşme işte bu noktadan sonra başlar.

"Bütün güzel kadınlar zannettiler ki

Aşk üzerine yazdığım her şiir

Kendileri için yazılmıştır.

Bense daima üzüntüsünü çektim

Onları iş olsun diye yazdığımı

Bilmenin"

Der Orhan Veli "İş Olsun diye" adlı şiirinde. Birkaç dizede özetler aslında insanı kurguya yönelten noktayı.

Kurgu dünyayı yaşanabilir hale getirir. En az biz olan, bizi anlatan olay ve karakterler kadar zıt ve farklı olanı da severiz. Tekdüze yaşamlarımızdan bizi koparıp farklı bir tat verir bu olay ve karakterler. Farklı olaylarda, yabancı kişilerle, bambaşka mekânlarda kaybederiz kendimizi. Kurgu okumanın ya da izlemenin en temel amaçlarından biri de bu değil midir zaten? Başka hayatlara girmek, bize yabancı olanların ruhlarında dolaşmak. Sonunda da belki o ruha bürünüp, karakterin kendisi olup, bütünleşmek. Bu durumun sonucunda da diğer insanları belki de dünyayı algılayıp, anlamak.

Dünyaya ve gerçekliğe gözlerimizi açtığımız anda kurguya da gözlerimizi açarız. Daha anne karnındayken şarkılarla, masallarla tanıştığımız kurgu yaşam boyunca bizimledir. İzlediğimiz çizgi filmler değişir diziler, filmler gelir yerlerine. Okuduğumuz masallar değişir, romanlar, şiirler alır yerlerini. Değişmeyen tek şey kurgudur. Derinlere indiğimizde insanın varoluşu bile bir kurgu-

ya dayalı değil midir zaten? Doğumdan öncesi ve ölümden sonrası... Bilinmeyen her şey birer kurgu halini alır insan beyninde. Kişiler ise bu kurguların kahramanları. Bu noktadan sonra dünya insanın kendi zihninde yaşadığı kurgu ve diğer insanların kurgusu olmak üzere ikiye ayrılır. İnsandaki farklı olana ulaşma duygusu burada da kendini gösterir ve kurguya olan açlık tam bu noktada başlar. Kitaplar okunur, filmler izlenir. Farklı yaşamlara girilir. Çoğu zaman bu yaşamlar kendi hayatlarımızdan daha çekici, kahramanları ise hayatımızdaki insanlardan daha sevilesi gelmeye başlar. Peki neden? Niçin kendi kurgularımızda bu denli mutlu olamıyoruz. Neden yaşamımızdaki insanlara kitap ya da film karakterleri kadar değer veremiyoruz? Kurgudaki mükemmellikten mi yoksa bizim kurguya olan yaklaşımımızdan mı? Belki sandığımız gibi bu karakterlerin insansı hatalardan uzak, mükemmel tavırları değildir onları bu denli çekici kılan. Ya da tersine bize benzemeleri. Bizler gibi düşünüp hatalar yapabilmeleri, az da olsa kusurlarımızla yaşayabilmemizi sağlayabilmeleri. Hiç düşündünüz mü kurgusal bir karakteri tanıma sürecini. Karşılaştırdınız mı bir insanı yeni tanımaya başladığınız zamanlarla. Onları dış görünüşlerine göre mi sevdik. Ayırdık mı güzel, çirkin, zayıf, şişko, aptal, zeki diye? Karakteri yaratan kişi nasıl anlattıysa bize onu öyle tanıdık. Ne bir eksik ne de bir fazla. Birini yazarının bakış açısından tanımakla, kendi bakış açımızdan tanımanın farklılıklarını fark edebilirsek eğer, kitaplardaki karakterleri tanır gibi tanımaya çalışırsak insanları belki o zaman gerçek sevginin tadına varabileceğiz.

Weasley ailesi! Sizi sevdiren hepimizin ailesinde var olan tanıdık sıcaklık ve sevgiydi.

Bay Keating! Bütün öğretmenlerimizin içinde yaşayan duyguyu verişindi seni bu denli özel kılan.

Atticus Finch! Sen yurdundaki her hukukçunun içindeki adalet isteği ve duygusunu temsil eden.

Bütün süper kahramanlar! Siz, her yerde herkesin içindeki korumacı tavrın sembolleri.

Baş komiser Nevzat! Sen ruhu satılmamış tüm polislerimiz, bütün amacı kılına zarar gelmemesi kimsenin.

Severus Snape! Sen bütün kötülerin içinde var olan naif adam...

Gandalf! Sen sevdiğimiz biri ihtiyaç duyduğunda ortaya çıkan içimizdeki bilge...

Christopher Robin! Sen her köşe başında kedileri köpekleri besleyen teyzelerin içindeki yaşlanmayan çocuk...

Phoebe Caulfield! Sen kardeşimin içindeki büyümüş de küçülmüş ruh...

Hasan! Sen tüm gerçek dostlarım...

Patrick! Sen her daim yüzümü güldüren en iyi arkadaşım...

Okuduğum kitaplardaki bütün karakterler! Siz hayatımdaki insanların her biri...

Siz yazarlar! Beyinlerinde yaşadığım.

İçinde yaşadığım tüm gerçekler, siz benim kurgusal yaşamım.

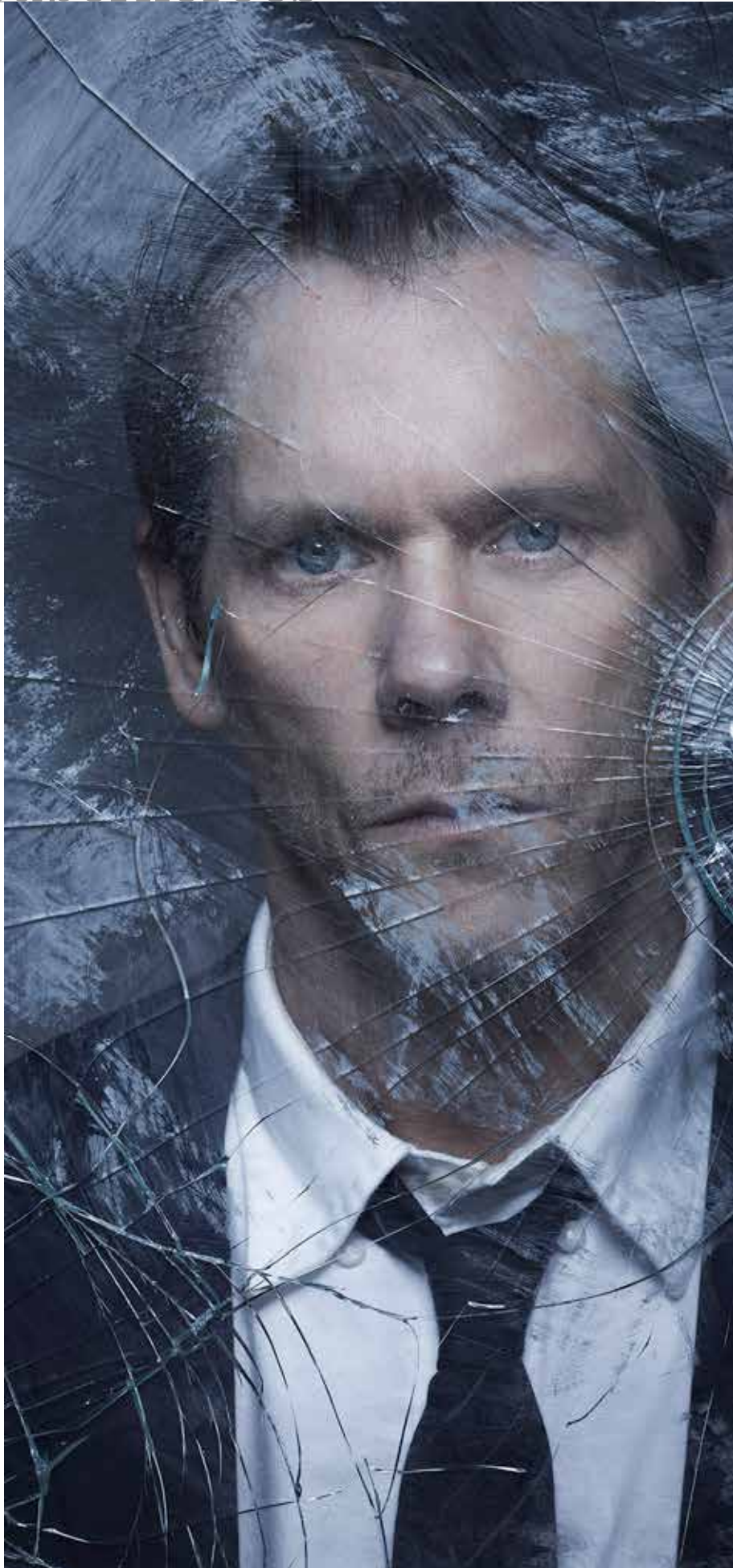

Ryan Hardy

Dokuz yıldır aklından atamadığı, gittiği her yerde onu kovalayan sır her zamanki gibi aklındaydı. Gökyüzüyle aynı renkte olan gözlerini pencereden dışarı dikmişti ve olağanlığı elden bırakmayan sokağına bakıyordu minik apartman dairesinden. Her sabah ayılmak için mutlaka içtiği kahvesi yine elindeydi ve kız kardeşinin ona gelmesini bekliyordu. Sevdği herkesi bir şekilde lanetlediğini ve eninde sonunda onların öldüğünü düşündüğü için şu son bir yıla kadar kız kardeşinden uzak durmuştu. Çok küçükken kaybetmişti annesi ve babasını, işte o zaman karar vermişti yaşamını diğer insanların hayatını kurtarmaya adamaya. O daha on dört yaşındayken annesini lösemi sebebiyle kaybetmişti. Ne kadar yıl geçerse geçsin alışamıyordu bu ayrılığa, gözlerinin önünde yavaş yavaş rengi solmuştu kadının. Saçları dökülmüştü, gözü yaşlı bakmaya başlamıştı üç çocuğunun suratına. Geride bırakacaklarının ne kadar harap olacağını bilincindeydi, bu yüzdendi gözyaşları. Yoksa kendi için üzüldüğü yoktu kadıncağızın, öleceği fikrini çoktan kabullenmişti. Çevresinden de kabullenmelerini diliyordu beyhude bir umutla.

Annesi hayata gözlerini kapadıktan sonra üç yıl boyunca babası baktı onlara, kız ve erkek kardeşlerine. Nitekim babasının ölümü Hardy'i çok daha fazla etkilemişti. Babası aynı onun gibi bir polisti, zaten bu mesleği bir aile mesleği haline getirmesinin sebebi de babasının yaşadığı olaydı. Bir hırsızlığı engellemek için girdiği markette hırsız tarafından vurulmuştu, fakat daha da acı olanı Ryan bunu izlemek zorunda kalmıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, elinden hiçbir şey gelmiyordu. Sadece bakıyordu akıp giden kanlara, babasının daha on dakika önce gülen ve şimdi bembeyaz olmuş solgun suratına. Hırsız da takip edemiyordu, korkmuştu ayrıca takip etmeye çalışması da oldukça boşa olurdu o an, kendi canını da tehlikeye atmış olurdu. Canlı canlı izlediği ilk ölüm, babasının ölümüydü. O andan itibaren taş tutmuştu kalbi, gözünü intikam isteği bürümüştü. Kimseye acımaz biri olmuştu, duygusuz ve başkalarını anlamayan, anlamaya çalışmayan. Haksızlıktı çünkü bu, masumdu annesi de babası da. Biri yatağında sebepsiz yere gerektiğinden fazla üreyen iğrenç hücreler yüzünden gitmişti bu dünyadan, diğeri bir başkasına yardım eli uzatmaya çalışırken. Babasının vurulduktan sonra açık kalmış koyu renkli gözleri, Ryan'ın sevgiyle baktığı son şeydi.

Babasının naaşı kaldırıldığı andan itibaren, güçlü biri

olmuştu ancak duygusuzlaşmıştı. Dünyanın güzel-liklerinden zevk almasını bilmeyen, almak istese bile başaramayan katı yürekli biri olmuştu. Bundan daha kötüsü olamayacağını düşünürken, erkek kardeşini kaybetti. İtfaiye eriydi, bir yangına girmişti. Aynı babası gibi görevinin başında, başkalarının hayatını kurtarmaya çalışırken gidiyordu dünyadan. Ryan'ın canına tak etmişti, daha fazlasını kaldıramazdı. Şu adaletsiz dünyada şefkat beslediği iki insandan birini daha kaybedince kendini daha fazla suçladı. Kız kardeşini de kaybedeceğini düşünüyordu, bu yüzden kendinden uzaklaştırdı onu. Başka bir şehre taşındı, yeni bir hayata atıldı. Ve aynı babası gibi, aynı erkek kardeşi gibi o da diğer insanları düşündü. Polis oldu, ajanlık görevi için teklif aldı ve beklendiği şekilde, yapması gerektiği gibi işi kabul etti. Ve bundan tam dokuz yıl önce, hayatını daha da karmaşıklaştıran ve bugünkü halini almasını sağlayan o adamla tanıştı, Joe Carroll.

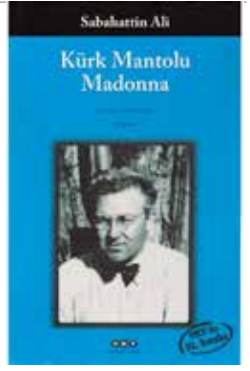
Üniversitede edebiyat öğretmenliği yapan bu adam bütün kız öğrencilerinin kalbini kazanabilecek kadar karizmatik bir öğretmendi. Sadece sesi ve sahip olduğu İngiliz aksanı bile kızların kalbini yerinden oynatıp karınlarcının kelebeklenmesini sağlayabiliyorken bir de ağzını açıp derin edebiyat bilgisini konuşturunca etkileyemeyeceği kimse kalmıyordu onun. İkna kabiliyeti yüksekti ve de soğukkanlıydı. Eşine yani Claire'e deliller gibi âşıktı, onu kimseyle paylaşmıyor ve hayatının en üst değerlerinde ona olan sevgisini tutuyordu, çocuğundan bile çok seviyordu eşini. Bu muhteşem aşkla, edebiyata olan tutkusıyla kitaplar yazıyordu Joe. İlham kaynağı ise Edgar Allan

Poe'ydu. Onun bütün şiirlerini ezbere biliyor ve sanatını onun ışığında gerçekleştiriyordu. Fakat sanatı sadece edebiyat ve öyküler, şiirler yazmak üzerine kurulu değildi. O aynı zamanda bir katildi. Ve öldürmeyi bir sanatmışçasına, zevk alarak ve motifler ekleyerek gerçekleştiriyordu. İşin acı yanıysa bunları kitabında yazıyordu, öldürdüğü her kişi kitabına karakter olarak dâhil oluyordu. Yani roman birebir Joe'nun yaşamından alıntılar taşıyordu. Bu konuda da Poe'nun izinden gidiyordu. Örneğin, Poe her zaman gözlerin kalbin aynası olduğunu iddia eden bir şairdir ve işte bu yüzden Joe kurbanlarının gözlerini oymuştur. Ve tam dokuz yıl önce, Ryan'ın hayatını değiştiren olay Joe'nun eğitim verdiği sınıftaki bütün kızları öldürüp hepsinin de gözünü çıkarması, bedenlerinin şekliyle anlatmak istediği mesajı vererek ölümü adeta bir sanat haline getirmiş olmasıydı. Joe eninde sonunda yakalanıp hapse atılmıştı, ancak daha önce bahsettiğim gibi Joe ikna kabiliyeti yüksek, herkesi etkileyebilen bir insandı. Şaşılacak şekilde, onun öldürdüğü şekilde öldürmeyi bile başkalarına benimsetmişti ve kendine bir örgüt kurmuştu. Öyle ki, gelip insanlar onu buluyor ve öldürme konusunda ondan tavsiyeler istiyorlardı. Gerek yazdıkları mektuplarla, gerek görüş saatlerinde hayranları sıraya giriyor ve Joe'dan taktikler istiyorlardı. Joe'nun bu etkileme yeteneği o kadar yüksekti ki, gardiyanları ve hapishane çalışanlarını bile kendine bağlamayı başarmıştı. Ses tonuyla bile bu etkiyi sağlayabilirken sıra dışı oyunculuğuyla neler yapabildiği başta Ryan olmak üzere herkesi şaşırtıyordu. Joe hapisteyken, beklenmedik bir şekilde Ryan da Claire'le yakınlaşmıştı. Joe'nun biricik ve tek aşkı, bir duygu beslediği tek insan, öldürmeye kıyamayacağı özel biri. Fakat Ryan'la

Claire'in yakınlaşması onu oldukça tedirgin etmişti, hemen bir şeyler yapması gerekiyordu. Sarışın Claire, ah o güzel zeki Claire. Maalesef kitabına harika bir son yazmak istiyordu Joe. Gözü zaten dönmüştü ihaneti duyunca. Her ne kadar Joe parmaklıklar ardına kapatıldıktan sonra Claire ondan boşanmış olsa da, kaldıramıyordu bu hasta ruhlu psikopat adam olanları. Zaten örgütü de hazırды ve hepsinin amacı sadece ve sadece Joe'yu memnun edebilmektir.

Ve örgütünden çok güvendiği fakat adını bilecek kadar bile umursamadığı sarışın bir kadın Claire'i öldürmüştü. Joe'ya ve Ryan'a sevmeyi öğretti kadın. Ryan, ailesinin üç üyesini kaybettikten sonra kız kardeşini bile unutmuş olan Ryan bu kadını sevmişti. Hem de lanetini bile bile, kimin yanında olursa olsun ölümü ona bir mıknaş misali çektiğini bilerek. Yine bir sevdiğini kaybetmişti, fakat bu sefer kız kardeşi onu dinlemeyerek yanına gelmişti. Claire'in ölümünden beri abisini her gün beraber kahvaltı yapmaları için evinden alıyordu ve doğrusu onun bu hareketleri Hardy'de işe yaramaya başlamıştı. Canından çok sevdiği kadını, uğruna polisliği bırakıp istifa ettiği kadını unutmuş gibi davranıyordu unutup unutmadığını ancak kendisi bilebilirdi. Kapı zili'nin çalmasıyla zihnindeki bütün düşünceler uçup gitti Ryan'ın. Suratına bir gülümseme yerleştirdi ve kız kardeşini eniştesiyle beraber gördüğünde onları sanki uzun zamandır görmüyormuş gibi bir neşe yerleştirdi tavırlarına. Kız kardeşinin koluna girdi ve kahkahalar içerisinde terk ettiler apartmanı birlikte, tam olarak Claire'in ölümünden bir yıl sonra.

**Ryan Hardy, The Following dizisindeki dedektif.*

Sevgili Raif Efendi

“Bu eksik sana değil, bana ait. Bende inanmak noksanmış. Beni bu kadar çok sevdiğine bir türlü inanmadığım için, sana âşık olmadığımı zannediyormuşum. Bunu şimdi anlıyorum. Demek ki, insanlar benden inanmak kabiliyetini almışlar. Ama şimdi inanıyorum. Sen beni inandırdın. Seni seviyorum. Deli gibi değil, gayet akli başında olarak seviyorum.”

Sevgili Raif Efendi,

Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama bir özür ile başlamalıyım bu mektuba. Kendini kimselere açmayan, herkesle arasına mesafe koyan biri olarak eminim ki sen, sana bu mektubu senli benli bir dille yazmamdan rahatsızlık duyardın. Ancak inan ki laubaliliğimden değil bu samimiyetim. Öyle ki, sizli bizli bir yazı dili eğreti dururdu üzerimde. Bu kadar bağlandığım bir karaktere “siz” demek inanın ki yakışık almazdı. O yüzden beni affet lütfen.

Bazı okurların boğazında yumru olarak kalmış, birçoğunun da gözyaşlarına karışmış sitemli bir soruyla başlamalıyım:

Maria Puder'den nasıl bu kadar çabuk vazgeçebildin?

Birkaç aylık bir hatıraya tutunup yaşadın senelerce. O birkaç ay tam manasıyla yaşamak sana bir ömür yetti. Yıllar boyunca kendini kimselere anlatmadın, çünkü seni tam manasıyla anlayabilecek “o” insanı bulmuştun. Patronunun gelip sana bağırmasına kayıtsız kalmanı, yeni gelen iş arkadaşına kayıtsız kalmanı, ev halkı tarafından hor görülmeyle kayıtsız kalmanı anlarım. Ama sana “Ne zaman çağırırsan gelirim. Nereye çağırırsan gelirim.” diyerek en güzel aşk itirafını yapmış bu gururlu kadının gidişini nasıl kabullenirsin? Her şeyi kabullenebilirsin, her şeyi sineye çekebilirsin, ama Maria'sızlığa nasıl kayıtsız kalırsın? Maria Puder'den, Kürk Mantolu Madonna'ndan, “yaşamak için kendisine kayıtsız ve şartsız muhtaç olduğun bir insan”dan nasıl bu kadar çabuk vazgeçebilirsin Raif Efendi? Başka insanlara karşı hiçbir zaman tam anlamıyla hissedemediğin sevgi ve alaka bu kadına karşı içinden taşarak akmamış mıydı? Ondan mektup almayınca neden peşine düşmedin? Yoksa alacağın cevaplar mı korkuttu seni? Seni terk etmiş, başkasına âşık olmuş olabileceğinden mi korktun? Beş yaşından beri kurduğun hayal dünyalarından tanıdığın bu kadının sana öylece ihanet edebileceğine inanarak, en büyük ihaneti ona sen ettin.

En çok üzüldüğüm de, hayatı boyunca babasını tanımayacak o kız çocuğu. İnan ki seni suçlamıyorum, Frau Döppke sana bir anda söyledi, gerçeği algılamanla kadının çocuğunu alıp gitmesi arasında birkaç dakika vardı zaten. Seni suçlamıyorum. Ama annesiz ve babasız büyüyecek o kız çocuğu, sizin aşk hikâyeniz kadar acıklı bir başka hikâye. Son notasını duymadığın bir ezgi gibi, havada kalmış, buruk...

Alacağın olsun Raif Efendi!

Ve beni en çok kızdıran davranışlarından biri, anılarınızı yazdığın o defteri kızgın ateşlere atmayı nasıl düşünebildin?

Maria'dan geriye kalan tek şey o defterdeki sayfalar değil mi? Onla ilgili bütün hatıralarını yakarak hiçliğe mahkûm etmiyor musun biricik aşkını? Bu ölümden de beter bir kader değil de nedir? Tamam, haklısın, o anıların senin zihninde olması sana hayli hayli yeter. Ancak o anılar, senin de ölümünle yok olacak ve yer yüzünde Maria'ya ait bir tek o yalnız kız çocuğu kalacak. O kız çocuğu, defterdeki sayfalarda yazarların yarısı kadar tanımıyor annesini. Eğer bankadaki arkadaşın seni dinleyip defteri hemen yaksaydı, Maria'yla hikâyeniz tıpkı o sayfalar gibi yanıp kül olacak, geriye hüznü bir duman kokusundan başka bir şey bırakmayacaktı.

Bir başka nasıl sorusu daha: Nasıl bir aşkı sizinkisi?

Seni Maria'ya bağlayan tutku nasıl bir aşktır? Nasıl bir sevgidir ki sen bu kadını hiç kıskanmadan, hiç sahiplenmeden, ondan hiçbir şey beklemeden sevdin. Tam manasıyla beklentisizce sevdin sen onu. Sevginin karşılığını bile beklemedin. Bütün duygularını serbest bıraktın, dörtlüyle sevdin. O kadar temiz, o kadar saf bir aşkla sevdin ki Maria'nı, onu bile inandırdın aşka. Onun erkeksi kadınlığıyla senin kadınsı erkekliğin ne güzel uydu birbirlerine. Dünyada birbirinizden başka kimseye ihtiyacınız yoktu. Zaten birbirinizin dünyasıydınız. Bu yüzden Maria'nın yokluğunda, onun anıları senin tüm gerçeğindi belki de.

Neden şairane aşk hikâyeleri hep hüznü bitiyor? “Kavuşsak aşk olmazdı” demiş şairin biri. Belki de bu yüzden. Maria'yla kavuşamamanız koskoca edebiyat dünyasında içime en çok oturan ayrılıklardan biri.

Ve titremenin en çok yakıştığı erkek sensin Raif Efendi. Kürk Mantolu Madonna resmini ilk gördüğün anda heyecanla titrerken, Maria hastayken onun üzerine aşkla titrerken, en son da Ankara'da gerçeği öğrendiğin kış günü yaka bağır açık gezerken soğuktan titrerken...

makale essays

Efe ORAL
ÜAA Photography Club

Visiting Istanbul

Istanbul is one of the most interesting and historical cities in the world. When you visit it, there are lots of different activities you can do. For this reason, Istanbul attracts many tourists from all around the world. There are many modern places to see; however, I believe that historical part of the city is the must-see part of Istanbul.

First of all, when you come to Istanbul, you definitely have to visit the Historical Peninsula. The most beautiful historical places are in there. The most popular place in the Historical Peninsula is Topkapı Palace. Topkapı Palace used to be the Sultan's residence back in the Ottoman Empire. It is one of the biggest palaces in the world. The greatest Ottoman Sultans lived there; hence, the palace naturally attracts tourists. Moreover, a diamond named the Kaşıkçı Diamond can be seen in the palace. It is one of the most beautiful diamonds in the world. If you visit Istanbul, you shouldn't leave without seeing it. You can also see the throne of the Sultans, and the Harem. Topkapı has beautiful gardens, too. You should see the tulips there in spring. Secondly, when you visit the Historical Peninsula you have to see the Sultanahmet Mosque. Sultanahmet Mosque is one of the biggest mosques in Turkey and one of the most beautiful mosques in the world. It is a beautiful architectural structure. One of the features of its structure is the tiles. These handmade ceramic tiles are in different tulip designs. For this structure, Sultanahmet Mosque is also called the Blue Mosque. Another magnificent work of art is the Maiden Tower, which is built on a small islet located on the Bosphorus. The most significant feature of the Maiden Tower is its legends. One of the legends is about a princess who lived in the tower because of an oracle about a snake. The Maiden Tower also has a restaurant where you can eat various types of food. To sum up, a significant place to visit for a tourist in Istanbul is the historical peninsula.

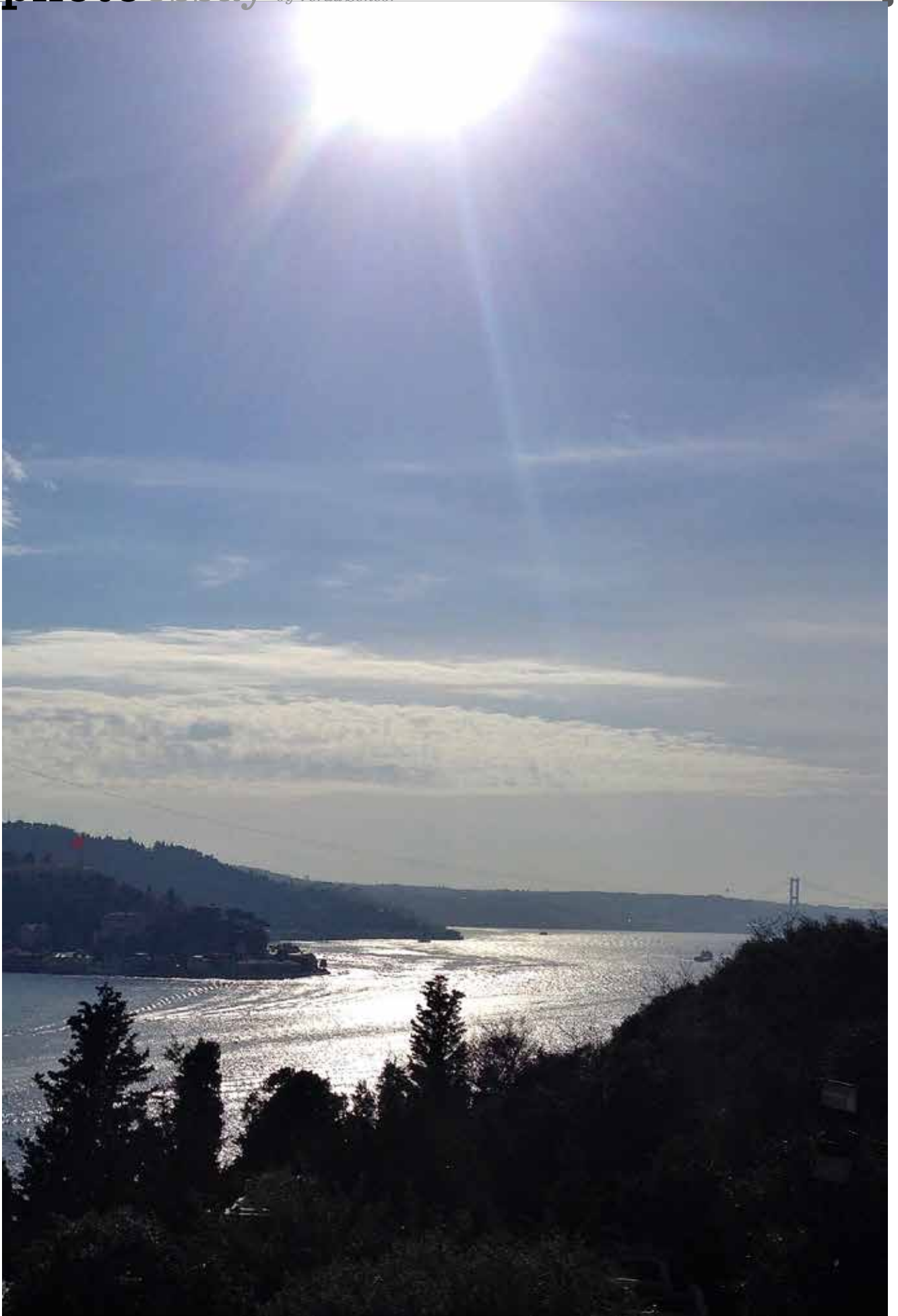
For a visit in Istanbul, other places to visit are the shopping places, but I'm not talking about the modern shopping malls. There are different kinds of old and ancient shopping places in Istanbul. One of them is the Grand Bazaar. The Grand Bazaar was built many years ago. It has various types of products. Moreover, Grand Bazaar has been the setting of lots of famous movies. One of the best-known was Skyfall. For these reasons, Grand Bazaar is a very cultural place. Another ancient shopping place in Istanbul is the authentic shops in Ortaköy. Ortaköy is a beautiful place near the sea. You can walk by the sea and take a look at the shops there. It is a cultural place because you can eat kumpir there. Kumpir is a delicious, traditional Turkish food. Ortaköy is a cultural place also because of its shops. These shops usually have bracelets, necklaces and rings which are made by the local people who live there. They are precious because they are hand-made and there is only one copy of each. You have to check out these shops before leaving Istanbul. Lastly, a traditional shopping place is the Spice Market. As you can realize from its name, the Spice Market is spe-

cial for its various types of spices. You can find any kind of spice, especially Turkish ones, there. Furthermore, there are also authentic shops that especially have Turkish fabrics. You can only find these beautiful kinds of fabrics in Turkey. Moreover, there are old shops that sell different kinds of tea and coffee. If you are looking for Turkish shops, you should definitely visit the places mentioned above.

After an exhausting sightseeing trip and shopping day, you would want to dine at a nice restaurant. I have some suggestions for you. Firstly, you can eat at a restaurant called Hünkar. Hünkar is a restaurant in Nişantaşı that serves Turkish traditional food. It is a fancy restaurant and you can choose your meal from the counter. When you eat there, you can always see at least two tourists dining. Therefore, it's an attractive place not only for Turkish people, but tourists also. Another place to eat Turkish food is Güllüoğlu. If you feel like eating Turkish desserts, Güllüoğlu has various kinds of Turkish desserts, but the best dessert you can eat is a classic Turkish dessert: baklava. People around the world come to Turkey to taste this delicious dessert. You have to taste it before leaving. My last dining place suggestion is the Sultanahmet Meatball restaurant. It is in the Historical Peninsula; hence, after a traditional visit you can eat at this restaurant to end your day. Sultanahmet Meatball restaurant is a classic place for tourists who spend their day at the museums. These restaurants are the best traditional places you can enjoy your meal at.

Now you know about Istanbul's interesting places to shop, historical sights to visit and delicious food to eat. Therefore, I recommend that you come to Istanbul and experience the activities mentioned above. Be sure to come with your family and friends so that you can have your loved ones with you while having a great vacation in Istanbul.

Verda SENEOR
ÜAA Photography Club

Mert ARSLANOĞLU

Visiting Istanbul

Before leaving Istanbul, the thing you have to see is the battle of eleven bravehearts. These elite men have beaten any challenge even if they were conspired against by strong authorities. Yet they were not alone. They have 55,000 voices, plus millions of people's hopes and dreams with them. Luckily for you, the day you are coming to Istanbul is the day that this honorable community hosts its rivals in our home, Şükrü Saracoğlu. Soccer stands as the most popular sport in Turkey, Fenerbahçe, the sole leader of this continuing race. Still, for its fans, Fenerbahçe stands as something more than soccer. Fenerbahçe symbolizes the father of Turkey Atatürk's values. Whenever an opposing idea was forced on the people, Fenerbahçe and its supporters were the ones they faced. Even though Fenerbahçe already has the league title, the matches in Saracoğlu have an indescribable mood. 55,000 people who don't know each other become part of a family. They become one. In my point of view, this experience is vital to call a life a life.

Anadolu Ajansı. AA

Doğal Zehir

Radyoda çalan şarkıların farklı bir büyüğü vardır.

*

Doğum günü sürpriz yapmak için zor bir gündür.

*

“Görünce seni düşündüm aldım.” hediyelerinin yeri bambaşkadır; daha büyük bir doğum günü ya da yılbaşı hediyesinden fazla anlam ifade ettikleri olur.

*

Kar tatilleri paha biçilmezdir; o bir günlük eğitime ara kaç günlük tatile bedeldir.

*

“Oscar’a adaymış!”, “Herkes bayılmış” diye girdiğiniz filmi beğenmeniz genelde zordur.

*

Kötü geçen bir sınavdan alınan her puan iki kat değerlidir.

*

Kasadayken öğrenilen indirim duygusunu bilir misiniz?

*

Spontane programlar ve ilkler neden rutinlerden daha özeldir?

*

Bazı şeyler vardır ikincisi aynı tadı vermez. Mesela bir tatil... Gidersiniz, görürsünüz, bayılırsınız, hayatınızın en güzel günlerini yaşarsınız. İki yıl sonra tekrar gidersiniz, aynı otelde kalırsınız, aynı yemekleri yersiniz ama aynı keyfi alamazsınız. Bu durumda suçlu bellidir. İkinci tatilde hiçbir eksik olmasa, bir fazla vardır valizinizde: Beklenti. Kendisi ilaçlara benzer. Yanlış da, aşırısı da zararlıdır.

*

Sürprizlerde beklenti sıfırdır. Sürprizler çok güzeldir. Bu durum tesadüf müdür? Bence hayır. Terazinin beklenti kefesi boşken diğer tarafa ne gelse ağır basar, insanı mutlu etmeyi başarır. Oysa diğer zamanlarda gerçeğin mücadelesi ne kadar zordur; hayal gücünün sihirli dünyasına karşı, işte başka bir anlamda beklenmedik onca küçük problem, detay, sınırlama; insan, hava faktörü...

*

“Beklentinin altı” bulutlu, “beklentinin üstü” güneşli ifadelerken, hayatımıza bilerek gölge düşürmemiz sizde de saçma değil mi?

*

Kişisel hedeflerimizden vazgeçelim demiyorum, ancak özellikle üzerinde kontrolümüzün az olduğu olaylarda çok şey beklemenin yanlış bir ilaç gibi faydadan çok zarar getireceğine inanıyorum. İnsan biraz daha az hırslı, biraz daha az beklentili olunca hayat aslında hep sürprizlerle dolu. Bu noktada doktorunuz sizsiniz; mutlu olmak için ihtiyaç duyduğunuz dozajı azaltın. Çünkü beklentilerinizi düşürmek kaleden kaleciyi çıkartmaktır. Gol atmak bir vuruş yakınlığıdır.

A Wild Childhood

I believe that people become stronger when they are angry. I learned that with an awful experience. When I was ten years old, I was rude and annoying. I was a little girl who loved to make people angry. I thought that people wouldn't do anything to me even though I annoyed them. Who can hit a cute little girl? If you think that the answer is no one, be ready to be amazed. One day I was talking with my friends in the classroom. It was a casual day until I saw a boy named Yiğit. Yiğit was a big boy. He was strong, tall, aggressive, and FAT. He was like Shrek! (By the way, Shrek is a huge green ogre.) I stared at Yiğit for a long time, and he stared at me too. He was looking at me like he was wondering why I was looking at him. Then I said, “Man! You are too fat for a kid.” I know I should not have said it, but I just didn't think that he could become sad about my words. Actually he didn't become sad. He became angry. He turned red. I thought that he would cry like a normal boy or maybe he would explode because he was too red for a normal person. But instead of crying or exploding he picked me up. Think about the movie King Kong. Then suppose that I am the blonde girl and Yiğit is the gorilla. The only difference is that he didn't want to protect me. He wanted to destroy me. He threw me three desks back. I flew like a bird and then I fell like a loser. First, I tried not to cry. I was pretending like it didn't hurt and I was okay. But then I saw the red thing on the floor which was my own blood. When I saw it, there was a little tear in my eye—or maybe I cried like a baby—who knows? The important thing is I learned something very useful that day. Don't make people angry because people don't take pity on you even though you are a kid.

Photograph by Emine KÖKNEL

Precession / Devinim

This project was created with the collaboration of 10th, 11th and 12th graders who chose art classes as electives. In our classes, we were presented with blocks of mud and ceramic supplies and were told to mold them into moving human figures. To combine these figures into a construction we started thinking about how they were related and what they meant to each student individually. Gradually we narrowed down our concept to change, growth and motion.

The meaning of “precession” is the change in the position of the Earth’s rotational axis. It occurs every 26, 000 years and causes the pole star to change every 13,000 years. This reminded us of the changes our thinking styles go through during our lives. Our original idea of the iron spirals came from this term. On the iron spirals, the figures took on different meanings. What was initially a collection of ceramic figures scattered on the oval, came to symbolize not only the human beings on Earth but life as a whole. The project was a type of visualization of our individual but interconnected lives. The spiral form, on the other hand, symbolizes the universe. The spirals stretch out to the sky, where there are no limits. Just like the universe, the spirals are constantly growing. There are no limits and no boundaries in this world of change.

This is why that, as students who prepared the project, it is one that we are able to connect to. We are in such a period of our lives that our thoughts and our emotions are always growing and evolving. Like the polar stars switching as a result of precession, like our small figures caught in the middle of their motions, our lives are always changing.

Losing My Prejudice

As Bob Marley says, "Prejudice is a chain, it can hold you. If you prejudice, you can't move, you keep prejudice for years. Never get nowhere with that." Prejudices have a great effect on our lives and relationships, but with the help of an Indian girl called Amrita, I got rid of my prejudices to other nationalities and learned how wonderful it is to have a friend from a different culture.

Firstly, let me introduce Amrita: Amrita is a seventeen year old girl from New Delhi, India, and she belongs to a different culture. First of all, her religion is Buddhism. She prays to several gods and has many different rituals which are very interesting for me. Then, her clothing is very appealing. She told me that in India, her mother prefers wearing a traditional cloth called a sari. Amrita and I first encountered in Art History class. We didn't talk or even look at each other. She was an introvert and an Indian girl who was wearing a weird dress and who had no friends except Indian students in my point of view; I was a Turkish girl who was a snob and ignorant in her point of view. As days went on, we started to hate each other without any reason but our differences. However, after the argument which brought us together, we started to enjoy our common hobbies.

Our friendship started on a sunny day in July. In a school activity after classes, school teachers separated students from different nations into different groups. Coincidentally Amrita and I were in the same group. Our duty in that activity was to learn about our friends closely and draw a picture about our teammates. Amrita and I refused to be teammates in the same group without any reason. When the teacher asked me why we had a problem, I said Amrita was only in touch with Indian students and ignoring the others. Suddenly Amrita said to me, "You snobby ..." I was shocked and frustrated. How could an Indian girl talk to me like that? But I felt very bad. Could she be right? Could I have behaved thoughtlessly? First she started to shout, then I did. She told me that I was thinking only of myself. I told her that she was ignoring me all the time. When we revealed our naked hearts, we started to have empathy. I personally realized that I had been behaving selfishly, that I wasn't superior to her. It was very natural for her to see me as a selfish girl because I appeared as if I had been ignoring her rich culture. She also realized that her rudeness towards me was unnecessary. She was judging me without even knowing me. Therefore this argument brought us closer and we accepted being teammates in the same group. While we talked about ourselves, actually we were changing the prejudices about each other in our minds. We learned that in reality, we were very similar to each other. We were both interested in philosophy and psychology. We both were curious about the arts. We both loved sleeping and traveling ... That day was a milestone in our good friendship. This was the story of our meeting.

The reason I tell this story is to show how prejudices have a great effect on our lives. Every person is a door to different worlds, and with the help of my summer school and recognizing new people, in particular Amrita, I learned that prejudices prevent learning about these new worlds. Amrita did too. In short, we shouldn't judge people without knowing them.

Confusion

La vie est pleine d'événements et d'incidents inattendus. Certains sont bons et d'autres dont nous ne voulons même pas nous souvenir, en effet il y a des moments dans la vie où vous voulez que la terre s'ouvre et qu'elle vous avale. Vous ne pouvez vous imaginer à quel point on ressent de l'anxiété et l'ennui durant ces moments qui ne peuvent durer que quelques secondes, mais qui marquent des traces dans votre vie. Nous avons tous des expériences concernant ces instants délicats tout au long de notre vie. En nous rappelant ces instants passés, parfois nous pouvons rire ou parfois avoir honte. En ce qui me concerne, je ris toujours quand je pense à ces moments gênants, qui se sont produits au hasard, sans aucune mauvaise intention. Je m'en souviens toujours, comme s'ils s'étaient arrivés hier. La plupart d'entre eux, s'est passée il y a sept ans, quand nous avons quitté la Belgique pour venir nous installer à Istanbul, car je ne maîtrisais pas la langue turque. Aujourd'hui je suis capable d'en rire et de me moquer de ces moments qui sont archivés dans ma mémoire. Maintenant quand je pense à ces épisodes de ma vie, je n'ai aucune humiliation et regret pour ce qui s'est déroulé dans le passé. Il faut apprendre à regarder à travers les yeux des autres et on se rend compte que la plupart du temps, quand les gens se moquent de vous, ils le font juste pour s'amuser, ils ne veulent pas vous faire du mal. Si vous pouvez les faire rire, c'est comme si vous mettez du soleil dans leur vie. Comme l'a dit James Matthew Barrie « *Ceux qui ensoleillent la vie des autres éclairent également leur propre existence.* »

Defne YAPICI, ÜAA Fotoğraf Klübü

College Athletes Should Be Paid

How many of you are fans of college sports? Doesn't matter which sport. Basketball, football, baseball ...? Wait a minute, so no one is watching the college sports games? Okay then, let me clarify some elements about college sports in the U.S. Since no one is watching the games, I suppose you all don't know what NCAA stands for or what it does. The National Collegiate Athletic Association (NCAA) is the association that organizes the athletic programs of many colleges and universities in the United States and Canada. Baseball, basketball, football, golf, soccer, fencing, volleyball, ice hockey, gymnastics, and many other sports can be listed under NCAA. And NCAA doesn't pay college athletes because they say that the athletes are amateurs. No, they are not, and they need to be paid.

First of all, what NCAA does by not paying college athletes is not fair. NCAA's revenue reaches the billions of dollars. For example, according to Forbes' Chris Smith, CBS and Turner Broadcasting make more than 1 billion dollars off the NCAA basketball tournament games, or with its popular name "March Madness." During the Final Four games, the ad rate for a 30-second spot increases to 700,000 dollars. What I am trying to say is that the NCAA is a huge business but they act like they are an amateur association by not paying the athletes. But unfortunately, this amateurism is just an illusion. The proof is the former NCAA Executive director Walter Byers. He declared, "Amateurism is not a moral issue; it is an economic camouflage for monopoly practice." I think this direct quote explains how bad it is. I think what NCAA does is not different from what people in history did by using slaves. They also used people to get money and paid them nothing.

Furthermore, what is the difference between college athletes and professional athletes, other than being professional? I will show you that there is not a difference. And how can there be? After one summer, an athlete may be in the professional league. What happened to that amateur in one summer? The answer is nothing. For example, Blake Griffin was 6-foot-10 during his college life and he is still 6-foot-10. He just gained 8 pounds. If this is the thing, then players just need to gain some weight.

Last of all, the NCAA argues that college athletes are paid with a free education. Yes, this is the best thing to argue, but the reality is that players' opportunities are not free, and half of the revenue-producing athletes don't graduate. And they can lose their scholarships if they're injured. For example, Dominic Sylvester, an offensive lineman for the University of Alabama at Birmingham, says that it is hard to get a pair of shoes and he uses the same ones for a long time. Sylvester's tuition, books, dorm room and meal plan are paid for with his athletic scholarship, which is worth between 26,000 and 28,000 dollars, but it doesn't chan-

Kyle Dake, named as College Athlete of the Year 2014, Sportsillustrated.com.

ge the fact that it is hard for him to get a pair of shoes. There is a gap between what the athletic scholarship provides and what the actual cost of attendance at college usually demands. The gap is about 3,000 dollars.

In conclusion, the players act as professionals to be successful and help their colleges and the NCAA to generate money, but they are treated as amateurs. This is not fair. They get nothing for their work. This is not just unfair; it is a modern way of slavery. College athletes should earn some money from the revenue that they generate and be able to use it in their life.

Saving Mr. Banks

“Saving Mr. Banks”, Walt Disney’in P.L Travers tarafından yazılan Mary Poppins kitaplarını beyaz perdeye uyarlama macerasını anlatılıyor. Film daha önce Sandra Bullock’un Oscar kazandığı filmin yönetmeni John Lee Hancock tarafından yönetiliyor. Burada yönetmenin gerçekten de çok başarılı bir iş çıkardığını söyleyebiliriz. Açıkçası film hakkında çoğu görüşümün olumlu olduğunu ve filmin bu sene çıkan en iyi aile filmi olduğu söyleyebilirim.

Walt Disney filmde Tom Hanks tarafından canlandırılıyor. Walt Disney, çocukları okurken keşfettiği Mary Poppins kitaplarını yirmi yıl boyunca film yapmak istiyor ancak tıpkı bir inatçı keçiye benzeyen kitabın yazarı P.L Travers kendi bebeği gibi gördüğü Mary Poppins’in bambaşka bir şeye dönüştürülmesinden korkuyor. Oldukça katı olan ve Walt Disney’in yarattığı karakterleri beğenmeyen P.L. Travers, Walt Disney’e kitabımın sizin yaptığınız saçma şeylere dönüşmesini istemiyorum, diyor. Walt Disney’in önünde söylemek için cesaret gerektiren bu sözlere rağmen ısrarını koruyan Walt Disney, P.L Travers’ı ikna edeceğine emin gibi. Bu iki farklı karakterin birbirleriyle olan çelişkili davranışlarını izlemek oldukça keyifli.

Filmi izlerken kitap uyarlamalarının nasıl olduğuna dair bir fikir de elde edebilirsiniz. P.L Travers filmde üç kişilik bir ekiple çalışıyor ve gene bu ekiple de kesişmeyi başarıyor. Bradley Whitford, B.J. Novak ve Jason Schwartzman de bu üçlü Disney ekibini oynarken oldukça iyi bir iş çıkarıyorlar. Film size kitapla filmin son derece ayrı olabileceğini anlatıyor. Ayrıca adaptasyon yapılırken bazı sahnelerin nasıl atıldığını veya eklendiğini görmek eğlenceli.

Film hemen hemen her Disney filminde bulunan ve sizi izlerken mutlu eden anları oldukça içeriyor. Size iyi hissettiren anlar bu sene en çok Mr. Banks’te bulunuyor. Ancak Mr. Banks’in odaklandığı tek nokta kitabın filme adaptasyonu değil. Film aynı zamanda yazar P.L. Travers’in kitabı yazarken nelerden esinlendiğini, nasıl olaylar yaşadığını anlatıyor. Mr Banks size zaman zaman iki ayrı film izliyormuşsunuz gibi hissettiriyor ancak bu hiç de problem yaratmıyor. Filmin sadece P.L. Travers’in etkilendiği olaylar kısmında Colin Farrell kesinlikle iyi bir performans çıkarıyor.

Oyunculuklardan bahsetmişken Walt Disney’i canlandıran Tom Hanks gene kendi çizgisinde devam ediyor. Role o kadar iyi girmiş ki filmi izlerken onun babacanlığını hissediyorsunuz. Hatta içimden birkaç anda ona sarılmayı geçirdim. Tom Hanks gerçekten de çok iyi ama filmin Emma Thompson’ın filmi olduğunu vurgulayalım. Kendisi gerçekten de film boyunca keçi inadını oldukça güzel devam ettiriyor. Bütün o hareketlerini izlerken insan bazen kötü hissediyor ama ona karşı bir sempati beslememek elde değil. Meryl Streep’ de bir röportajında Emma Thompson’ın Oscar’a aday olamamasından dolayı duyduğu üzüntüyü belirtti. Hatta Meryl Streep, Emma Thompson’a bir

teselli maili yazdığını da söyledi. Ayrıca filmin görüntü yönetmeni John Schwartzman ve yönetmen John Lee Hancock da oldukça güzel bir iş çıkarmışlar filmin temposu bazı sahnelerde düşse bile film kendini izlettiriyor ve sahneler arası geçişler filme ayrı bir hava katmış

Sonuç olarak Saving Mr. Banks bu senenin en iyi aile filmi ve size mutlu hissettirecek anları oldukça fazla. Bir kitabın filme aktarılırken yaşanan problemleri anlatmayı başarıyor. İki zıt karakterin birbirleriyle çatışması da filme mizah katarken filmde bulunan ikinci hikâye dramı da araya katıyor. Oscar’a hem en iyi film hem de oyunculuk kategorilerinde aday olmayan Mr. Banks bize bir kez daha Akademi’yi sorgulama şansı tanıyor.

Bilinmeyenler

- Tom Hanks, Walt Disney’in uzaktan kuzenidir.
- Mary Poppins filmi 13 dalda Oscar’a aday olup 5’ini kazanmıştır.
- Filmdeki gala sahnesi için Hollywood Bulvarı 18 saatliğine kapanmıştır.
- Walt Disney sigara içme alışkanlığını halktan ve özellikle çocuklardan saklamıştır ve kötü örnek olmak istememiştir. Tom Hanks filme yapımcı firma Disney’in izniyle bir kaç sigara referansı eklemiştir. Walt Disney akciğer kanserinden 1966’da vefat etmiştir.
- Filmde Florida haritası gözüktüğünde o zamanlar yapılmamış olan Walt Disney World bölgesinin işaretlendiğini görebilirsiniz.
- Filmin daha senaryosu yazılmadan Disney’in CEO’su Robert A. Iger, Tom Hanks’i bizzat arayarak ondan rolü oynamasını istemiştir.

Gravity-Yer Çekimi

Filmin yönetmeni Alfonso Cuarón'un IMDB sayfasında biraz gezinirseniz "Yönetmen ve aynı zamanda bir astronot olmak istiyordum." yazısını görürsünüz. Bu filmde de her ne kadar astronot olamasa da oldukça başarılı olduğu kesin. Özellikle tek planda çekilen ve sizi filmin içine çeken 13 dakikalık ilk sahne ile çok hoş bir yolculuğa başlıyorsunuz.

Gravity, Harry Potter ve Azkaban Tutsağı ve Children of Men filminin yönetmeni Alfonso Cuarón tarafından yönetilen bu senenin en iyi sinematografisine sahip ve görsel efektlerle neler yapılabileceğini gösteren bir hayatta kalma filmi. Açıkçası filmin fragmanını ilk izlediğimde şaşırmıştım. Sinematografi inanılmaz başarılıydı ancak bütün film boyunca George Clooney ve Sandra Bullock'u uzayda hayatta kalmaya çalışırken görmek hakkında ciddi şüphelerim vardı. Filmi izledikten sonra hiç bir şüphem kalmadı.

Filmin konusu, görevde olan iki astronotun bir uzay felaketi sonucu mekiklerinden ayrı kalıp yaşamaya çalışmaları. Düşününce biraz sığ gelen konu ancak bu kadar iyi ele alınabilir. Öncelikle, son dönemde filmlerin yaşadığı "netten izleriz kanka" problemini ancak Gravity gibi filmler çözecektir. Film, son yıllarda görsel efektlerde geline son noktanın ne kadar ilerlemiş olduğunu gösteriyor. Hemen hemen her film için kullanılan "görsel şölen" kalıbı aslında bu film için bulunmuş. Bırakın internetten izlemeyi Gravity filmi televizyonda bile izlenmemeli. Filmi ileri bir tarihte televizyon veya internetten izlemeyi planlıyorsanız hiç izlemeyin daha iyi. Hiç sevmediğim ama yine bu filmde muhteşem bir biçimde kullanılan 3D'de izlemek için ayrı bir neden.

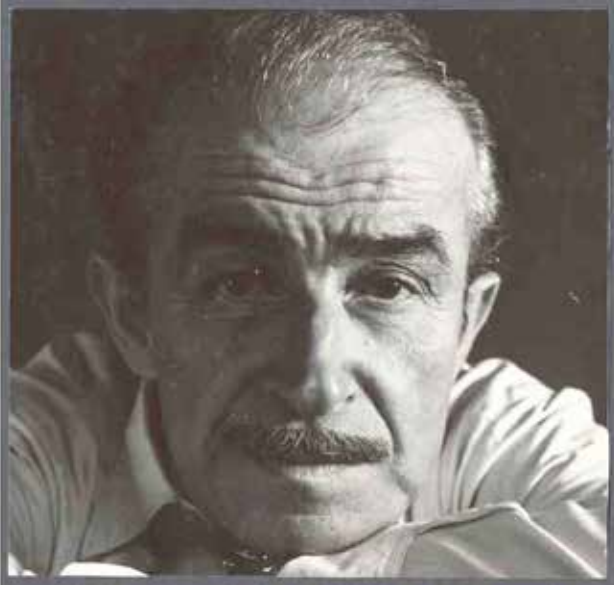
Filmde George Clooney 1996'dan beri uzay tecrübesi olan, rahat, güvenli ve kısmen komik astronot Matt Kowalski'yi canlandırıyor. Clooney gerçekten bir astronot olmak için yaratılmış gibi insana çok güven veriyor ve seyirciyi canlı tutmakta çok başarılı. Sandra Bullock ise uzay tecrübesi olmayan daha çok teorik bilgiye sahip olan biraz yeni bir tıp mühendisi Ryan Stone'u canlandırıyor. Söylemeden olmaz, bu iki karakter filmde yüzlerini gördüğümüz tek karakterler başka kimse yok. Bu iki astronot bir görev üzerindeyken malum sebeplerden dolayı canları tehlikeye giriyor ve kendilerini uzay boşluğunda debelenirken buluyorlar. Bu sahnelerdeki gerilim tek kelimeyle muhteşem. Ayrıca uzayda ses iletilmemesinden dolayı filmdeki çarpışma ve patlama anlarında hiçbir şey duymuyoruz. Duyabileceklerimiz astronotların sesleri ve film müzikleri. Sinema perdesinde inanılmaz boyutta çarpışmalar ve patlamalar görmek ve bu sırada sesleri duyamamak gerilimi arttıran ve insanı etkileyen faktörlerden biri. Ayrıca film ilerledikçe karakterleri tanıma, geçmişlerini, hikâyelerini öğrenme fırsatı buluyoruz. Olay sadece uzayda uçuşan kaçışan iki astronot değil son derece psikolojik ve dramatik bir film aynı zamanda. George Clooney ve özellikle Sandra Bullock'un da bunu yansıtmakta başarılı olduklarını söyleyebiliriz.

Filmi bu kadar özel kılan kişi ise yönetmen Alfonso Cuarón ve

görüntü yönetmeni Emmanuel Lubezki. Teknik açıdan kusursuz olan film Gravity. Alfonso Cuarón da bir yönetmen olarak gerçekten ortalamanın çok üstünde bir iş çıkarıyor. Oldukça cesur davranan Alfonso Cuarón 13 dakika ve tek planlık ilk sahneden sonra da benzer şeyler uygulamaya devam ediyor. Sahnelerin çoğunda kamera hareket ediyor ve yine sahnelerin çok büyük bir bölümü tek plan. Sırf görsel efektleri merak edenler için de problem yok. 90 dakika boyunca filmi izlerken hiçbir zaman yeşil ekranda çekildiğini düşünmüyorsunuz, ayrıca uzay manzaraları muazzam. Perdeye bakarken bir sürü ödül kazanmış yüzyılın fotoğrafına bakar gibi hissediyorsunuz. İşte bu tür filmler insanların evde veya televizyonda film izlemelerini azaltıp onları sinema salonlarına yeniden çekecek.

Kısaca özetlemek gerekirse sene başında Oblivion ve After Earth'le hayal kırıklığına uğramış olan sinemaseverler sonunda mutlu olacak, teknik açıdan kusursuz ve yenilikçi bir yönetmen arayanlar muradına erecek. Filmin, izleyenlerin çoğunluğunu mutlu edeceğini düşündüğüm Gravity son derece keskin, gerilimi düşürmeyen ve de dramayı unutmayan senenin en başarılı filmlerinden biri.

www.orhankemal.org

Orhan Kemal Umudun 100'ü

Halktan ilham alarak, eserleriyle toplumsal fayda sağlamayı amaçlayan; kendi yaşamı boyunca gözlemlediklerine ve yaşadıklarına irade-i itibar edercesine halkın köylü-işçi sınıfı insanların yozlaşmış, sefil hayatını tüm çıplaklığıyla ortaya seren Orhan Kemal, sahip olduğu insan sevgisiyle ve insanlığa ve hayata karşı bitmek tükenmek bilmeyen umuduyla ilk okuduğumda beni öylesine derinden etkilemişti ki, Orhan Kemal'i "Hanımın Çiftliği" dizisiyle özdeşleştiren ben, ilk okuduğum kitabı olan Bereketli Topraklar Üzerinde'deki karakterlerin hepsinin hayatına teker teker girip çıkarak adeta tüm o işçi sınıfı entrikalarının ortasında kendim kalmıştım. Orhan Kemal'i böylesine okunmaya değer kılan en büyük özelliği, yaşamı boyunca halkın işçi sınıfının arasında yaşamış olup onları gözlemleyerek, onlara karşı içinde beslediği "umudu" eserlerinde eritmiş ve okuruna sunmuş olmasıdır. Fethi Naci, "Orhan Kemal insanlara hep umutla, hep iyimserlikle bakar. Türk romanında bir 'Orhan Kemal bakışı' vardır. O, her insanda, her şeye rağmen aydınlık temiz, insani bir yan bulunabileceğine inanır." (Türkiye'de Roman ve Toplumsal Değişme, 346) der. Gerçekten de edebiyat literatürüne "aydınlık gerçekçilik" olarak geçen üslubuyla Orhan Kemal, okurunun ufkunda umut güneşinin doğmasını sağlayan bir yazardır. O'nun eserlerinin en temel özelliği olan "umut" temasını, yazarın edebi kişiliğine de değinerek Bereketli Topraklar Üzerinde başta olmak üzere, Ekmek Kavgası ve Cemile gibi romanlarından örneklerle inceleyeceğiz.

"Romanlarımdaki iyimserlik bana, halkımızı yakından tanımaktan geliyor. Daha açıkçası ben halkın bir parçasıyım. Onun

için yakından görüyorum, biliyorum ki en kötü insanın bile iyi bir yanı var. Daha açıkçası en kötü insanı içinde yaşadığı toplum yaratıyor, onun için bizim bulunduğumuz toplumun değil, dünyanın gelecekte düzene gireceğini, düzenli toplum insanların da daha çok mutlu olacağına inanıyorum." (Varlık, 1.8.1970) diyen Orhan Kemal, yapıtlarında "umut" temasını işlerken, burada bahsettiği "iyimserliğini", çok iyi tanıdığı işçi-köylü halkın cehaletinden gelen derin "kaderci" anlayış ile harmanlayarak okuruna sunuyor. "Kadere kırk beş!" (Kemal, Bereketli Topraklar Üzerinde, 30) diyerek sefil hayatlarına rağmen gelecekte umutlarını asla kesmeyenlerin hikâyelerini anlatarak okuruna her karanlığın sonunun aydınlık olduğunu öğreten Orhan Kemal, tıpkı Kant gibi, insanın başına ne gelirse gelsin umudun silinmez bir varlığı olduğuna ve tıpkı "gülmek" gibi değişmez ve yok edilemez bir nitelik taşıdığına inanır.

Orhan Kemal'in iyimser ve hümanist olarak nitelenebilecek yapısını eserlerinde ağırlıklı olarak, halkın alt tabakalarına mensup olan cahil karakterlerin hikâyelerinde görüyoruz. Bereketli Topraklar Üzerinde adlı eserde; Pehlivan Ali, Köse Hasan ve İflahsız Yusuf adlı köylü gençler, gelecek umutlarını kendilerince bir kültürel değer(!) olan "hemşerilik" olgusuna bağlayarak ellerinde somut bir şey dahi olmadan evlerini yurtlarını bırakarak hiç tanımadıkları hemşerilerinin fabrikasında iş bulmak umuduyla, şehir hayatına atılırlar. Burada başlarına gelen onca kötü olaya rağmen yaşamdaki mücadelelerini, sırtlarını kadere yaslayarak sürdürürler. Örneğin, arkadaşı Hasan ölüm döşegindeyken "Pehlivan Ali, kocaman yumruklarını sıkmış, öfkeyle bakıyordu. Hemşerisi Hasan'a değil, onu bu hallere sokan devire, devrana, kahpe feleğe..." (Kemal, Bereketli Topraklar Üzerinde, 92). Örnekteki gibi, Orhan Kemal'in eserlerinde umudun taşıyıcısı olan kaderciliğin etkisiyle kader, aslında tüm öfkeye ve üzüntüye rağmen umut tam da bitmek üzereyken onu yitirmemek adına suçlanan, kötü şeylerin sorumluluğunu omuzlayan en önemli unsurdur. Orhan Kemal'in karakterleri, cehaletlerinden ötürü, içinde yaşamayamamak um oldukları sefaleti doğal görüp bunun, onların kaderi olduğuna inanarak yaşıyorlar ve kimi zaman da toplumsal bilinçsizliğin etkisiyle umutları fazla abartıp bu kaderin değişeceğini umuyorlar. O'nun romanlarında hayatlarını yaşam mücadelesiyle geçiren fakir insanların tutunabildiği en büyük umut dalının, bulabildikleri tek bir parça ekmekte veya kalacak bir barınakta olduğunu görüyoruz. Bu durum, fakirliğe doğmuş olan halkın hep azı görüp onunla yetinmek zorunda kalmış olmasından kaynaklanıyor. Orhan Kemal'in Cemile adlı romanında geçen "Sen inekleri sağacaksın Cemka,... senin işin kolay, inek sağlamak, yemek pişirmek, arada sırada duvara tezek kaplamak..." (Kemal, Cemile, 63) pasajı tam da Orhan Kemal'in umut temasını üzerine oturttuğu öğelerden biri olan "küçük hayatlar, küçük hayaller" kavramının somut örneği niteliğindedir. İşte umudun bu denli yürek yaktığı eserlerinde Orhan Kemal, toplumun sosyoekonomik anlamdaki kanayan yarasına çok ince göndermelerle parmak basıyor ve "Kara gün kararıp gitmez" (Kemal, Eskici ve Oğulları, 115) düşüncesini okurun yumuşak karnı olan merhamet ve acıma duygusuna dokunarak empoze ediyor.

"Umut" temasının Orhan Kemal'in eserlerine sembolik anlatımlarla yansıdığına da sıkça şahit oluyoruz. Bu semboller bazen romanın tamamında kendini belli ederken bazen de çok ufak bir bölümünde oldukça can alıcı rollerde karşımıza çıkabiliyor. Umudun sembolü bazen eşine ekmek parası götürebilmeyi temsil eden bir nesne, bazen sefil bir günün daha geçmesini sağlayan bir yolculuk, bazen de insana yaşama dair umut katan bir tek kelime olabiliyor. Ekmek Kavgası kitabındaki "Bir Kadın" adlı hikâyede; itilip kakılan sefil bir fahişenin, yardımsever

bir adamın kendisine “Bacım !” (4) diye hitap etmesiyle dünyada “iyiliğin ölmediğine” inanmaya başlaması, belki de hayatında ilk defa bir cinsel obje olarak görülmemesinin, içinde geleceğe dair yeşerttiği umutlar, Orhan Kemal eserlerinde umudun doğduğu ufak sembollerden biridir. Aynı eserdeki “Dönüş” adlı öyküde de, fakirlikten kırılan bir ailenin her şeye rağmen mutlu olma çabasıyla yaptıkları tren yolculuğu onların geleceğe dair beklentilerini ve umutlarını bağladıkları bir simgedir. “Buna da şükür” (3) diyerek buldukları ekmek kırıntılarıyla karınlarını doyururken bile tren yolculuğunu yeni bir başlangıç sayarak gülümserler. Bu bağlamda, tren yolculuğu, gelecekte beklenenin ve sefilliğe iyimserlikle yaklaşan yüce yüreklerin simgesidir. O tren yolculuğu sefalet içindeki ailenin mutlu hayatının vesilesi olacaktır belki de, karakterler -cehaletlerinin etkisiyle- bu umuda yürekten bağlanmışlardır ve hayatın onlara getireceklerini beklemektedirler.

Öteyandan, eserlerinde ağır basan umut sembollerinden en önemlisi “şehir”dir. Ali, Yusuf ve Hasan için en büyük adım şehir hayatına attıkları adımdır. Şehir, bu üç cahil köylü için de umudu sağlayan ortak paydadır. Hayatlarını burada kazanacaklarına, ekmek parasını kazanıp köylerine döndüklerinde refah içinde yaşayabileceklerine inanan üç kafadarın her biri kendi kişisel umut sembolleri dışında en çok şehirden medet umarlar, en büyük umutlarını şehir hayatının cazibesine kapılarak beslerler. Şehir onlar için yenilenmenin, paranın, sınıf atlamanın, ayrıcalığın simgesidir. Onlar şehir hayatını fethedip köylerine döndüklerinde saygın bireyler olup huzura ereceklerine inanırlar. Şehir hayatından beklentilerini perçinleyen bir başka umut kaynağı ise hemşerilerine ait olduğu için torpil alacaklarına inandıkları fabrikadır. Şehir, fabrika ve hatta yeni başlangıçların simgesi olan şehre giden tren yolculuğu vb. dışında iyimserliklerini diri tutan başka umutlara da bağlanmışlardır bu karakterler. Örneğin, İflahsız Yusuf’un şehir hayatına atılmasını sağlayan önemli bir sembol vardır ki o da bir gün ustalık unvanını alıp köyüne döndüğünde açacağına inandığı gaz ocağıdır. Bu hayale öylesine tutunur ki, beraber yola çıktığı iki arkadaşı da ölmesine rağmen o, hayaline sınıksız sarılarak ustalığını alır ve hayalindeki gaz ocağını açmak üzere köyüne dönmeyi başarır. Ancak Orhan Kemal gerçekçi bir yazardır ve bu durum eserlerindeki umut temasının da bazen hayalperest sonuçlar verememesine neden olmuştur. Örneğin, Köse Hasan’ın, ekmek parasını kazanıp köyüne döndüğünde kızına vermek istediği kırmızı tarak ile yeşil toka, onun geleceğe dair umutlarının ve ulaşacağı mutluluğun simgesi, bir nevi onu şehir hayatına dayanması için teşvik eden, sonunda ulaşacağına inandığı mutluluğa beslediği umudun nesnesidir. Bunlar, önceleri uğruna katlanmak zorunda olduklarının hafifleticisi olurken, sonradan, ölümüyle birlikte asla getirişi olmayan boş bir hayalin nesnesine dönüşür ve ölmeden önce arkadaşlarına “...bunları da verin.”(91) diyerek kızıyla eşine iletmesini istediği bir varlık simgesi, adeta bir “ben buradaydım, sizi unutmadım” haykırışı olur. Arkadaşları onu ölüme terk ederken söylediği “... köye sağlıklıyla varırsanız Emine’nin kara gözlerinden bir güzel öpün”(91) sözleriyle, kendi hayatına olmasa da başka hayatlara duyduğu umudu dile getiren Hasan, Orhan Kemal’in eserlerinde umudu ölmeden kendi ölen karakterlere güzel bir örnektir. Benzer şekilde, Pehlivan Ali’nin en büyük hayali olan “para kazanma”nın simgesi, yeni çalışmaya başladığı patoz makinesidir. Tüm gelecek umutlarını buna bağlayan Ali, patozda çalışarak elde edeceği parayla kendisine parlak bir gelecek kurmayı ve köyüne döndüğünde büyük biri olarak karşılanmayı düşlerken, tüm hayallerini besleyen umudun sembolü olan patoz makinesinin üstünde “Pehlivan Ali’nin koca bedeni, yığılan demetlerin arasında yitip gider”(305) ve tüm umutlarını bağladığı bu patoz makinesi Ali’nin ölümü olur.

Görüldüğü gibi Orhan Kemal’in köylü-işçi sınıfına mensup kaderci karakterleri, kendi basit hikayelerinin içinde adeta, bir bataklıkta çırpındıkça daha da dibe çekilen insancıklar gibi, boğulmama mücadelesi verirken onları bu bataklıkta dibe vurmaktan kurtaran tek dalları da içlerinde hiç eksilmeyen “umut” oluyor. Bu örneklerdeki semboller, Orhan Kemal’in “umut” temasını eserleri içinde harmanlarken en sık başvurduğu kaynaklardır. Çünkü karakterlerin, kaderci zihniyetlerine rağmen pes etmeyen bu yapıları ve tutunacak dallarını hiç yitirmemeleri, bir noktada cahil cesareti olarak yorumlayabileceğimiz bir özellik olmasına karşın, Orhan Kemal’in işlediği halkın gerçek yüzünü yansıttığı için gerçekçiliğini hiç yitirmeyen bir umut aşılar okurlarına. Zira bu yönüyle Orhan Kemal, okurlarının gözünde umudun taşıyıcısı ve ulaştırıcısı konumundadır. Vedat Günyol, Orhan Kemal’in okura katkısını, “Orhan Kemal bize üç şey getirdi: Kinsiz, herkese açık, cömert yüreğinden insan sıcaklığı; hayat serüveninden sonra da kafasının ışığından bilinç; insana olan sonsuz güveninden de umut.”(Çalakalem,91) sözleriyle ifade eder.

Sonuç olarak, Orhan Kemal’in eserlerinin hepsinde, karakterlerin umutlarını alevlendiren, içlerindeki farklı kısılcımlar olmuştur. Çünkü Orhan Kemal, kendi hayatında biriktirmiş olduğu tüm umutları, hayatı boyunca gözlemlediği köylü-işçi sınıfı insanına ulaştırmak amacıyla eserler vermiştir ve zaten bu sayede okurlarının umut kaynağı olmuştur. Orhan Kemal’in içindeki umudun tükenmemesi gibi, “Cemile” kitabında fakirliğine rağmen çabalamayı sürdürerek küçük hayallerini yaşatan ve “...fakirlik ayıp değil, biz de fakiriz. Yeter ki damadım namuslu olsun.” (63) diyen Cemile’nin babasının da, ve hatta “Bereketli Topraklar Üzerinde” kitabında, çalışmak için kapısında yattığı fabrikanın kapısından arkadaşlarıyla birlikte defalarca kez hırpalanarak kovulan İflahsız Yusuf’un umudu kırılmıyordu, kırılmayacaktı.” (41). İşte tam da bu yüzden, Orhan Kemal’in çağdaşı olan Talip Apaydın’ın şu sözleriyle değerlendirmemizi bitirebiliriz: “Çağdaş Ferhat’tır Orhan Kemal. Bilirdi kayalar nice sert, en dipten en tepeye, yiğit insan, yalın kuvvet... Ünü büyüyecek dilden dile, kimse önleyemeyecek. Bin yıl sonra bakacaksınız o var köylerde, kentlerde, okullarda, çocukların ezberinde. Derin vurdu kazmayı, Orhan Kemal ölmeyecek.”

KAYNAKÇA:

- Naci, Fethi. *Türkiye’de Roman ve Toplumsal Değişme, Gerçek Yayınevi, 1981, s. 346*
- Günyol, Vedat. *Çalakalem, Çan Yayınları, 1977, s. 71.*
- Kemal, Orhan. *Bereketli Topraklar Üzerinde. İstanbul: Can Yayınları, 1996.*
- Kemal, Orhan. *Cemile. İstanbul: Epsilon, 2004.*
- Kemal, Orhan. *Ekmek Kavgası. İstanbul: Tekin Yayınevi, 1984.*
- “Sanat Anlayışım/Orhan Kemal.” *Halk Sahnesi. Halk Sahnesi Oyuncuları, n.d. Web. 7 Jan. 2014. <http://www.halksahnesi.org/yazilar/orhan_kemal_sanat_anlayisim/orhan_kemal_sanat_anlayisim.htm>*
- Saint Benoit. *Saint Benoit School, Doğumunun 100. Yılında Orhan Kemal. Web. 5 Jan. 2014. <http://www.sb.k12.tr/ozel-saint-benoit-fransiz-lisesi/kultur-ve-sanat/230-yil/article/dogumunun-100-yilinda-romandan-sinemaya-orhan-kemal>*

Macera Şiiri

“Macera” şiiri Orhan Veli’nin 15 Mart 1950’de yazdığı Garip Akımı’na bağlı bir şiirdir. Macera şiirinde bir şairin hayatından söz edilmektedir. Bu şair Orhan Veli’nin kendisi olabilir çünkü şairler yaşadıklarıyla ilgili şiirler yazmaktan çekinmezler. Orhan Veli’nin bazı şiirlerinde kendi hayatını yansıttığı bilinir. Orhan Veli denize olan sevgisini bu şiirde de yansıtmıştır.

Şiirde konuşan kişi her şeyi yaşayarak öğrenen, küçüklükten beri hayatın akışında sürüklenen ve hayatı boyunca birçok mücadele vererek tecrübe edinen bir karakterdir. Çocukluk yıllarında hayatın iyi taraflarını keşfeden şair, yetişkinlik yıllarına gelince hayatın aslında bu kadar muhteşem olmadığını anlıyor. Konuşan kişi çocukluk yıllarında gördüğü denizi, gökyüzünü kısacası güzellikleri, yetişkin olup geçim sıkıntısı başlayınca göremiyor. Şiirde şaire acı çektiren ve çocukluğunda gördüğü güzellikleri sona erdiren sorun, geçim sıkıntısıdır.

Şiirde konuşan kişi, her şeyi yaşayarak keşfettiğini anlatıyor. Bu yorumu desteklemek için ilk iki bölüme bakılabilir:

*Küçüktüm, küçüktüm,
Oltayı attım denize;
Bir üşüşüverdi balıklar,
Denizi gördüm.
Bir uçurtma yaptım, telli duvaklı;
Kuyruğu ebemkuşağı renginde;
Bir salıverdim gökyüzüne;
Gökyüzünü gördüm. (...)*

Orhan Veli Kanık (Kanık,139)

Genelde çocukların sorunları olmaz. Onlar hayattan zevk almayı ve hayatın onlara verdiği güzellikleri keşfetmeyi isterler. Bu şiirde konuşan kişinin çocukluğu bu şekilde geçmiştir. Şiirde konuşan kişi, çocukluğunda hayatın hep iyi ve güzel yanlarını görmüştür. Çocukluk yılları onda güzel ve özlem duyulan hatıralar bırakmış. “Denizi gördüm.” (Kanık,139) dizesi konuşan kişinin deniz gibi bir güzelliği keşfettiğini anlatıyor. Bu, Orhan Veli’nin hayatına da bağlanabilir. Orhan Veli’nin denize karşı bir hayranlığı olduğu şiirlerinde genellikle denizden söz etmesinden anlaşılmaktadır. Şair bu dizelerde çocukluk yıllarının hep eğlenceli aktiviteler yapılabildiği bir zaman olduğunu anlatıyor. Mesela balık tutmak, uçurtma uçurmak.

Şiirde konuşan kişinin çocukluğu bittikten sonra sıra yetişkinliğe geliyor. Şiirin 3. bölümünde konuşan kişinin yetişkinlik yıllarından bahsediliyor.

*(...) Büyüdüm, işsiz kaldım, aç kaldım;
Para kazanmak gerekti;
Girdim insanların içine,
İnsanları gördüm. (...)*

Orhan Veli Kanık (Kanık,139)

Yetişkinler, çocuklara kadar eğlenmeye vakit ayıramaz. Onların para kazanmak ve işe gitmek gibi sorumlulukları vardır. Hayat bazıları için çok zordur aynı şiirde konuşan kişinin hayatı gibi. Şiirde konuşan kişinin de bir sürü sorunu var ve geçim sıkıntısı da hayatını zorlaştırıyor. Bir dönem işsiz kalmış ve para kazaması gerektiğini aç kalınca anlamış. Bu sorunlar şiirde konuşan kişinin çocukluğundan sonra acı çekmesine ve yaşamının hiç de kolay olmadığını anlamasına neden oluyor. Aslında bu sorunlar şiirde konuşan öznenin, hayatın gerçeklerini keşfetmesini de sağlıyor. Şiirde, çocukluktan yetişkinliğe geçmenin beraberinde bir sürü sorunları getirdiğine değinilmiş. Şiirde konuşan özne, çocukluğuna ve çocukluğundaki rahat ve huzurlu günlere özlem duyuyor. Eskiden yaptığı eğlenceli aktiviteler yerini sıkıcı ve zorlu iş günlerine bırakıyor. “Girdim insanların içine” dizesinde şiirde konuşan kişinin iş hayatına atıldığı ve bir sürü yeni insanla tanıştığı anlatılıyor. İnsanların gerçek yüzünü tanımaya başlıyor. İnsanların ne kadar kötü veya ne kadar iyi olabileceğini anlıyor. Çocukken insanlara daha farklı bir bakış açısıyla baktığı için olsa gerek, insanların içine girip onları görmesi ancak yetişkinliğinde mümkün oluyor. Büyüyünce şiirde konuşan kişi insanları tanıyor.

Şiirin 4. bölümünde şiirde konuşan kişinin sorunlarının hiç sona ermediği ve hep hayatının bir parçası olduğu anlatılıyor.

*(...) Ne yârdan geçerim, ne serden;
Ne denizlerden, ne gökyüzünden ama...
Bırakmıyor son gördüğüm,
Bırakmıyor geçim derdi.
Oymuş, diyorum, zavallı şairin
Görüp göreceği.*

Orhan Veli (Kanık,139)

“Neyârdan geçerim, ne serden” deyimini, istediği şey fedakârlığı gerektirdiği halde, fedakârlık yapmayan ve istediğinden vazgeçmek istemeyen kimseler için kullanılır. Şiirde konuşan kişi denizi de gökyüzünü de görmek yani hayatını doyasıya yaşamak istiyor. Çocukluğunda yaşadıklarını yeniden yaşamak istiyor ama son zamanlarda yüzleştiği geçim sıkıntıları şiirde konuşan öznenin çocukluk zamanlarındaki gibi hayatı tüm güzelliğiyle yaşamasını engelliyor. Şairin isteğinin gerçekleşmesi için işlerinden fedakârlık edip geçim sıkıntısını unutmaması gerekiyor ama bu mümkün değil.

Şiirin son iki dizesinden şiirde konuşan kişinin bir şair olduğu anlaşılıyor. Şair kendine zavallı diyerek sefil bir durumda olduğunu belirtiyor. Şairin hayatı boyunca görüp yaşadığı şeyler bunlardan ibaret. Son dizelerde şair, hayatında yaşadığı mutlu ve huzurlu anların azlığından sitem ediyor.

Sonuç olarak şiirde sıradan bir insanın hayatı ele alınmış. İnsanın büyüdükçe sorunlarının arttığı ve hayattaki güzelliklerin azaldığı gerçeği ortaya konmuş.

KAYNAKÇA

Kanık, Orhan Veli. *Bütün Şiirleri*. 31. Baskı. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2012. s.139
www.romanianstudies.org (Kapak Resmi)

Requiem An Incomplete Piece

There were and there are many musicians around the world who have written pieces for funerals. These composers mostly used the name “requiem” for their pieces. But there is one piece which is unforgettable, that appeals to people who are interested in different kinds of music. This piece is so charming that the world’s most famous musicians—for example Chopin—wanted this piece to be performed during his funeral. This piece is the first thing that springs to mind when we talk about this musical genre. This is Mozart’s most famous work and his masterpiece: Requiem in D minor. However, in order to understand this piece well, we have to know three essential things ...

1. Lyrics

Lyrics are often essential parts of musical pieces. Lyrics have the power to help us identify the genre of the piece, and in order to fulfill their duty, lyrics have to fit the music itself. In this piece we see that Mozart goes mad due to his approaching death. He uses words about death and the afterlife. The lyrics have two themes: death and after death. In the Introitus he focuses on the people who are already dead. The Kyrie shows us Mozart’s supplications for mercy. With the Dies irae, the before-death part begins; the Day of Judgment is mentioned. The other parts are about the idea of Judgment Day. And, at last, in the Lacrimosa, we see the funeral day, “the day of tears.” After Lacrimosa, the curtains close for Mozart.

2. Musical Ingeniousness

This piece of Mozart’s is based in D minor, whose main notes are D, F, and A, and continues with the cycle which contains D minor’s tonic, subdominant, dominant and relative major. A piece’s first and last scales are the keys for finding which chord is used to write that piece. In the piece we witness the inversions of D minor in those scales. Also in the piece tutti parts are often used. Those tutti passages increase the depth of emotion this piece gives. We see these mostly in Introitus, Kyrie, Dies irae, Rex tremendae, and Confutatis.

Musical pieces are like literary paragraphs. They have introduction, support, and conclusion paragraphs. Unfortunately, Mozart had to leave this piece incomplete while he was writing one of the support paragraphs. As we know, each paragraph also has introduction, support, and conclusion sentences. However, sometimes Mozart uses introductions which seem like supports

or doesn’t use introductions at all. We witness this situation in Dies irae and Rex tremendae.

Requiem in D minor has a magic that allows it to appeal to people with different emotions. When I first listened to this piece—during the movie Amadeus—I sensed the true pain and despair which caused Mozart’s death. Also I witnessed the true evil who is tricky and ruthless. On the other hand we can learn Mozart’s emotions while he was writing this piece. Generally in the piece, Mozart’s supplications for mercy are mentioned. So we can say that Mozart knows that he will die and begs God to forgive him for his sins.

3. The Piece’s Story, or Legends about It

Legends always increase people’s interest about something regardless of whether it is true or not. Our piece also has a story, one which has never been proven.

It was 5 December 1791. The day that the world’s best musician died. The day that Mozart passed away and left an incomplete piece. This was the piece that charms everyone who is interested in music, the piece that appeals to every ethnic groups, and the piece that reflects all Mozart’s musical experiences. This piece is so charming and unique that many musicians, including Chopin, have wanted the requiem to be sung at their funerals. Even though the requiem has these properties, its story is the main thing that makes it extraordinary.

It was the last scene of Mozart’s magnificent Don Giovanni. While everyone was sitting and watching him play quietly, there was a man who was impressed more than everyone. He was Antonio Salieri, who was jealous of Mozart’s impressive talent. He believed that whenever Mozart composed new pieces, his own defeat was becoming more unbearable. And suddenly, during the display, he found the way to turn his defeat into victory. This way was so terrible and hair-raising that you begin to hate Salieri’s guts. He aimed to make Mozart write a requiem. After the composition was finished, he planned to poison him and to introduce the requiem as if he had written it for Mozart.

He finds the costume that Mozart’s dead father Leopold wore during a festival and goes to Mozart’s dwelling. He knocks on the door and Mozart opens it. Mozart is shocked and frightened as soon as he sees his father’s costume. He thinks that this is his father’s ghost. After a little while Salieri asks Mozart to write a requiem for a person who deserves a requiem mass. Salieri, Mozart doesn’t know he is Salieri, gives Mozart some money. Mozart accepts the offer. At this moment, sleepless nights begin for Mozart. He works all day and never sleeps. During his last weeks his health condition gets worse. He is so tired that he is barely standing. Also he is spending money extravagantly. His wife can’t stand him anymore and leaves Mozart and goes to the spa. With this bad events, his last night comes. During the performance of Magic Flute, he feels tired again, but this time his body cannot withstand the tiredness and he faints. In a while he dies.

It was 5 December 1791. The day that the world’s best musician died. The day that Mozart passed away and left an incomplete piece ...

Orhan Kemal'in Eserlerinde Umut

“Çağdaş Ferhat'tı Orhan Kemal/Bilirdi kayalar nice sert/Yara yara geldi dişiyle tırnağıyla/En dipten en tepeye/Yiğit insan, yalın kuvvet/Ünü büyüyecek dilden dile/Kimse önleyemeyecek/Bin yıl sonra bakacaksınız/O var köylerde, kentlerde/Okullarda çocukların ezberinde/Derin vurdu kazmayı/Orhan Kemal ölmeyecek.”

Talip Apaydın

Doğumunun yüzüncü yılında hala etkisini sürdüren, Türk Edebiyatının en önemli sanatçılarından Orhan Kemal'in Eserlerinde Umut konulu makale yarışmasına katılma amacım hem Orhan Kemal hakkındaki kapsamlı bilgi edinebilmek hem de her eserde olay örgüsünde küçük veya büyük bir payı olan, bu yüzden oldukça ilgimi çeken umut temasının işlenişini edebiyatımızın en önemli isimlerinden birinin kaleminden gözlemleyebilmektir. Orhan Kemal ile yakın zamanlarda yaşamış olan Talip Apaydın'ın “Çağdaş Ferhat'tı Orhan Kemal/Bilirdi kayalar nice sert/Yara yara geldi dişiyle tırnağıyla/En dipten en tepeye/Yiğit insan, yalın kuvvet/Ünü büyüyecek dilden dile/Kimse önleyemeyecek/Bin yıl sonra bakacaksınız/O var köylerde, kentlerde/Okullarda çocukların ezberinde/Derin vurdu kazmayı/Orhan Kemal ölmeyecek” sözleriyle bu önemli ismin ölümsüz olacağını öngörmüş olması, Orhan Kemal'in kaleminin etkisinin ne kadar geniş bir zaman diliminde hissedildiğini görmemi sağlayarak sanatçıya ve konuya olan ilgimi arttırdı. Talip Apaydın'ın düşüncelerinden oluşan bu alıntıda “köylerde, kentlerde” sözleriyle vurgulandığı ve Orhan Kemal'in eserlerinden görülebildiği üzere Orhan Kemal'in yalnızca bir grup veya bir sınıfa değil, tüm halka, her tür insana hitap ettiğini görmek bana, romanlarını incelediğimde bir hedef kitlenin anlaması amacıyla yazılmamış bu eserlerden sanatçının düşünce yapısı hakkında bilgi sahibi olabileceğimi düşündürdü. Bu düşünceyle oluşturduğum tezimde Orhan Kemal'in sanat ve yaşama bakış açısı ve düşünce yapısı üzerinde durdum ve Orhan Kemal'in Eserlerinde Umut konulu makalemden sanatçının eserlerinde umuda verilen önemin fazla olmasında “Neden?” sorusu üzerinde durdum. Sanatçının Bereketli Topraklar

Üzerinde, 72. Koğuş ve Cemile isimli eserlerini inceleyerek umut temasının işlenişini üzerine yaptığım gözlemler sonucunda Orhan Kemal'in eserlerinde umut temasının, sanatçının hayat görüşü ve sanat anlayışından kaynaklı olarak, hâkim olduğunu gördüm.

“Gerçekçiliği, içinde yaşadığım toplumun insanlarına ayna tutmuşçasına yansıtmak sanmıyorum. Bozuk bir düzenin her yönden bozduğu, insancıl davranışlardan alıkoyduğu, insanoğlunu düşmemesi gereken alçaklıklara yuvarlayan bir düzensizliğin çürük meyveleri sayarken, gene de onlarda eriyip mahvolmamış, kurtulmak için çaba gösteren yanların var olduğuna inanıyorum.” sözleriyle kendi sanatına bakışını açıklayan Orhan Kemal, aydınlık gerçekçi olarak bilinmektedir (Hızlan). Yalnızca toplumun her kesitini, her yönüyle gözler önüne sermekle kalmamış, olmuş olanla yetinmeyerek olması istenene ve istenme şekline yönelmiş olan sanatçı, bunun sonucunda gerçekçiliğe aydınlığı, iyimserliği getirmiştir. Bu sözlerinde bahsedilen çabadan, eserlerinde ana veya yan öğe olarak işlenen umut kavramında da bolca yararlanılmıştır. Halk ve insan üzerine bir konuşmasında “Ben halkımı, köylümü, bütün köylüleri, bütün fakir fukarayı seven bir yazarım. Belirli bir takım şartlar yüzünden geri, bilgisiz, görgüsüz, pis kalmış insanların, imkâna kavuştukları zaman değişip gelişeceklerine, ileriliği benimseyeceklerine, uygarlaşacaklarına inanıyorum.” diyen sanatçının bu sözlerinden her tür insana ve kesime karşı bir umut beslediği görülmektedir (Köklügiller). Sanatçı, hem hayat görüşünü hem de sanat anlayışını açıklayan bu kesitte gözlemlenen, imkansızlıklar içinde yaşayan alt kesim için duyduğu umudu, Bereketli Topraklar Üzerinde adlı romanında ana karakterler olan İlahsızın Yusuf, Köse Hasan ve Pehlivan Ali'ye yüklemiştir. Bu üç karakter Orhan Kemal'in sözlerinde geçen “geri, bilgisiz” insan portresinin temsilcileri olmakla birlikte, yine Orhan Kemal'in sözlerinde geçen değişip gelişme için gerekli olan imkanı bulma amacıyla yola koyulmuşlardır. Romanda yaratılan dünya, Orhan Kemal'in “halkımı, köylümü, bütün köylüleri” sözlerinde kucakladığı toplum kesitinin ve onların gelişmeleri yönündeki umudunun edebiyatına olan yansımasıdır. Orhan Kemal'in yarattığı karakterlere ve karakterleri üzerinden topluma karşı beslediği umut, sanatçının insan sevgisinin yaşamında ve sanatındaki göstergesidir. “Toplumda gadra uğramış insanların -sosyal bakımdan- iyimserliğe ihtiyaçları var.” sözleriyle Orhan Kemal, sanatındaki iyimserliğin amacının toplumun ihtiyaç duyduğu mutluluğa ulaşmak için bir motivasyon sağlamak olduğunu belirtmiştir (Köklügiller). Bu motivasyonun sağlanmasında Orhan Kemal, yine umut temasına başvurmuştur. Bereketli Topraklar Üzerinde adlı romanında “toplumda gadra uğramış insanlar” (haksızlığa uğramış insanlar) rolündeki ana karakterlerin fabrikaya gitmek üzere, kendilerinden emin bir şekilde yola çıkmış olmalarına rağmen bekçiyle çatışmaları, yine de yılmamaları kitapta ısrarla umut kelimesiyle vurgulanmıştır. Bu durum, Orhan Kemal'in yaratmak istediği motivasyonda umudun kullanımının bir örneğidir.

Orhan Kemal umuttan halkın tüneline sonuna bir ışık tutmak amaçlı bir araç olarak yararlanmanın yanı sıra, bir gerçekçi olarak insan kavramını her yönüyle ele alırken, insanın duygu dünyasına değinmekte de kullanmıştır. Sanatçı, en yoğun duygulardan biri olan aşkı işlerken, aşkın umut kavramından aşkın temelini oluşturması yönüyle yararlanmıştır. 72. Koğuş

adlı eserinde aşk, cezaevinde, tutsak bir hayat yaşamakta olan Kaptan'ın Fatma'ya karşı hisleri üzerinden işlenilmiştir. Bu aşk Kaptan'ı yiyip bitirirken tek dayanağı özgür olduğunda Fatma'sı ile kuracağı mutlu yuvanın hayalidir. Orhan Kemal aşkı işlerken umudu, yarattığı karakterine destekleyici olarak, bir avuntu niteliğinde; topluma ise karakterin geleceğiyle ilgili fikir verici nitelikte kullanmıştır. Sanatçı, aşk ile harmanlayarak işlediği umut temasını Cemile adlı romanında da Deveci Çopur Halil, Cemile ve Katip Necati arasındaki aşk üçgeniyle sergilemiştir. Deveci Çopur Halil'in Cemile ile olmak umuduyla maddi durumunu kullanması, Cemile'nin ise tek isteğinin Kâtip Necati olup, beraber olabilmek umuduyla yaşıyor olması Orhan Kemal'in umudu aşk temasında da olay akışında ve karakter oluşumunda bir araç olarak kullanımının bir örneğidir.

“Ben, sadece tanık olmayı yeterli bulmuyorum. İnsanı anlayacak, savaşını anlayacak, buna katılacak sanatçı, kolaylıkla aldatılan kişilerin aldanmalarına karşı duracaktır.” Sözüyle Orhan Kemal, insan yaşamını, yolculuğunu insanın “savaşı” olarak tanımlamıştır (Bezirci 47). Savaşın başlangıç noktasında ve sürdürülmesinde temel faktör her zaman umut olmuştur. Orhan Kemal, tanık olmayı yeterli bulmadığını söylemesi ve bu savaşı okuyucuyla yaşaması gerektiği düşüncesiyle okuyucunun umudunu kendi yaşamında eserleri ve yarattığı karakterler yoluyla aktardığını göstermiştir.

Aydınlık gerçekçi bir sanatçı olan Orhan Kemal, toplumun her yönüne ayna tutuyor olsa da karakterlerinde yalnızca gerçekçi yönünü değil, iyimser yönünü de konuşturarak eserlerde “Aydınlık, ileri; kötülüklerle, deliliklerle, alçaklıklarla, bayağılıklarla mücadele edecek aydın tipler” gerekliliğini vurgulamıştır (Bezirci 56). Bu savaşçı tip, Bereketli Topraklar Üzerinde romanında İlahsızın Yusuf, Cemile romanında Cemile ve 72. Koğuştan romanında Kaptan karakterleriyle yansıtılmış, romanda yaratılan umut temasını sağlayan mücadeleyi bu karakterler vermiştir.

Orhan Kemal'i özgünyapan bakış açısını gösterdiği “Ben halkın kendisi, bir parçasıyım. Onun için yakından görüyor, biliyorum ki en kötü insanın bile iyi bir yanı var.” sözleriyle aydınlık gerçekçi kimliğini ve hayata ve sanatına bakış açısını açıklayan sanatçının umut temasını işlerken kullandığı yaşam mücadelesi, zorlu yaşam şartları ve aşk ve aşğın beslediği umut öğelerinin doğal ve başarılı olmalarının kendini okuyucu kitlesiyle özdeşleştirmesi ve gözlemlerini olduğu gibi, bu gözlemlerden yaptığı çıkarımlar olan halkın beklenti ve umutlarını da katarak romanlarında yeni bir dünya kurmasından kaynaklandığı görülmektedir (Köklügiller). Orhan Kemal, toplumdan ilham alan, toplumu hedef alan ve toplum için yazan, Türk Edebiyatı'nın ölümsüz kalemlerindendir.

www.orhankemal.org

Eserlerinde, toplumun en küçük yapıtaşı olan insanın daimi ihtiyacı olan umuda verdiği büyük önem ile sanatçı, okurlarına kendi bakış açısından insan ve toplumu anlatmış; olmuş olanın dışına çıkarak, toplumun beklediği, istediği yani umulan istenen senaryoya, bu senaryonun umulmasına da yer vermiş ve bu yolla özgünlüğünü kazanmıştır. Eserlerinde umudun payı romanların sonunda umulan sona ulaşılmasından öte, karakter ve olay yaratılışındaki etkisidir. Orhan Kemal'in hayatında ve sanatında hakim olan iyimserlik düşüncesiyle köklenen umut teması, sanatçının aydınlık gerçekçi oluşunun bir yansıması olmakla birlikte, eserlerinin yapıtaşlarını oluşturan öğelerin en önemlilerindendir. Orhan Kemal için umut hem bir araç hem de bir amaç olmuş, toplum için yaratmak istediği sanatındaki en büyük yardımcısı olduğu gibi, düşünce dünyasının anlaşılmasında kullandığı bir numaralı ifade şekli, konusu görevini üstlenmiştir. Orhan Kemal'in eserlerinde umut, bir yaşayış ve düşünüşün dışavurumudur.

KAYNAKÇA

- Bezirci, Asım. Orhan Kemal. İstanbul: Tekin Yayınevi, 1984. Yazılı.
Hızlan, Doğan. “Aydınlık Gerçekçilik'in büyük ustasını anıyoruz.”
Hürriyet 30 Mayıs 2007. Web
Kemal, Orhan. 72. Koğuştan. İstanbul: Everest Yayınları, 2007. Yazılı.
Kemal, Orhan. Cemile. İstanbul: Everest Yayınları, 2008. Yazılı.
Kemal, Orhan. Bereketli Topraklar Üzerinde. İstanbul: Everest Yayınları, 2008. Yazılı.
Köklügiller, Ahmet. “Nasıl Yazıyorlar.” Varlık
15 Mart 1968. Halk Sahnesi. Web

A Walk Around Eminönü Istanbul

Let's start walking around Eminönü in Istanbul

Two children drinking from a historical Ottoman fountain

They are fast friends

Historical Galata Tower view from Eminönü, 2014

The tourists

Cosmopolitan people
in Eminönü

Tourists in the
Spice Bazaar

The man selling bubble
blowers in front of
the Spice Bazaar

Historical
Ottoman lokma,
a Turkish sweet

People in front of
the New Mosque

Porters burdened
with handmade
woven carpets

photoessay

People in the mosque courtyard

Pure smile of a child

Abaya-dressed tourist

A man selling Turkish flags

A crestfallen old man

A child playing with pigeons

Children with pigeons

The child eating corn

A woman who sells birdseed

Two hungry children eating their corn

An embarrassed covered woman

An Angry Bird who is tired of children

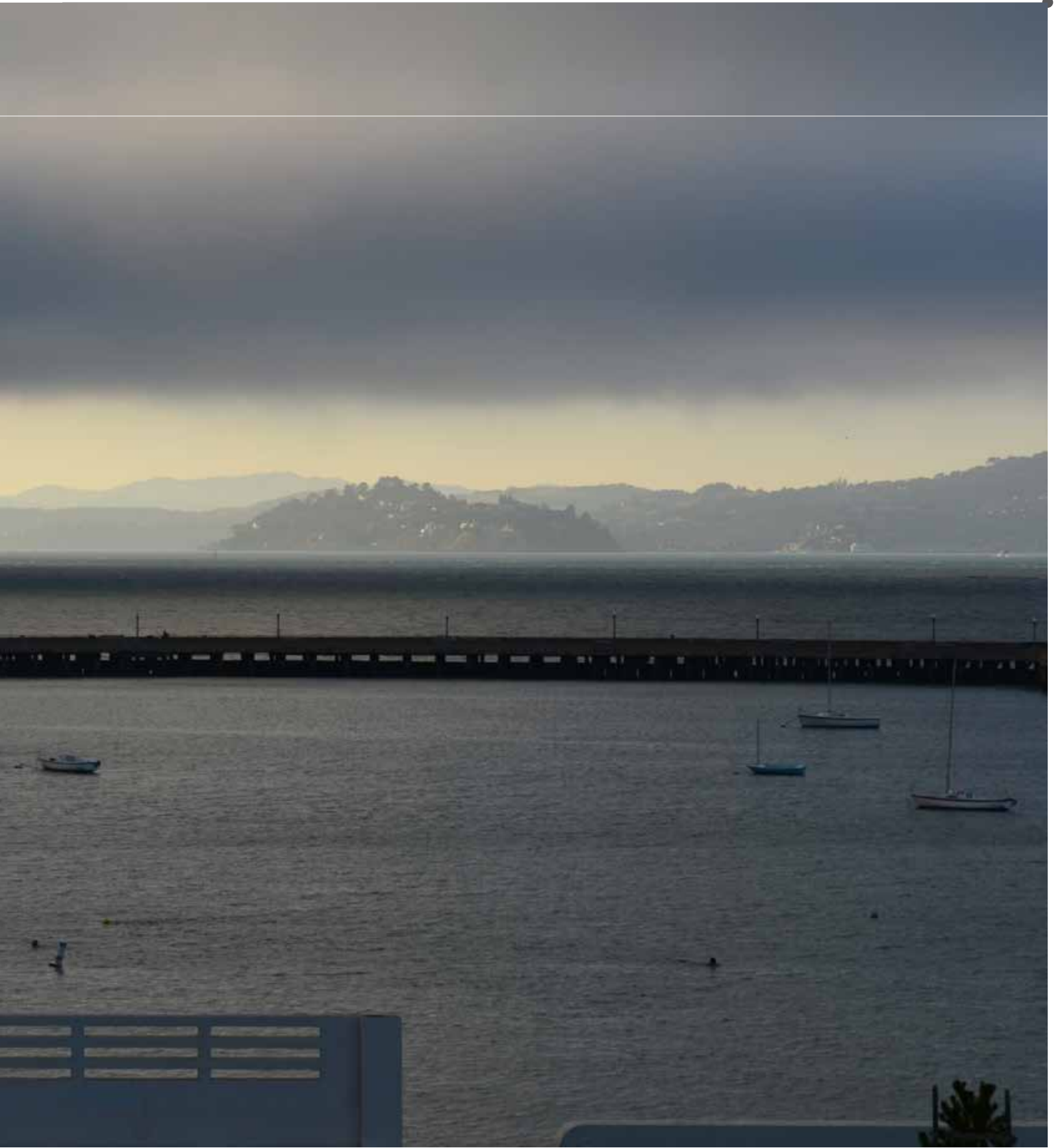

gürpoetry

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

The Rush

Rushing is all we do,
Speed-walking down hallways,
Going fast back and forth between our houses and places we must be,
Not even recognising the faces that pass by,

How can we recognise them,
When we don't look up?
When we don't see?

Even the rabbit with the pocket watch is better than us,
At least he rushes for a reason,
And accidentally drags Alice along with him,
We rush mindlessly like zombies,
Only going to places we've been told,
Not seeing flowers that bloom every season,

There are so many beautiful things in this world,
Wonders that make your mind race,
Or little details which make you smile,
They appear in our lives as we go,
And make it worth every mile,

Life is meant to go down slow,
It's very short and fragile,
Too precious to be wasted,
And be drunk in one sip,

So instead of rushing something that we have a little left,
We should stop and look around,
See the beauty,
Feel the sun,
Be wanderlust,
And enjoy every moment.

A World

Imagine a world with tears
A world, which has nothing in it
Which cries every day when the sun goes down
Which I hate the most

Imagine a world with tears
A world, which has bodies in it
Which cries every day when the sun goes up
Which I get used to the most

Imagine a world with tears
A world, which has people in it
Which cries because of happiness
Which I wish the most

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

A Thousand Words

We all are stained by the footprints
of people who walk in and out of our lives,
Scarred by the words said to us,
Haunted by unpleasant memories
We all are full of deep emotions that we keep
Locked up
behind a dusty door, in a dark room that we rarely visit.
But people can be so judgmental and full of prejudice:
A boy sheds hopeless tears
In a crowded corridor, full of noisy teens
He's immediately belittled and called names
And out of all the people walking by,
Very few bother to take a second glance
at his wet cheeks
And no one really knows, or wants to know, what's wrong
Because it's so easy to humiliate a broken soul
And step on the already broken pieces
And then walk away from his sobs.
And even though they don't, I do know
that being hurt doesn't make him weak,
his tears don't mean he's whiny
And they definitely don't make him any less of a boy
and any more like a girl.
But he's still called a "sissy" every day, ruthlessly.
I guess it's tough for some people
to accept that they don't know everything about everyone
and that they only know what they are allowed to see.
Everyone's already aware of their flaws
And no one needs them to be highlighted
every single day, all over again.
If pointing out flaws is so easy,
Then why is it so hard to appreciate the good qualities?
Chipped teeth, awkward conversation skills,

Asymmetrical faces, a weird sense of humor
So many things are referred to as “flaws”
But flaws are interesting
And honestly, having flaws is so much better than being “perfect”
Because “perfect” is actually a plain white wall
And flaws are splashes of color that make it beautiful.
But judgmental minds and blinded eyes,
Along with commonly known stereotypes
Make us deaf to any unique voice, and blind to any different image.
We see black and white instead of a million shades of every color
We hear a monotone voice instead of screams, whispers and laughs.
And ask anyone, they’ll tell you judging is wrong
and that bullying is horrible.
Yet so many people are bullied and judged so horribly
That they decide it’s better for them to be lifeless
And they let go.
A punishment of innocence, I’d say.
Weird, how you can judge so easily and hurt so much with words
because words can pierce like a cannonball and slash like a sword
And while there are shields and armors in war
We are vulnerable against words
And they are the strongest artillery I know.
But think of a word as a knife in your hands
Would you swing it around, spilling blood?
Why is it a bigger deal when we get scarred physically
But words are barely considered important,
When they have the power to kill, too?

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

Free

It happened when I was only 7
I was chasing after a bird
A little one it was
Not pretty not so silly
It was flying
What I wanted was to be a part
To be a part of its journey
But I could not fly
And it didn't care
I stayed there looking up
But it didn't even look down to wave

When I was 9
I saw a bird
It was flying and I could not
It was mean
And it was hard
To be born as a human
While inside I was a hawk

When I was 10
I was riding my bike
A bird flew over me
I was fast
But not fast as it
It flew away and let me take the hint
I was no bird
I was no good
I could not fly

It was easy like that
To break a human's heart
I could decide
But it could fly
I could read and write
But it could be more free
Than I could ever be ...

You Can Do This

Every day I sit at my desk
To study for the same things
over and over ...
Seems like an endless work
I feel like the walls close up on me
Stress, boredom, fatigue ...

Then I close my eyes
take a deep breath
I imagine Çeşme, Bodrum, Antalya ...
The great Mediterranean Sea
Sun is in the sky
a weak cooling breeze
No worries, no stress, no responsibilities ...
a perfect heaven
Lying down against the sea
a refreshing drink in your hand
friends around you
Nothing can destroy this ...

I suddenly open my eyes
and there still it is
A load of work staring at me
I want to scream
but I keep my cool
Hang in there buddy ...
I say to myself
You can do this,
You can earn that heaven,
You can survive through this hell!

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

You don't remember those nights, huh?
Nights that I felt dizzy even without a single drop of wine
That drink that
Holy for some people
Drink that I've never needed.

A poem: No words,
Just scenes
Flicking in my head randomly
Finding their lives
With the ink

A choice: Absolutely wrong.
A season: Winter.
A question: Why?

A dream: Moving miles away
Big bed, great distance, lots of money
Two kids

An apology: Just like as Bukowski said:
Find what you love and
Let it kill you
Sorry, Henry.
Sorry, dirty old man.

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

All Three

I am ten. And I
Ask them what happens when we die
I, get three answers

“We come back as someone else,”
“We go to heaven or hell.” And finally
“We become spirits”

Now, I decide that
I want to believe in all three

I want to think that when
Someone dies, he comes back to this world, to me

I want to say that he will be
Even happier in Heaven

I want to believe that he is comfy, watching me struggle in
The web of life, visiting me in his own ways

I know it sounds silly but
That's the only way I can
Ease the pain, the misery of his journey to the clouds

The only way
I can move on

The only way
I can feel some peace while remembering him

It is December

The happiest month of the year
Everyone laughing, buying presents,
Celebrating the New Year

But not me.
Because I hear his bus' wheels
I feel him leaving me and touch his soft fur for the last time
I see him, starting his journey

And December ...
December becomes the most bitter month

All my hopes, my cheer, my joy
Fade away as someone blows out the candles and the lights
In his eyes
As he closes them for the last time

That, is when I want to believe in all three
Because I can't move on
I can't get over it

Everyone laughs at me for being devastated
After an animal's death
But I know,

They didn't feel a kitten, biting their finger
With its tiny mouth and tooth

They were never woken up by a kitten
Walking on their face and squeaking

They never fed a cat with tuna fish
And heard his joy

And they never waited for a cat to come after them
Or expected him to be sleeping on the sofa

Just to see emptiness laughing
and their tears running down, when they look up

So when he passes away
I feel so many things at once;
I can't respond

First, I can't process that all I will see
And hear will be emptiness when I look up

Then, I start crying
It is finally hitting me: he is on the other side
Of the show
He is the audience, and he isn't following me

Then, when someone says his name,
There is only silence

And now, when someone says his name, I respond;
"He made a really cute sound while breathing, right?" Or
"I remember him catching birds and
bringing them inside to play" or
"His voice was really high-pitched and cute" or

"Remember when he fell from the balcony?"
And everyone joins me with his other adventures

As I remember his memories with them,
I realize;

Nobody can truly overcome death
The pain is always with us
But we can move on
Always remembering their joy, happiness and excitement

I guess that's how I am moving on
Living with the pain
But also with memories, cheerful and peaceful memories
And, with all three

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

The Solar System

It happened when I was only 7
I was chasing after a bird
A little one it was
Not pretty not so silly
It was flying
What I wanted was to be a part
To be a part of its journey
But I could not fly
And it didn't

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

İrem Su BULUT

An Autumn Night

Silence in the crowd, nobody says a word
Dim light and fallen leaves
Branches looking at me
A kid passes by, running ...
A man goes after him
To get him? I don't know ...

Heads down, nobody dares to make eye contact
Dim light and fallen leaves
Tears are ready, waiting to fall
Once more, for all
Waiting for the bad news
To be able to cry? I don't know ...

Tea cups on the coffee tables, nobody takes a sip
Dim light and fallen leaves
An autumn night with no hope left
Footsteps being heard, breaths are held
The time has come
To be devastated? I don't know ...

Much

Things beyond my control hurt me the most.
For instance, in this pitiful life,
Not spending enough time with my loved ones, at my favorite
places,
When I know time is a river, running fast
A vast hand that'll drift us apart one day.
The pain is inevitable.

And then, I want people to see me,
Like the hopeless girl I am,
For who I was, who I am
For who I want to be.
What if they don't even realize me?
So many thoughts conquer my mind, a hollow pit of dread.
Right in the moment, as I write this,
There is a woman laughing, just behind me.
Loud laughs from her carefree mouth drill my head,
She gets louder and louder, until
I expect my head to blow up.
I can't stand hearing her laugh,
So oblivious, so unconcerned.
Yet, strangely,
I want to hear her laugh, need to hear her laugh
To keep me going, to give me courage.
I look up now, dazzled.
See the humorous sun shines above, prickling my skin.
I close my eyes, surrendering, just to hear her severe laugh.
So oblivious, so unconcerned.

I want to lie in bed all day,
Sleep,
sleep,
sleep ... All day long.
Until the day's tired clouds close on me.
I want to be lazy, and this desire of mine
Is a flashing light right in my eye.
Yet at the same time, I want to change the world.
Speak 7 different languages, skydive,
try every single ice cream flavor

In the world.

(I can't stand being useless, like a poem without words.
People who live it to the fullest are the ones bursting
with talent.)

And not that I can do all these things, anyway.
I don't have time, for time passes so relentlessly,
Making me mad as it does so.

Here I am, talking big, saying things I want to do some-
day.

Have it ever crossed my mind
That I lack the motivation?
The husky push to get me going,
The sour smell to wake me up from this weary dream.
I may have the power to deal with everything,
Nearly and only everything –yet with this apathy,
I'm a dead end, a pen without ink,
And a kid trying to chew without teeth.

I'm a sixteen year old,
with a mind of an old woman.
Worrying much, questioning much, thinking much.
This once, let me rest in this sea of agony, with my old
body
Sinking deep, after a soft touch.

Efe Oral, ÜAA Photography Club

Emir ÖZMEN

*Hot weather in winter
Is like swimming in snow
Too bad I can't dive.*

İlken Deniz ÖZEN

*A yellow pile of fur
On the sofa
Breathing in, and out ...*

winner, ÜAA Library Haiku Contest, spring 2014

Emre ÖZTÜRK

You Survived

I always see people on streets;
 nearly twenty million of them
 Each special in their own way, each different
 from different backgrounds, ethnicities, stories, families ...
 soldiers united for war
 Then I realize, we have something in common
 we fight for the same side
 We all live in Istanbul
 the seven headed dragon

Every morning we wake up to a new war
 against this wild city
 Every day we get out to a battlefield
 streets like trenches
 millions walking, bumping into each other
 salesman shouting to attract customers
 mouth-watering scent of meat arise from restaurants
 Like soldiers we march into madness
 charge into enemy
 hoping a bullet won't find us
 But for what?
 The answer is really simple
 SURVIVAL

You have to have what it takes
 to survive in this city
 You have to endure; hold your ground
 stress, anger, frustration, fatigue...
 can get you killed in this arena of blood
 You have to have control
 like a steel rod, you won't break
 You have to be tough, strong, determined
 because this city never stops
 because this war never stops
 It challenges people everyday

loud horns of the cars in traffic
 annoying beggars trying to sell napkins
 following people until they buy one
 or a bus on a Friday evening
 no place to move, no air to breathe
 a strong smell of sweat
 an endless agony that will continue for hours

Everyday people go to their jobs
 from 9 o'clock to 6
 from sunrise to sunset
 They spend all of their energy
 to have one more night
 one more morning
 to have one more meal
 a hot delicious soup maybe ...

But what do they get
 a low salary check
 like an insult, a slap to the face
 They should not be sad at all
 they should be one of the proudest
 Because they lived for another day
 "I survived!" they should say
 There is no easy way
 It is enough just to say
 "I survived!"

After reaching home
 "I survived!"
 Before every meal
 "I survived!"
 Every time waking up
 "I Survived!"
 Every time going to bed
 "I survived!"
 In every move the make
 "I survived!"
 In every breath they take
 "I survived!"
 Every moment they are alive
 "I survived!"
 Because they survived!

Semanur ACAR

İren Azra COŞKUN

*Half palm of summer,
A bottle of sea with calm,
During my last night.*

*Under the TV
It is a black bookshelf
Coloring it*

winner, ÜAA Library Haiku Contest, spring 2014

Emre ÖZTÜRK

İpek GÜNEY

Emirhan NUR

*The early flowers
Of a tree, quickly wilted
After a cold rain.*

winner, ÜAA Library Haiku Contest, spring 2014

*Snowdrop on my desk
Water around the snowdrop
Pencils around the water*

winner, ÜAA Library Haiku Contest, spring 2014

The Girl with Cloudy Eyes

There is this little girl,
with big gray cloudy eyes,
trapped inside a huge glass ball,
trying to stay alive.

She fights against a monster that is inside the glass ball.
The monster is a faceless shadow,
composed of emotions
and is about to explode.

The monster is hatred and love.
The monster is black yet white.
The monster is guilty but innocent.

Every day, girl with the eyes of an owl
has to fight back to the merciless shadow
in order to survive
As if she is a warrior in someone else's war.

Then there's this other girl with stormy eyes,
cold as ice,
incomplete like an undone painting.
Every day she talks, she smiles, she laughs
Very few notice that her smile doesn't go through her eyes.
No one notice the girl trapped behind a smile.
Time passes by, she grows old.
Now she is nothing but cold.

She is not a girl that people look twice.
She is a girl, carrying a shield of control.
She is a girl hiding inside the shadows,

suspicious like a fox,
too scared to trust.

She is scared of the consequences of lowering her shield
and giving someone permission to destroy the monster.
She is a 4 year old afraid of darkness.

A while later she becomes a teenager
that defies the stereotypical characteristics of one.
She is even more scared now,
because she doesn't fit.
She is a colorful bird among with black and white ones.

When she walks through the school hall,
she hears people gossiping about her.
"Weirdo," "creepy," "freak" are the words she catches the
most.
People laugh carelessly,
without realizing that their words hurt.
The horrifying part is that maybe they do realize that she's
hurt,
and they choose to laugh anyway.

At one point she realizes she can't take it anymore.
So why not she thinks,
why don't I change?
Why don't I become one of them?
Step by step, she imitates teens around her.
She desperately tries to fit in and get a place for herself.
A while later, she succeeds;
she loses her colors and now
she is black and white too.

The glass ball shrinks as she changes.
Now that the girl with stormy eyes is gone,
now that the girl with stormy eyes lost her colors,
girl with cloudy eyes fades away.

In the end, the girl with cloudy eyes is gone
and the monster gets out.
Girl with stormy eyes is just one of the black and white birds
in the earth,
without wings to fly.

Broken Heart

You said believe in me so I trusted you
But all you did was leave me feeling blue
The lies you told me hurt me so deep
Now my heart is ripped in two

A smile on my face, I put on a show
At night on my pillow my tears start to flow
When you turned from me to smile at her
I knew our love had faded; it would never grow

Forever and always you whispered to me

How could I know, how could I foresee
The way you would deceive and cheat
How your promises meant nothing, no guarantee

You said you were busy, something to do
But that day at the mall I bumped into you
You held her tight, your lips against hers
It was then that I realised the rumours were true

You played with my feelings; I was just a toy
You said you were a man but you are just a boy
You tried to win me back with endless pleas
You've lost me now; my heart is no longer yours to destroy

Asra POLAT

ÜAA Photography Club

Open the Door

I have to do something
 I said to myself
 As I walk into the soft darkness
 It is not what I've always wanted
 It is not like the big pink teddy bear
 The reassuring smell of pine trees has faded
 My blue rivers are lost

Since I am about to start a fight
 I don't feel like I have so much left to say
 I stop in front of his door
 I don't think there is something that I can fight for
 I fell onto the cold, hard ground

I feel lost because
 My loneliness is a sharp trigger
 And I don't know what to do
 In this rotating disaster

I see two girls passing and their colorful veils
 I look at them, they smile
 Is this the reality?
 Or just another try?
 I feel like they don't own any control in their lives
 But do I?
 Did I control the sky?

Why don't I pass the sin?
 Why I don't act like that's the thing?
 "The life is about getting married!"

The torturing army
 The old ladies
 Bump in my brain

It is just because of people, right?
 Who are always oppressing me with their bloody words
 And not respecting who you really are
 The people who deter me from holding my boyfriend's hand
 From feeling his hot breath
 From kissing him, from touching him whenever I want

They make me feel like a traitor
 I try to stand up, but wind is like a bullet
 I give up as I always do cause
 "I have to be ashamed of myself"
 Because of who I am
 Because of what I had done
 But I don't want to regret anything simple
 Life is simple
 Our first, tender kiss
 Was not that complicated
 Our first, precious kiss
 Was not that big of a deal

When I finally stand straight with my head held high
 I hold onto my freedom
 But something inside me is screaming
 Something is teasing me
 The smell of disappointment is irritating
 The monster of my impenetrable jungle
 As cruel as the dawn
 Preventing me from moving my feet
 Poking me everyday to make me fall
 The torturing army
 Is making fun of me

I look at my own not-moving disaster
 I like to look at him
 I like him hugging me like a soft pink teddy bear
 I like him being free

A little crazy
But most importantly
Always
Always there
Just for me

It is not just about him
I confess as I finally move slowly
Not about his lips
It is not about us being defiant birds
Not about his jokes or tips
Not about his warm hands and chest
It is not about him loving me
Fighting for me without hesitation
Living for me, driving me crazy

I hear the withered laugh of the torturing army
And I realize with a surprise
It is about me
Wanting him so much
It is just about me
The girl who doesn't know where to drop

I tighten my fist
Put a smile on my frozen face
And open the door
Open the door

Kaan YILMAZTÜRK
ÜAA Photography Club

Ömer F. KAHRAMAN

I'm sitting in school's basket-court
 –not different than any sorta court–
 There are two branches of life tree
 ,two shiny iron baskets that sound like the walls of
 Bronx,
 I see, two different ways to go
 one seeming higher, is it, maybe.

Many numbered seats for us in the court
seats that feels rigid when you sit,
seats of common stereotypes
for tens, for hundreds, for millions, for billions
not that many choices
a railway maybe, not a highway in a hot shiny desert
in the way to Las Vegas, Nevada
one seat to sit, one color at rainbow, one flavor to taste
one ball to throw with a slight chance of scoring
the slight light in a cave
the light that enlightens every particle after weeks of
darkness
one basket is higher, isn't it
one road with stones on it

A thought becomes a scream of rage and rebel
a scream that torments every single ear
a noise of chalk and blackboard
some under the spacious cool tree
some under the angry burning dry sun
and sometimes son
a grownup said sadly
baskets are designed for us
to not score

And ceremonies where we show
how we killed innocent babies after a war
smell of sweat, ambition, blood, war, freedom
a show of revised newer justice
take place in that sorta court

The ones on the floor
smiling behind any basket
shining beyond smoke
having fresh air of spring in lungs
playing under the smiling sun
in a place with choices
with colors and all flavors of haven
from bitter to sweet
a drunk professor says
a standard basket lives
as long as an intelligence department
wait the end, son

And, here you see me
catching the missed session
with sweat on forehead
the sourish smell of it
running annoyed
like a baby seeking for help
annoyed of everything's fastness
under eyes and glasses
of ordinary people's majority
people like non-read books
Outside everything in the game
unbiased to anything
That's strength, weakness
Being alone and more than one
in crowded noisy breathless streets
listening to silent warm rain
shouting the voice of sinead o'connor
"lalalalalalalalalalalalalalalalala"

The River That Flows

The river that flows
From my heart to yours
Pure like a star
But deadly like the sky
The river that flows
From my heart to yours.

My army against yours
By the river that flows from my heart to yours.
There is no mercy, but no hatred
Filled with fish of love and pain
Both fighting with power, one thing to gain.

The river becomes red with blood drops
The river that flows
From my heart to yours
But then it becomes pure and shiny again
All redness fades away for a while
When my heart beats my mind.

Both armies are waiting
Yours to attack
Mine to defend
'Cause I don't want to hurt you
I will only protect the river that flows
From my heart to yours.

The river that flows
From my heart to yours
Pure like a star
Deadly like the sky
But I will protect it no matter what
The river that flows
From my heart to yours.

Defne YAPICI

Shadows

I see shadows on the courtyard,
 walking as slow as a lost soul ...
 some running with the rush of forgotten work ...

It is the same within me,
 a shadow hiding from the sun behind flesh

I feel the cold, the chill in my chest,
 but why?

I can feel it move back and forth like a tide,
 sometimes more chaotic,
 sometimes still.

I can feel the urge, the need to do ...
 do what?

Am I not just a shadow,
 What is there to do?

Around me there are shadows,
 talking like a fleshless skull's clattering teeth ...
 laughing but not of joy,
 sadistic laughter of suffering ...

But their voices clash upon an invisible barrier
 only hints of words reaching in.

I know I can hear them,
 but what does "and he ..." mean?
 what does "let's do ..." mean?

Words are nothing but letters bonded meaninglessly,
 Only letters, very much like forgotten dreams ...

Sometimes a shadow darkens,
 and I shift my gaze to see ...
 only a barrier of flesh in my way.

Sometimes one glows ever so slightly,
 like a light bulb broken but still resisting,
 and I watch ...

As the stronger light casts darker shadows,
 And it is blotted out.

And sometimes one turns dull red,
 like raging flames in a forge,
 barely seen through thick black smoke.

Its fiery light burns the nearby shadows,
 that are not strong enough to hold up their armor
 of flesh.

But does it really require strength to hide behind a wall?
 Should it, require strength to hide?
 What is the point of hiding if there is no seeker?

It doesn't matter.

 Why would it?

For it will not change.

Change is only natural,

It can only happen naturally,
 and not in any other way.

I see moving statues of flesh,
 aimlessly wandering in a black field ...
 mindlessly skulking like any other shadow ...

Their muscles are tense,
 protecting something,
 something precious within.

Yet there is nothing,
 nothing but hints of black,
 that remain from a shadow

A shadow that has faded, leaving an empty shell behind.

And for once, with the corner of my eye,
 I see a shadow brave enough to lower its shield,
 only a bit though, cautiously,

and the shadow is no longer black
I get a glimpse of gold, some blue, a hint of crimson roses.
But the courtyard around is dark like tar,
with shadows talking,
with shadows laughing.

And I watch, now focused on this anomaly,
As the shadow is forced to pull its shield up,
Expectedly, but, sadly,
leaving a scar of night black,
on the once brilliant,
once perfect surface ...

I see the last rays of colorful light devoured by a shield of
flesh,
hidden where it is dark like a dead heart,
where it is a shadow,
only a shadow.

I see shadows on the courtyard,
walking, as invisible as a tree in a forest ...
running, as indistinct as the shift in day and night ...
Shadows all tones of dark gray,
Shadows at midnight black.
And even though I know,
each and everyone of them hides a rainbow within,
shadowed by their shells.
For now they are mere props on an eternal stage of
life.

But why all hide behind a shell,
Why be afraid of one, who is afraid of you?
Why not, let our colors light up the world,
Like the torches we are?

Because change, is natural.
And it cannot happen by sheer will.
And until a change happens,
We all, are shadows,
walking in the courtyard,
wandering ...

We all, are shadows.

Kaan YILMAZTÜRK
ÜAA Photography Club

Yazarım

Bir ceset nazıyla duruyordu göl
Berrak fakat koyuydu suyu
Ve turuncğil kokarken sokaklar
Sırtımı Toroslara vererek
Doğmuşum güneşle birlikte

Ne Hasan Dağı patlamıştı
Ne Tuz Gölü kurumuştı
Tarlaları geçerken arabamız
Annemin şişen gözleri
Benim çatık kaşlarım
Ve mısır koçanlarından başka
Görünürde bir şey yoktu

Vurduğumda altı yaşımı
Tutmaya başladı elim kalem
Ve o gün bugündür
Parmaklarım nasır tutana dek
Yazarım
Belki bir gün bir Orhan Veli
Olabilirim diye

Kanlıca'da içtiğim salepleri
Ortaköy'de yem verdiğim güvercinleri yazarım.
Emirgân'da balık tutan amcaları
Sultanahmet'te yediğim macunları yazarım.

Ve eğer bir gün dilim varırsa
Çukurova'mı yazarım.

Kaan YILMAZTÜRK

ÜAA Photography Club

Su Perisi

8 Ağustos 1999'da doğdum.
Annem beni kucağına aldığı anda
İlk, ayaklarımı kontrol ettiğini söyler hep.
Çünkü doğumumdan aylar önce
Bir doktor anneme sakat doğacağımı söylemiş
Sakatlığımın sebebi ise
Vücuduma oranla fazla büyük olan ayaklarım.
Bu hikâye beni hep güldürür,
Annem de bana katılır beraber güleriz.
Çünkü biz anne kız böyleyiz.
Doğumumdan dokuz gün sonra
En uzun araba yolculuğumu yaptım.
17 Ağustos 1999 Yalova depremi.
Yalova'daki yazlığımızda olan anneannem
Ne zaman deprem konusu açılrsa o geceki yıldızlardan bahseder.
Parlak, dolu, ay kadar kocaman yıldızlar görmüş
Ne gariptir bu güzellikten sonra geceyi cıgıllıklar kaplamış.
Evler denize dökülmüş bazıları yerin dibine çökmüş.
O gece Yalova'da parlak yıldızların altında bir sürü yaşam sönmüş.
Dedem depremden birkaç yıl sonra hayatını kaybetti.
Depremin ona verdiği üzüntüden olduğunu söyler
Teyzem, annem ve anneannem.
Onu her zaman bir yıldız olarak hayal etmeyi sevmişimdir.
En tepedeki, en parlak yıldız.
Anneannemse daima yanımda olan güçlü kadın.
Anaokulunda bana okuma yazmayı öğretti.
İlk yazdığım kelimeyse "turuncu"
Anneannenim saçlarının portakal turuncusu.
Yedi yaşında birinci sınıfa geçerken çok ağlamışım.
Ne korktuğumdan ne çekindiğimden.
Anaokulu öğretmenimi bırakmak zorundayım diye.
Ama bırakmak zorunda kalmadım.
Hep ziyaretine gittim.
Bana fındık faresi derdi.
Kızı oldu, adını Alara koydu.
Sekiz yaşındayken matematik derslerinde
Hayaller kurardım.
En büyük hayalim büyüyünce sınıf öğretmenime benzemektir.

Matematikte beceriksiz olduğumu düşünürdüm.
Annem bana kendimi küçümsememeyi öğretti.
Herkesin başarılarının ve yeteneklerinin farklı olacağını,
Kimsenin kimseye benzemediğini öğrendim.
Farklılıklarımı hep sevdim.
Dokuz yaşında sınıf öğretmenim
Artık sizin öğretmeniniz olmayacağım diyerek bize şaka
yaptığında
Her şakanın komik olmayacağını öğrendim.
İnsanların gittiğini ve bunun
Şakaya vurulacak kadar normal olduğunu öğrendim.
Kalbimizde vazgeçilmezler bölümü yokmuş.
"Giderse ne yaparım"lar yokmuş hayatta.
On yaşında insanların benimle arkadaş olmasını bekledim.
Tüm seneyi yalnız geçirdim.
Çabalamadan beklersem
Hiçbir şeyin beni bulmayacağını öğrendim.
On birimde insanlara çok iyi davrandım,
İnsanlar bana kötü...
İşlerin ters gidebileceğini öğrendim.
Bazılarının güvenilirmez, bazılarının kötü olduğunu öğrendim.
Ve o kadar insanın arasından doğru kişiyi bulmanın hüner
olduğunu.
Yine on birimde doğru kişiyi buldum, en yakın arkadaşımı.
Bazı şeylerin sadece tesadüf olduğunu anladım.
Bu tesadüf çok sevdim ben.
On ikimde yeni bir okula geldim.
Uyum sağlamanın iki tarafı olduğunu,
Girişimci olmanın büyüklüğünü gördüm.
On üçümde çok hatalar yaptım.
Düştüğümde kalkmayı öğrendim.
Yaraların iyileştiğini ama izlerin kaldığını.
On dördüm nasıl geçti anlamadım.
Zamanın akıp gittiğini fark ettim.
Liseye geldim.
Çok güzel insanlar tanıdım.
Yedi ayın iki yıldan daha büyük olabileceğini öğrendim.
Bazı insanların sahte, bazılarının gerçek olduğunu anladım.
Dileklerin gerçek olduğuna inandım.
Ben bu insanları çok sevdim.
Onlarla geçireceğim yıllarımı bekliyorum.

Kayan Yıldızlar

Kayan yıldızlar çatına vurduğunda
Gel, gör o ışığı
Şehrin dumanla kaplandığında
Git, bul suçlu zalimi
Ruhunun güzelliğini teker teker söndürenleri
Vur zincire, daha ne bekleyeceksin?

Gerçi sen narinsin,
Nereden bileceksin sevgisizi?
Her birini kucaklarken
Teker teker bıçaklanacaksın.
Nerden bilesin?
Ancak ki kanatların çıkarken
Umutsuzca tekrar koparıldığında
Bileceksin o yıldızları düşüreni
Çok geç değil mi?

Belki de hiç bilemeyeceğim
Nasıl bir masumlukla doğduğunu
Belki de hiç göremeyeceğim
Kalbinin kırık parçalarıyla kendini nasıl mahvettiğini
Görmeyeyim zaten
Senin acı çektiğini
Oysaki bendim seni mahveden
Ne oldu da birden değiştim?

Parlayan alevden yıkıcı kasırgaya değiştirdim kendimi
Ne duruyoruz peki?
Bir nokta belirleyelim
Bir kıvılcıma ihtiyacımız olabilir,
Kim bilir o da sevgidir.
Ne duruyoruz peki?
Kayan yıldızlar çatımıza vurduğunda
Gitmeyelim mi, görmeyelim mi?

Efe ORAL

ÜAA Photography Club

Ay Işığ

Gölümsedi güneş gökyüzüne
Ve maviliğine
Bulutların üstünden ağıırken
Sokak lambaları yanmaya devam etti
Söndürölmedi mumlar
Unutuldu gün ışığı
Ay ışığını selamladı herkes

Su Damlaları

Gecenin yalanları saklayamadı artık
Yakamoza düşen gözyaşlarını.
Su damlaları,
Ayın yansımasıyla
Ve lodosla birlikte,
Fısıldadı kulağıma doğruları.

Gideli

Tınısını kaybetmiş sesin
Solmuş al yanakların
Kırışmış ellerin görüşmeyeli
Ben gideli çok mu oldu

Şarkılar

Bu anlamsız sözler, şarkılar
Anlamla doldu taşı, soğuk günlerimle
Yağmur yağarcasına başıma
Biriktiller.

Karanlığa Doğru

Ellerim cebimde
Mırıldandığım melodiyle
Yürüyorum sana
Karanlığa doğru

Yaprakların döküldüğünü
Kuşların göçtüğünü
Fark edecek miyim?

Rüzgârın soğuklaştığını
İnsanların yabancılaştığını
Görüyorum
Yakınmıyorum

Yürüyorum ben
Sana yürüyorum
Karanlığa doğru

Dizelerdeki Ben

O günü çok iyi hatırlıyorum
Okula ilk başladığım günü
Durup düşünüyorum
Şimdi lisedeyim
Zaman ne kadar da çabuk geçiyor
Arada yaklaşık on sene
Anlatılacak uzunca bir hikâye
Her zaman çok fazla konuşmam
Çünkü boş konuşmalardan hiç hoşlanmam
Yerinde ve yeterince konuşmak benim için önemlidir.
Ama çok, çok fazla düşünürüm
Her şeyi değerlendiririm
Herkesi dikkatlice dinler, anlamaya çalışırım
İnsanları çok fazla kötü davranışlarıyla yargılamamaya çalışırım
Kendimi onların yerine koyar neden öyle yaptıklarını anlamaya çalışırım
Çünkü çoğu insanın özünde iyi olduğuna, sadece farklı baktıklarına inanırım
Ama safım demek değildir bunlar
Herkesi güvenilebileceğim kadar güvenir, mesafemi gerektiği kadar koyarım
Ama güler yüzlü ve kibar olmaya hep özen gösteririm
Seviyesizlik ve saygısızlıktan uzak dururum
Bana dur diyenlere pek kulak asmam
Hayallerimi hep kovalar, sonuna kadar giderim
İmkânsız diye bir şey olduğuna inanmam
Hırslı değilimdir ama azimliyimdir
Aynı zamanda kitap okumaktan çok hoşlanır, yazmaktan da keyif alırım
Her kitap benim için ayrı bir dünya, tanınacak yeni insanlar, keşfedilecek yeni yerler demektir
Kitap okumak benim için birden daha fazla hayatı yaşamak demektir
Aslında düşününce yolun daha çok başlarındayım
Daha okunacak çok kitap, dinlenecek çok müzik, tanınacak çok insan, yaşanacak çok şey var
Önümde beni bekleyen kocaman bir hayat var
Biliyorum elbet ağlayacağım zamanlar olacak
Fakat güleceğim zamanlar da olacak
Güldüğüm zamanların değeri ise kötü günler sayesinde anlaşılacak.

SERÇE

JUNE JUIN JUNIO JUNI JUNIO HAZİRAN 2014 | 02

